

KÂFİRÛN SÛRESİ TEFSİR

İsmail Dinçer

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 5
KÂFİRLİK NEDİR / 9
AKLINI GÖNLÜNÜ TEMİZLE / 31
KÂFİRÛN SÛRESİ / 44
KURÂN'DA KÂFİR ÂYETLERİNDEN ÖRNEKLER / 98
KİMSEYİ KÂFİR GÖRME / 120
TÖVBE / 132
NİYAZ-NÂDÂ / 141
SON DEĞERLENDİRME / 144

ÖNSÖZ

Kâfir kelimesini toplumda hep duyarız.
Ve bu kelimeyi daha çok olumsuz anlamda kullanırız.
Oysa bu kelimenin olumlu yönleri de vardır.
Allah’a ait yönü de vardır.
Kâmil insanlar yönü de vardır.
Doğadaki yönü de vardır.
İşte bu kitabımızda kâfir kelimesini ve Kâfirûn Sûresini
inceleyeceğiz.

Kâfirlik nedir?
Kâfirliğin toplumda kullanılan anlamı nedir?
Kâfirliğin Kur’ân’a göre anlamı nedir?
Kâfir kelimesinin birçok anlamı vardır.
Kâfir, kâfur, küfür, kefare, kefare, tekfir nedir?
Kâfir kelimesinin Kur’ân’a göre açılımı nedir?
Kur’ân’da geçen kâfur kokusu nedir?
Birilerini kâfir ilan ederek, beyinlere hep düşmanlık em-
poze ettik.

Birbirimizi anlamayı değil, birbirimize saldırmayı akıl-
lara kazıdık.

Kâfir diyerek ötekileştirdik.
Birbirimizi hor gördük.
Birbirimizi tanımaya, anlamaya çalışmadık.
Oysa Kur’ân’da ne güzel bir sesleniş vardı.

Hucurât Sûresi 13: “Yâ eyyuhen nâsu innâ halaknâkum min
zekerin ve unsâ ve cealnâkum şüûben ve kabâile li teârefû.”

Meâli: “Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve birbirinize yardım etmeniz için.”

İşte Kur’ân’dan gelen sesleniş, birbirimizi anlamak ve birbirimize yardım etmek içindi.

Ne güzel bir öğüt.

Birbirinizi anlamak için hareket edin.

Birbirinizin, geleneklerini, inançlarını, ibadetlerini, hayata bakışlarını anlamak için gayret gösterin.

Peki, biz bu öğüde uyduk mu?

Bu öğüdü cân kulağıyla duyduk mu?

Maalesef duymadık.

Birbirimizi anlamak yerine, birbirimizi kâfir ilan ettik.

İnkârcı ilan ettik, cehennemlik ilan ettik.

Bizim gibi inanmıyorsa hor baktık, inançsız gördük.

Beyinlere hep yargılar içeren bilgiler ettik.

Varlığın ilmî değerlerine yönelmeyi beyinlere ekmedik.

Birbirimizin inancını yargıladık, kâfir ilan ettik.

Bizim gibi inanmıyorsa, öteledik, dışladık, hatta öldürülmeli dedik.

Kâfirleri, müşrikleri öldürün diye meâller yaptık.

Toplumların birbirine kaynaşması yerine, ayrışmasını sağladık.

Kâfir kelimesini hep kötü bir şey diye öğrettik.

Başka anlamları var mı araştırmadık.

İşte bu kitabımızda kâfir kelimesini inceleyeceğiz.

Kâfirûn Sûresinin tefsirini yapmaya çalışacağız.

Toplumda “kâfir” kelimesini hep duyarız.

Ama bu kelimenin aslı nedir, araştırmadık.

Toplumda hangi anlamlarda kullanılır.

Kur’ân’da hangi anlamlarda kullanılır, araştırmadık.

Kâfirliği, dinsizlik, imansızlık saydık.
Bizim gibi inanmayanları hep kâfirlikle suçladık.
Bizim gibi ibadet etmeyenlere kâfir dedik.
Onları cehennemlik ilan ettik.
Kâfirliği, Allah'ı inkâr etmek diye öğrendik ve öyle öğrettik.
Oysa her inanç grubu, ailesinden, toplumundan öğrendiği
şekliyle Allah'a yöneliyordu.
Aileden ne gördüyse ona göre ibadet ediyordu.
Her çocuk bir ailede doğuyordu.
Ve doğduğu ailenin inancı neyse ona göre yetişiyordu.
Bilgileri ona göre yükleniyordu.
Bilgilerden gelen duygu ve düşünceleri ona göre oluşuyordu.
“Senin inancın yanlış, benimkisi doğru” demek doğru ola-
bilir mi?
“Senin ibadetin yanlış, benimkisi doğru” demek vicdani
olabilir mi?
İnsanları kâfir ilan edip, saldırmak, onları yok etmeye ça-
lışmak zalimlik değil midir?
İlle de herkes benim gibi inanmak mecburiyetinde midir?
İlle de benim gibi ibadet etmek mecburiyetinde midir?
Farklı inançlar olması kötü bir şey midir?
İnançların farklı bakış açılarının olması kötü bir şey ola-
bilir mi?
Neden, inançlar hep birbirine saldırır?
Neden, akıllarda hep öteki görme vardır?
Neden, inançlar birbirine kâfir olarak bakar?
Neden çocuklarımızın beyinlerine hor görmeyi, dışlamayı
ekeriz?
Kâfir dediğimiz an, neden akıllara hemen bizim gibi inan-
mayanlar gelir?
Oysa bu kelimenin farklı anlamları da vardır.

Kelimenin öz anlamı örtmek demektir.

Çiftçinin toprağa tohumu ekmesi, üstünü örtmesi de kâfirliktir.

Bir şeyi saklamak, üstünü örtmek de kâfirliktir.

Bir şeyi gizlemek de kâfirliktir.

Dilini tutmak da kâfirliktir.

Sırları saklamak da kâfirliktir.

Sırları açmamak da kâfirliktir.

Kadının saçını da başını örttüğünden dolayı kâfir olarak nitelenir.

Kâmil insanların hakikatleri açmaması da kâfirliktir.

Allah'ın günahlarımızı rahmetiyle örtmesi de bizi affetmesi de kâfirlik olarak belirtilir.

Toplumda beyinlerimize hep kâfirliği olumsuz olarak öğretilir.

Dinsizlik, din dışı, inkâr, cehennemlik olarak öğretilir.

İşte bu kitabımızda kâfirliğin ne olduğunu inceleyeceğiz.

Kâfirûn Sûresinin tefsirini yapmaya gayret göstereceğiz.

Hatamız eksiklerimiz olursa affola.

Gönlümüzün samimiyetinden kimse şüphe etmesin.

Aldığımız eğitimin bize verdiği idrak ve anlayışın yanında, her bir kelimenin anlamını araştırarak Kâfirûn Sûresini açıklamaya gayret göstereceğiz.

Ne anladysak, onu anlatmaya gayret göstereceğiz.

İsmail Dinçer

1-11-2024

KÂFİRLİK NEDİR

Kâfirlik nedir iyi anlamalıyız?

Bu kelimeyi iyice araştırmalıyız?

Bu kelimenin birçok anlamı vardır.

Kâfir kelimesi toplumda farklı, Kur'ân'da farklı anlamlarda kullanılır.

Toplumda kâfir kelimesi; inkâr eden, Allah'a inanmayan, Allah'a isyan eden, reddeden, putperest, cehennemlik, Müslüman olmayan, mezhebi olmayan, başka inançta olan anlamlarında kullanılmıştır.

Bir kişinin başka bir kişiye, inancından dolayı kâfir demesi doğru olabilir mi?

Bir kişinin başka bir kişiye, ibadetinden dolayı kâfir demesi doğru olabilir mi?

Bir insana; dinsiz, cehennemlik, kâfir denilmemesi gerekir.

İnsanları inançlarından dolayı hor görmeye hakkımız yoktur.

Herkes kendi inancına göre hareket eder.

Önemli olan insanın toplumda kimseye zarar vermemesidir.

İnsanlar inançlarıyla yargılanmamalıdır.

İnsanların Allah'a nasıl inanacağı onların gönüllerine bırakılmalıdır.

İşte kâfirlik nedir çok iyi bilmeliyiz.

Birilerine kâfir derken, kendimiz zalim durumuna düşmemeliyiz.

Kâfirlik nedir?

İman boyutunda kâfirlik nedir?

Allah boyutunda kâfirlik nedir?

Kâmil insan boyutunda kâfirlik nedir?

Varlık boyutunda kâfirlik nedir?

İman boyutunda kâfir durumuna düşenler, müminlik makamına erişebilirler mi?

Kâfir kimsenin imanı var mıdır?

Kâfir kimse Allah'a tevekkül içinde olabilir mi?

Kâfir kimse Allah'a şahit olabilir mi?

Bu kelimenin olumlu ve olumsuz anlamları vardır.

Bunları dikkatlice inceleyelim.

Önce kâfir kelimesini inceleyelim.

Kâfir kelimesi Kur'ân'da türevleriyle 150'ye yakın yerde geçer.

Kâfir “كَافِرٍ” “لِّلْكَافِرِينَ”; örten, görmezden gelen, hakikatin bilgilerini kendi inanç bilgileri ile örten anlamlarına da gelir.

Kâfir kelimesi birçok anlama gelir.

Aslında kelimenin asıl anlamı örtmektir.

Gündüzü örten geceye, Güneşi örten buluta, toprağın üzerine örten küle de kâfir denilmiştir.

Kâmil insanın hakikatleri herkese açmaması, örtmesi de kâfirliktir.

Ama buradaki kâfirlik, sırları herkese açmamaktır.

Şükür içinde olmayıp, nankörlük içinde olmak da “mükerrer-kâfir” olarak adlandırılmıştır.

İki kişinin arasındaki özeli örtmek, olumlu yönde kâfirliktir.

Özelliklerini birilerine anlatması, ifşa etmesi, kâfirliği bozmaktır.

“Mahremiyetini açma, ört” sözü bunun için söylenmiştir.

Kişinin kendi cehâletiyle, Allah'ın ilmini örtmesi de kâfirliktir.

Meyveyi örten kabuğa da kâfur denilmiştir.

Hatta kâfur kokusu da vardır.

Kâfur ağacı da vardır.

Kâfur kokusu, ter kokusunu örttüğünden dolayı buna da kâfir denilir.

Zaten parfümün sıkılmasından ana maksat, insanın üzerindeki ter kokusunun, kötü kokunun örtülmesidir.

Kur'ân'da kâfur kokusunun, hakikat kokusu olduğu bildirilir.

Bu ne demektir?

Mânânın kokusunun, benliğin kokusunu örtmesidir.

Kâfûrâ kelimesinin geçtiği âyeti inceleyelim.

İnsan-Zaman Sûresi 5:

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا

İnnel ebrâra yeşrebûne min ke'sin kâne mizâcuâ kâfûrâ

İnne el ebrâra	: Muhakkak, hakikatler üzere hareket eden, sadıklar,
Yeşrebûne	: İçecekler, ilmin tadılması, hissetmesi,
Min ke'sin	: Gönül kapları, içi dolu kadeh, bardak, kupa,
Kâne mizâcu â	: Oldu, mizaçları, rûh hali, içine katılan şeyin hâlini alma,
Kâfûrân	: Kâfur olan, beyaz olan, güzel koku, hakikatin kokusu, mânâ kokusu,

Meâli: "Muhakkak ki hakikatlere bağlanıp dosdoğru hareket edenler, hakikatin kokusunu gönüllerinde hissederler."

İşte bu bölümde geçen, "kâfuran" kelimesi; mânânın kokusunun; benliği, enaniyeti örtmesi demektir.

Kâmil insan talebesine, talebesi dünya çıkarına esir olduğunda; "evlâdım dünya kokuyorsun, kâfur kokusu kok" der.

Yâni “dünyaya fazla düşme, mânâ üzere ol” demek istemiştir.

Yâni “mânâ kokusuyla, dünya kokusunun üzerini ört” demek istemiştir.

İşte kâfur kokusu, hakikatin, mânânın kokusu olarak adlandırılmıştır.

İnsan, dünya çıkarına esir olmamalıdır.

Dünya malına, mülküne, şanına, şöhretine, parasına, makamına esir olmamalıdır.

İnsan, kendisini Allah’tan koparan her türlü duygu ve düşünceden uzak durmalıdır.

Hakikati, çıkarları için örtmemelidir.

Hazreti Muhammed öncesi de, kâfir kelimesi kullanılıyordu.

Ve şu anlamlarda ifâde ediliyordu; örtmek, gizlemek, uzaklaşmak, geri durmak, nankörlük etmek, Hakk’ı inkâr etmek.

Kâfir kelimesi; bir şeyin üzerinin örtülmesi, bir şeyi bir şeyle kapatmak, bir şeyin saklanması anlamlarında kullanılmıştır.

Herhangi bir şeyin etrafı ya da üzeri örtülerek gizlendiğinde, ‘كفره: keferahü’ kelimesi kullanılmıştır.

Çiftçinin, tohumu toprağa ekip üstünü örtmesi de kâfir kelimesiyle adlandırılır.

Kişinin, kendine sunulan hakikat bilgilerini, inandığı inançtan gelen bâtil bilgilerle örtmesi de kâfir kelimesiyle adlandırılır.

Yâni Kâmil bir insan, Allah’ın varlıktaki ilminden akan bilgileri birine sunduğunda, kişi kendi yargılayıcı inancını ön plana koyar, Kâmil insanın sunduğu bilgileri örter, görmezden gelir.

İşte bu da kâfirlik olarak adlandırılmıştır.

Allah’ın ulviyetinin yanında, kendine varlık isnat etmek de kâfirlik, müşriklik olarak adlandırılır.

Yâni Allah’a ait olan vücûda benim diyerek, gaflet içinde Allah’a ait olanı örtmek de kâfirlik olarak adlandırılmıştır.

Kâfir, inkâr eden demek değildir, örten demektir.

İnkâr “münkir” kelimesi ile bağlantılıdır.

Kâfir kelimesi “Ke-Fe-Re” kelime kökünden gelir.

Anlam olarak da; gizlemek, saklamak, örtmek, korumak anlamlarına gelir.

Bir şeyi saklamak, söylememek de kâfirliktir.

Her şeyi herkese açmamak, susmak da kâfirliktir.

Toprağın üstünü örten kar da kâfir olarak adlandırılır.

Kur’ân’da kâfirlik Allah’a ait bir esma olarak da sunulur.

Allah’ın kâfir esması; günahları rahmetiyle örten, kulunun günahlarını örten, örtücü olan, anlamlarında da ifade edilir.

Varlığın sûret boyutu, Allah’ın zâtının örtüsüdür olarak da ifade edilir.

Kefâret kelimesi de kâfir kelimesiyle bağlantılıdır.

Kefâret, günahdan arınmak, işlenen günahın örtülmesi için yapılan bağıştır.

Kur’ân’da keffâret kelimesi geçer.

Mâide Sûresi 45:

Fe huve keffâratun lehu : Artık o, arınma, temizlenme, onu,

Ayrıca sırların örtülmesi, özel bilgilerin saklanması da kâfir kelimesi ile bağlantılıdır.

Bazen Kâmil kişiler, her bilgiyi her yerde açmamışlar, örtmüşlerdir.

Onların hakikatleri ehli olmayana açmamaları, örtmeleri de kâfirlik olarak ifade edilir.

Kâfir kelimesinin Allah ile bağı, Kur’ân’da şöyle geçmektedir.

Allah, rahmetiyle, kullarının günahlarını örtmesi, kâfir kelimesiyle belirtilmiştir.

Kur'ân'da geçen, Allah'a ait olan "El Kâfir" boyutu, kullanın günahlarının örtülmesidir.

İlk anda okuyucuya bu tespit ters gelebilir.

Çünkü kâfirliği hep dinsizlik ve inkâr olarak öğrendik.

Başka anlamları olacağı öğretilmedi.

Ama Kur'ân'ı inceleyince, bambaşka anlamlar ifade ettiğini görüyoruz.

Kur'ân'da, Allah'ın kâfirlik esması bazı yerlerde şöyle geçer.

Şimdi bununla ilgili âyetleri inceleyelim.

Bakara Sûresi 271: "Ve yukeffiru ankum min seyyiâtikum."

Ve yukeffiru ankum	: Örtür, örtülür, sizin,
Min seyyiâti-kum	: Fenalarınız, günahlarınızdan,

Meâli: "Sizin günahlarınızı sizde örteriz."

Âyette görüldüğü gibi, insan günaha düşebilir.

Allah rahmetiyle bizim günahlarımızı örter.

İşte Allah'ın bizim günahlarımızı, rahmetiyle örtmesi Kur'ân'da "yukeffiri-kâfir" kelimesiyle belirtilir.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Mâide Sûresi 12: "Ve akradtumullâhe kardan hasenen le ukeffirenne ankum seyyiâtikum."

Ve akradtumu Allah	: Borcunu ödeme, Allah
Kardan hasenen	: Güzelce, güzel borç,
Le ukeffirenne ankum	: Elbette, mutlaka, örtmek, sizden,
Seyyiâti kum	: Günahlarınız, fenalarınız,

Meâli: “Allah’a olan varlık borcunuzu güzel bir şekilde öderseniz, elbette sizin fenalarınız-günahlarınız örtülür.”

Burada da görüldüğü gibi, her kim Allah’a olan varlık borcunu güzelce öderse, yâni kendine nispet ettiği vücûdun sahibinin Allah olduğunu bilir, teslimiyet içinde olursa, onun da günahları örtülür.

Varlık borcunu ödeme konusunu açarsak.

İnsan bilmezlikle, yaratmadığı ve işleyişinde zerre kadar muktedir olmadığı bedene, benim deme gafletine düşer.

İşte insan, kendine ait olmayan bedeni, sahibi olan Allah’a teslim etmeli, varlık borcunu güzelce ödemelidir.

İnsan benlik günahına düştüğünü anlamalıdır.

Ve bu gûnahtan kurtulmak için, varlığın sahibinin Allah olduğunu bilmeli ve vücûdu O’na teslim etmelidir.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Mâide Sûresi 65: “Ve ittekav le keffer nâ anhum seyyiâtı him.”

Ve ittekav	: Fenalardan sakınma ortak koşmama, takva sahibi,
Le keffer nâ anhum	: Elbette örtmek, biz, onların, kendilerinde,
Seyyiât him	: Günahlar, fenalar, hatalar, kötülük, onlar,

Meâli: “Takva sahiplerinin elbette günahlarını onlarda örteriz.”

Burada da belirtildiği gibi takva sahiplerinin günahları, Allah’ın rahmetiyle örtülür.

Takva, Allah’a ait olan bedeni kendine nispet etmemektir.

Takva, Allah’ın ulviyetinin yanında benlik durumuna düşmemektir.

İşte Allah'ın ulviyetinin yanında kendine varlık nispet etmeyen kimse, düştüğü günahlardan sıyrılır.

Allah o kimsenin günahlarını “Kâfir” esmasıyla örter.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Tegâbün Sûresi 9: “Ve men yû'min billâhi ve ya'mel sâlihan yukeffir anhu seyyiâtihî.”

Ve men yumin bi Allah	: Kim, kimse, iman eder, iman eden, Allah'a
Ve yamel sâlihan	: Salih amel, dosdoğru Hakk yolunda çalışanlar,
Yukeffir an hu	: Örtür, örtülür, onun, ondan,
Seyyiati hi	: Günahlarını, hataları, fenaları,

Meâli: “Kim Allah'a iman eder ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlardan olursa, onların günahları örtülür.”

Burada da belirtildiği gibi, her kim Allah'a iman eder, Sâlih amellerde olursa, onun da günahları Allah'ın “kâfir” esmasıyla örtülür.

Önemli olan benlik günahından kurtulmaktır.

Benlik günahından kurtulmak, kendi bedeninin sahibinin Allah'a ait olduğunu bilmek, O'na teslimiyet içinde olmaktır.

Ve toplumda her dâim Sâlih âmellerde olmak, insanların hayrı için koşturmadır.

Her insan günaha düşebilir.

Önemli olan Allah'ın rahmetine sığınmaktır.

Ve o rahmetin örtüsüyle günahlarını örtmek ve o günahlara bir daha düşmemektir.

Şimdi, Allah'ın günahları örtmesi ile ilgili, yâni kâfir esmasıyla ilgili başka bir âyeti inceleyelim.

Talâk Sûresi 5: "Ve men yettekillâhe yukeffir anhu seyyiâtihî."

Ve men yetteki Allah	: Kim, takva, fenalara düşmekten sakınan, Allah
Yukeffir anhu	: Öter, örtülür, onun,
Seyyiâtî hî	: Günahları, fenaları, kötülük, hata, yanlışları,

Meâli: "Kim Allah'a karşı günaha düşmekten sakınırsa, onun günahları örtülür."

Burada da takva sahiplerinin günahlarının örtüleceği belirtilir.

Allah'a karşı günaha düşmekten sakınmak, şirkten uzak durmaktır.

İnsan, kibir günahına düşmekten sakınmalıdır.

Ekber olan Allah'tır, insan kendine asla yücelik vermemelidir.

Kişi, kendini yüce, başkasını hor görmemelidir.

Kişinin kendini yaratılan herhangi bir varlıktan yüce görmesi, kibirdir.

Kibir ve şirk en büyük günahtır.

Kişi, her şeyin sahibinin Allah olduğunu bilmeli, kendine varlık nispet etmemelidir.

Kişi, ekber olanın Allah olduğunu bilmeli, ama kendine ama birine ama yaratılan herhangi bir varlığa, asla yücelik vermemelidir.

Şimdi diğer âyetleri inceleyelim.

Tahrîm Sûresi 8: "Yukeffire ankum seyyiâtî kum."

En yukeffire : Örtmesi, kefare, saklamak, gizlemek,
Ankum seyyiâti kum : Sizin, kötülükleriniz, günahlarınız, bütün
fenalarınız,

Meâli: “Allah sizdeki günahları sizde örter.”

Enfâl Sûresi 29: “Yukeffir ankum seyyiâti kum.”

En yukeffire : Örtmesi, kefare, saklamak,
Ankum seyyiâti kum : Sizin, kötülükleriniz, günahlarınız, bütün
fenalarınız,

Meâli: “Allah sizdeki günahları sizde örter.”

Meâlin tamamı: “Ey iman edenler! Eğer fenalardan sakınır, Allah’a ortak koşmazsanız, siz hakk ve batılı anlayanlardan olursunuz ve sizin fenalarınız sizde örtülür, size mağfi-ret edenin ve bütün lütûfların yüce sahibinin Allah olduğunu anlarsınız.”

Nisâ Sûresi 31: “Nukeffir ankum seyyiâtikum.”

Meâli: “Sizin günahlarınızı sizde örteriz.”

Meâlin tamamı 31: “Eğer siz, size yasaklanmış olan o ki-birlik hallerinden kaçınırsanız, sizin fenalarınızı örteriz ve sizi asil makamlara dâhil ederiz.”

Zümer Sûresi 35: “Li yukeffir Allah anhum esve ellezî amilû.”

Meâli: “Allah onların kötü amellerini onlarda örter.”

Li yukeffira Allah anhum : Örtsün, örter, kaybolur, kurtulur,
Allah, onlardan,

Esve ellezi amilu : Kötü, fena, yaptıkları, amelleri,

Kul zayıftır, günahlar işleyebilir, hatalar yapabilir.

Allah, kulunu düştüğü gûnahtan kurtarmak için, merha-met boyutundan bir his sunar ve kulunun günahını örter.

Kulu tekrar hayata bağlar ve kulun yaratılış gayesini bul-masını ve ona göre yaşamasının önünü açar.

Kişinin Allah'ın rahmetini hissetmesi, o günaha bir daha dönmemesinin kapısını açar.

Allah, günah işleyen kulunun günahını, onun vücûdunda rahmetiyle örter.

Eğer kul, işlediği günahı çıkarırsa, kendi psikolojisi açısından çok büyük tehlikelere kayabilir.

İşte Allah'ın "El Kâfir" esmâsı, kulun günahının onda örtülme boyutudur.

Buradaki örtü Allah'ın rahmet örtüsüdür.

Yâni günahların, rahmet ile örtülmesidir.

Kur'ân'da yukarıda da belirtildiği gibi birçok yerde bu çok güzel açıklanmıştır.

"Yukeffir ankum seyyiâtî kum-sizin günahlarınızı sizde örtücüdür."

Bu muhteşem bir hakikattir, Allah'ın rahmetinin ne kadar geniş olduğunun da ispatıdır.

"El Kâfir" esmâsı gönüllerinde tecelli edenler:

Sûretlerin ardında sîret yolculuğu yaparlar.

Allah'ın sırlarını örterler, ancak yetim olana, samimi bir arayış içinde olana açarlar.

Her bilgiyi her yerde açmazlar, dillerini tutarlar.

Onlar birilerinin sırlarını örterler, kimseye ifşâ etmezler.

Onlar asılsız şeyleri, Allah'ın ilmiyle örterler.

Onlar kendilerine yapılan hataları, affederek örterler ve kişiyi utandıracak bir söz etmezler.

"El Kâfir" esmâsını kimse çekmek istemez.

Oysa, nasıl ki Allah bizim günahlarımızı bizde örtüyorsa, rahmetini hissettiriyorsa, bizler de çevremizde olan kimsele-
rin özel sırlarını, hatalarını, örtmeliyiz.

Kişinin hatasını kişiye gösterirken bile, bir rahmet hissettirerek söylemeliyiz.

“El Kâfir” esmâsının hususiyetinde durmak, Kâmil insanın duruşudur.

Kâmil insan kâfir esmasının hassasiyeti ile;

Dilini tutar, her şeyi konuşmaz.

İnsanlar özel sırlarını onlara anlatınca, Kâmil insanlar bu sırları örterler.

İnsanların özel sırlarını unutmak için dua ederler.

Örtücü olmayı, sırdaş olmayı arzu ederler.

Bir sırrı saklamanın en güzel yolu, o sırrı unutmaktır.

“Allah’ım! Kardeşimizin bana açtığı, ama kendine ait, ama başkasına ait olan sırrı, “El Kâfir” esmanla bana unuttur ya Râbbi” diye dua ederler.

Ayrıca Kâmil insanlar Allah’ın hakikatlerini ehli olmayana açmazlar, örterler.

Ne zamanki aklı ve gönlü uygun olan gelir.

İşte o zaman örtüyü kaldırır.

Müddessir ve Müzzemmil hakikatinde bu açıklanır.

Müzzemmil Sûresi 1....6:

1- Ey bildiği hakikatleri söylemekten çekinen!

2- Tevazu içinde geleni karşıla, cehaletin karanlığında olana yavaş yavaş hakikatleri anlat.

3- O cehaleti bitirmek için yavaş yavaş hakikatlerle yol göster.

4- Kâinat kitabını düşününe düşününe, orada yazılan hakikatleri anlama içinde anlayışını arttırarak oku.

5- Muhakkak ki Biz sana mana dolu sözler naklediyoruz.

6- Muhakkak ki cehaletin karanlığından uyanmak kolay değildir. Doğru olan ise budur.

Müddessir Sûresi 1.....10:

- 1- Ey bildiği hakikatleri saklayıp söyleyemeyen!
- 2- Tevazu içinde geleni karşıla, sonra hakikatleri açıklayıp uyar.
- 3- Râbbinin yüce tecellilerinden bahset.
- 4- 5- Tertemiz hallerle hareket et ve fena hallerden uzak dur.
- 6- Gönülsüz davranma, karşılık bekleme.
- 7- Râbbinin hakikatlerini anlatmak için sabırlı ol.
- 8- Öyle ki, içinde nefes aldırıp verdiren o gücü tanıttıracaya kadar.
- 9- Her an her yerde yetkili olanı anlatmak zor bir süreçtir.
- 10- Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlere hakikatleri anlatmak kolay değildir.

İşte Kur'ân'ı incelediğimiz zaman, kâfir kelimesinin bambaşka anlamları da vardır.

Kur'ân'ı incelediğimiz zaman, bizim gibi inanmayanları kâfir ilan etmek doğru değildir.

Kimsenin inancını alaya almaya hakkımız yoktur.

Kimseyi topluma kâfir olarak göstermeye hakkımız yoktur.

Hucurât Sûresi 11: "Ey iman edenler! Bir kimse bir kimseyle alay etmesin, belki de o alay edilenler daha hayırlıdır. Birbirinizin ayıbını aramayın. Birbirinize kötü isimler, kötü lakaplar takıp çağırmayın."

Hucurât Sûresi 12: "Bazınız bazınızın arkasından çekirtmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmassın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz."

Toplumda kâfirlik şeytanlık olarak da görülmüştür.

Kâfir kelimesinin diğerk bir anlamını incelediğimizde, şeytanlaşmaya giden yolda, hakikatleri görmezden gelerek düş-tüğümüz durumdur.

Bu durum, kendimize benlik isnat ederek, gitgide zalimleşmeye ve böylece şeytanlaşmaya bizi kaydırır.

Şeytanlaşmanın bir yolu da kâfirlikten geçer.

Şeytan sadece kendi kibri, gururu, çıkarı için yaşar.

Çevresine zulüm eder.

Kâfirdir yâni varlığın dış örtüsünde kalandır.

Varlığın özünü göremeyendir.

Zalimsen şeytan sensin.

Çevrene kötülük yapıyorsan şeytan sensin.

Fitnelik, fesatlık, hasetlik, kıskançlık içindeysen...

Kendini yüce görüyorsan, başkalarına hor bakıyorsan...

Kul hakkı yıyorsan, aldatıyorsan, çıkarın için zulüm ediyorsan...

Şeytan sensin, başka şeytan arama.

Şeytan senin düşmanın.

Zalimsen sen kendine düşmansın.

Sen de kibir varsa, zalimlik varsa, fitnelik, fesatlık varsa, hor görme varsa, çıkarın için yaklaşma varsa, bölücülük, ayırmıcılık, yargılama varsa, kendine başka düşman arama, senin düşmanın kendinsin.

Sen kendindeki şeytanı bul.

İşte o senin düşmanın.

“El şeytân lekum aduv-şeytan sizin düşmanınız.”

Kâfir durumuna düşen kişi, gitgide hakikatten uzaklaşır, büyük bir kibrin içine düşerek şeytanlaşır.

Dışarıda ayrı bir varlık olarak şeytan arama.

Zalimleşmiş kişide şeytanı ara.

Sen etrafına zulüm ediyorsan, kendinin şeytan olduğunu anla.

Şeytanı, kendi içindeki tüm zalimlik getiren bilgilerde, duygularda, düşüncelerde, eylemlerde ara.

Şeytan, tüm kötülüklerin adıdır.

Seni Hakk'tan koparan her duygunun, düşüncenin adıdır.

Seni Hakk'tan uzaklaştıran her şey kâfirlik örtüsüdür.

Şeytanlık zulüm getiren her eylemin adıdır.

Kibir, gurur, küçük görme, kendini yüce görme gibi duyguların mı var?

Kibirle mi davranıyorsun?

Başkalarına hor mu bakıyorsun?

Yaratılan herhangi bir varlığı küçük mü görüyorsun?

Nisâ Sûresi 120: "şeytânü illâ gurûrâ- şeytan gurur içinde, kibir içinde olandır."

İşte kibir içindeysen, başkalarına hor bakıyorsan, şeytan sensin, başka şeytan arama.

Birileri hakkında kötülük mü düşünüyorsun?

Birilerine zulüm mü ediyorsun?

Kendini, inancını, ibadetini üstün mü görüyorsun?

Kendi çıkarın için başkalarını aldatıyor musun?

Allah diyerek, kitap diyerek, din diyerek kendi çıkarın için başkalarını kandırıyor musun?

Fâtır Sûresi 5: "Ve lâ yegurrennekum bi Allâh el garûr."

Meâli : "Dikkat edin, aldatıcılar sizi Allah diyerek aldatmasın."

Aldatan, suistimal eden, çıkarı için yaklaşan, süslü sözlerle karşındakini kandırmaya çalışan, başkasının hakkını yiyen biri misin?

İşte aldatıyorsan, çıkarın için suistimal ediyorsan, çıkarın için süslü sözler ediyorsan, başka şeytan arama, şeytan sensin.

Başkalarını Allah diyerek, cehennem diyerek korkutuyor musun?

Beyinlere korkular mı aşılıyorsun?

Din adına korkular mı salıyorsun?

Allah sevgisinden değil de, korkulardan mı bahsediyorsun?

“El şeytânü yuhavvifu-korkutan şeytandır.” Âl-i İmrân Sûresi 175

İşte beyinlere korku, karamsarlık, umutsuzluk ekiyorsan, başka şeytan arama şeytan sensin.

Kendin gibi inananlarla buluşup, başka inançta olanlarla alay mı ediyorsun?

Onların inançlarını, ibadetlerini, ibadethanelerini hor mu görüyorsun?

Kendini cennetlik, onları cehennemlik mi görüyorsun?

Senin gibi ibadet etmeyene, senin gibi giyinmeyene hor mu bakıyorsun?

Bakara Sûresi 14: “Ve izâ lekûllezîne âmenû kâlû âmennâ ve izâ halev ilâ şeyâtînihim kâlû innâ meakum innemâ nahnu mustehziûn.”

Meâli: “İman edenlerle karşılaştıklarında, biz de iman ettik, derler ve kendileri gibi şeytani hallerde olanlarla beraber olduklarında, biz onları önemsemedik sadece alay ettik, derler.”

İşte alay ediyorsan, hor görüyorsan, zarar veriyorsan, başka şeytan arama şeytan sensin.

Başkalarının haklarını yiyip onları yoksul mu bırakıyorsun?

Fakir kimselerle alay mı ediyorsun?

Kendini üstün, yüce mi görüyorsun?

Bir benlik içinde mi hareket ediyorsun?

Bakara Sûresi 268: “El şeytânü yeidukumul fakra ve yemurukumbil fahşâi.”

Meâli: “Şeytani halleriniz size yoksulluk korkusu verir ve sizi, kendini büyük görme hallerine sürükler.”

İşte bunlar sende varsa, başka şeytan arama şeytan sensin.

Kendini yüce görüp, başkalarını küçük mü görüyorsun?

Kendini daha hayırlı mı sanıyorsun?

İnsanları dış yapısına göre mi yargılıyorsun?

Ben ondan hayırlıyım hissiyle mi yaşıyorsun?

Kendini, inancını, yolunu kutsal görüp, başkalarını küçük mü görüyorsun?

“Ene hayrun minhu-ben ondan hayırlıyım” Sâd Sûresi 76

İşte kendini yüce görüyorsan, başka şeytan arama şeytan sensin.

Riya-gösteriş içinde misin?

Etrafına hava mı atıyorsun?

Malikül mülk olan Allah'ı unutup, malı mülkü kendine nispet edip, şımarma içinde misin?

İhtiyacı olanlara yardım ederken gösteriş içinde mi yapıyorsun?

Nisâ Sûresi 38: “Riae, men yekûn el şeytânü.”

Meâli: “Riya-gösteriş içinde olan şeytandır.”

İşte riyâ içindeysen, başka şeytan arama şeytan sensin.

İşte hakikati görmezden gelen kimse kâfir durumuna düşmüştür.

Allah'ın ulviyetinin yanında, ben egosuna düşen kişi, kâfir durumuna düşmüştür.

Kâfir durumuna düşen Tevhîd şuurundan uzaklaşır.

Senlik benlik kavgasına düşer.

O biz olmanın duygusuna erişemez.

İnsanları yargılar, öteler, kendini yüce görür.

İnsanların arasını açıyor musun?

Bölücülük yapıyor musun?

İnsanları birbirine kıskırtıyor musun?

İnsanları gruplara ayırıp bölüyor musun?

İnsanların arasına husumet sokuyor musun?

Yâni toplumda zalimlik yapıyor musun?

Mücadele Suresi 19: "hizbu el şeytân-bölen, ayırıştırın, gruplaştıran şeytandır."

İşte bölüyorsan, ara açılıyorsan, düşmanlık ekiyorsan, başka şeytan arama şeytan sensin.

Birilerinin içine azdırma, sapma, öfke, kin, nefret duygularını mı sokuyorsun?

Hakk'ı bırakıp kendi zanlarını, çıkarlarını ilâh mı ediniyorsun?

Kendine putlar mı ediniyorsun?

Kâfir durumuna düşen, tağut alanına düşmüştür.

Nisâ Sûresi 60-76: "El tağut, el şeytan, tağut içinde olan şeytandır."

İşte kendini ilâh ediniyorsan, kendi çıkarın için zulüm ediyorsan, başka şeytan arama şeytan sensin.

Kin, nefret, öfke, intikam içinde misin?

Birilerinin aklına, birileri hakkında kin, nefret, öfke mi ekiyorsun?

Kıskançlık, hasetlik, fesatlık içinde misin?

Birilerinin aklına, birileri hakkında kıskançlık, hasetlik, fesatlık mı ekliyorsun?

Ve bunları ekerek Allah'ı anlamaktan mı uzaklaştırıyorsun?

Haksız kazanç, hırsızlık, mala çökme içinde misin?

Mâide 91: "El şeytan, adâvete vel bagdâe fîl hamri vel meysiri."

"İnnemâ yurîduş şeytânü en yûkia beynekumul adâvete vel bagdâe fîl hamri vel meysiri ve yasuddekum an zikrillâhi ve anis salâh fe hel entum muntehûn."

Meâli: "Şeytani hallere istek duymanız; aklınızın çalışmasına engel olan her şeyi ve kumarı, haksız kazancı ve sizlerin arasına düşmanlığı ve nefreti sokar. Sizi Allah'ı anlamaktan ve anlatmaktan ve her an O'na bağlı olma şuurundan uzak tutar. Artık siz o hallerden kaçınmaz mısınız?"

İşte kin, nefret, öfke, intikam içindeysen, başka şeytan arama şeytan sensin.

İşte ey kardeşim!

Bak kendine, kendini muhasebe et.

İçinde zalimlik duygusu var mı?

Başkalarına karşı hor bakma var mı?

Kendini yüce görme var mı?

İnancını, ibadetini, başka inançlarda olandan büyük mü görüyorsun?

Dedikodu, çekiştirme içinde misin?

Başkalarının hakkına giriyor musun?

Çevrene karşı zalimlik ediyor musun?

Fitnelik, hasetlik, fesatlık, kıskançlık duyguların var mı?

Tertemiz çocukların beyinlerine ayrımcılık ekliyor musun?

Beyinlere Allah'tan uzaklaştıran bilgiler ekliyor musun?

İşte bunları yapıyorsan, başka şeytan arama.

Şeytan sensin.

İşte görüldüğü gibi, kâfirliğin bir durumu da bizi şeytanlaştıran duygu ve düşüncelere kaymaktır.

İnsanı şeytanlaştıran duyguların başında kibir gelir.

Kibir insanı kâfirleştirir.

Yâni şahitlik yolunda hakikatleri anlamaya örtü olur, perde olur.

Bu Zümer Sûresinde izah edilir.

Zümer Sûresi 59: “Vestekberte ve kunte minel kâfirîn.”

Ve istekberte	: Kibirlendin, büyüklük tasladın, kendini yüce görmek,
Ve kunte min el kâfirîne	: Oldun, hakikatleri görmemezlikten gelip örten,

Meâli 1: “Hakikati görmezden gelme duygusu, insanı kibre düşürebilir.”

Meâli 2: “Kâfirlik duygusu, kibre düşmeye sebep olur.”

Meâli 3: “Kendi varlığında kalıp, Allah’ı görmezden gelme duygusu, kişiyi kibre düşürür.”

Kibir, kendini yüce görmenin başkasına hor bakmanın duygusudur.

Kibir, ekber olan Allah’ın yüceliğini görememe duygusudur.

Her varlıkta yüce olan Allah’tır.

Allah yüceliğini kendine ait olan sıfatlarla gösterir.

Her varlık O’nun sıfatları ile kuşatılmıştır.

İnsan bunu görebilmeli ve teslimiyet içinde olmalıdır.

Bunu göremeyen insan, kendini varlıktan ayrı görerek, bir kibrin içine düşer.

Kibir, Allah’ın ekberiyetini görememektir.

Kibir kişinin aklını gönlünü perdeler.

Ve kişiyi kâfir durumuna düşürür.

Kibir, başkasına hor baktıran bir duygudur.

Bu hor bakma duygusu Allah'ı anlamaya bir örtüdür.

İşte kibir kişideki kâfirliği getirir.

Şimdi de kâfir ile settar kelimelerini inceleyelim.

Settâr kelimesi “Setr” kelime kökünden gelir.

Set; bir şeyin örtüsüdür, önünü kapatmaktır, set çekmek-tir, perdesidir.

Setr, tesettür, sutur, setera, sûret aynı kökten gelen kelimelerdir.

Varlığın dış örtüsü, nûr örtüsü Allah'ın “El Settâr” esmâsı boyutudur.

Ayrıca, insanların tenlerini kapatmak için giydikleri örtülere de settâr denilmiştir.

Setr-i avret kelimesi de buradan gelir, avret yerlerinin örtülmesi demektir.

Kehf Sûresi 90: “Setr”

Meâli: “Güneşin doğduğu yere ulaştığında, orada o nûru bir kavmin üzerine doğuyor buldu. Onlara o nûrdan başka bir örtü sunmadık.”

İşte, cân boyutunun örtüsü, ten boyutudur.

Varlığın sûret boyutu, setr boyutudur.

Bayanların başörtülerine de tesettür denilmiştir.

Fakat, Allah'ın varlıktaki “El Settâr” esmâsı bayanların baş örtüsü değil, varlığın ten boyutu, nûr boyutu örtüsüdür.

Allah, rûhundan üfleyerek açığa çıkardığı varlığı, beşer boyutuyla yâni toprak boyutuyla, dış bir elbiseyle örter, işte bu settâr boyutudur.

Kişinin ten boyutu “El Settâr” esmâsının boyutudur.

Varlık bir elbisedir, o elbisenin içinde elbisenin sahibi gizlidir.

Kur'ân'da geçen, Zülkarneyn kıssasında, Zülkarneyn'in yecüc ve mecüc set yapması âyeti vardır.

Her ne kadar setr, “t” ile yazılsa da sed “d” ile yazılsa da benzer anlamlar taşırlar.

“Setri avret” kelimesi vardır.

Avret yerlerinin örtülmesi anlamına da gelir.

Allah’ın değerlerinin ehli olmayana örtülmesi anlamına da gelir.

Kişinin Allah ile arasına benliğini, kibrini koyması da, Allah ile arasına sed çekmesidir, perde çekmesidir.

Kur’ân buna “Gışâvet” der.

Gışavet; perde, sis, buğu, gözü kara olmak, görememek, gaflet perdesi gibi benzer anlamlara gelir.

Birçok müellif, gaffar kelimesini settar olarak çevirmiştir.

Oysa her ikisinin farklı anlamları vardır.

Gaffar mağfiret ile alâkalıdır, settar ise varlığın örtüsü ile alâkalıdır, bir şeyin örtülmesi ile alakalıdır.

Kâfir kelimesi, insanın hakikatten uzaklaşması anlamına da gelir.

İnsanın Allah’ın hakikatlerine, duygu ve düşünceleri ile set çekmesi durumu da vardır.

İşte iki kelime birbirine yakın anlamlar taşırsa da farklı değerler içerir.

Hakikatlere erişmenin yolu çocuk saflığına erişmektir.

Aklı ve gönlü kirli olanlar, temiz düşünemeyecektir.

Aklımız ve gönlümüz, bâtıl alanın bilgileriyle, kibirsel alanın duyguları ile sarılmışsa, kirlilik içindedir.

İşte bu kirlerden kurtulmadan, kâfirlikten kurtulmak mümkün değildir.

Allah’ı layıkıyla anlamak mümkün değildir.

Allah’a tevekkül içinde olmak mümkün değildir.

İşte bunun için aklımızı ve gönlümüzü temizlemeliyiz.

AKLINI GÖNLÜNÜ TEMİZLE

Bizi Allah'tan uzaklaştıran her bilgiden, her duygu ve düşünce-
den arınmalıyız.

Aklımızı esir alan, her türlü bâtil alandan kurtulmalıyız.

Bizi kibre düşüren her duygu ve düşünce-
den uzaklaşmalıyız.

Hakikate erişmenin yolu, aklımızı ve gönlümüzü temiz-
lemektir.

Hakikati örten her türlü zandan kurtulmalıyız.

Yâni bizi kâfir durumuna düşüren, yâni hakikatin yolunu
örttüren, bizi mâneviyattan uzaklaştıran her türlü bilgi, duygu,
düşünce-
den temizlenmeliyiz.

Allah'a şahit olmanın yolu, tertemiz bir akıl ve gönül ge-
rektirir.

İnsan, kendi vücûd şehrinde, vücûdun sırlarına ermek is-
tiyorsa, temiz bir akıl ile beden şehrine girmelidir.

Kâfir bir akıl, yâni benlik kibriyle örtülü bir akıl hakikat-
lerin önüne perdedir.

Ey kardeşim!

Hakikatlere şahit olmak istersen...

Varlıktan her an akan mesajları duymak istersen...

Uzakları yakın etmek istersen...

Kendinin ve görünen âlemin gerçeğini keşfetmek istersen...

Kendi vücûd evinin işleyişine şahit olmak istersen, yâni
fiil fâil hakikatini idrak etmek istersen...

Kendi vücûd kitabını okumak istersen...

Geldiğin yer, yaşadığın yer ve gittiğin yeri anlamak istersen...

Allah hakikatine ermek istersen...

Kendi vücûdunda Resûl Nebî boyutlarını görmek istersen...

Kendi vücûdunda nice nice hakikatlere şahit olmak istersen...

Nice mucizelere şahit olmak istersen...

Şunları yapma.

Dilini tut.

Kimsenin dedikodusunu yapma, arkasından çekiştirme.

Kimseyi hor görme, kötöleme, alay etme, hiçbir varlığı küçük görme.

Kimsenin özelini, gizli yönlerini, hatalarını araştırma, ayıbını arama.

Kimsenin inancına, ibadetine, kültürüne, cinsiyetine, milletine, rengine, laf etme.

Kendini tanı, çevrene yardımcı ol.

(Hucurât Sûresi)

Asla kibirlenme.

Asla övünme, büyüklenme, kendi inancını diğerlerinden büyük görme.

Bilgili olmadığın şeyler hakkında asla konuşma.

Anne babana, yakınlarına, çevrene, herkese iyi davran.

İnsanlara suratını asma, böbürlenme.

Hep tevâzu içinde ol, edepli ol, öfkelenme.

Asla kimseyi aldatma, yalan söyleme.

(Lokmân Sûresi)

Asla kul hakkı yeme, asla çalıp çırpma.

Verdiğin sözü yerine getir.

Gösteriş peşinde olma, makam, şan şöhret peşinde olma.

Kan dökme, kimseye asla zulmetme.
Kötülük için yardımlaşma, iyilik üzere yardımlaş.
Sıkıntılar, kederler verme.
Gereğinden fazla yeme, içme.
Bedenine zarar verecek şeyler içinde olma.
(Mâide Sûresi)
Kul hakkı yeme,
Kendi çıkarın için başkasına zarar verme.
Boş hayaller peşinde koşma.
Kulaktan dolma bilgilerle hareket etme, aslı olmayan şey-
lere itibar etme.
Varlığın dış yüzünde kalma.
İkilikte kalma.
Bıkkınlık, karamsarlık, ümitsizlik içinde olma.
Kendi zannında var ettiğin ilâha sığınma.
(Hicr Sûresi)
Kibirli olma.
Riyakâr olma.
Gösteriş içinde olma.
İkilik çıkarma.
Sakın kötülük yapma.
Hainlik yapma.
(Enfâl Sûresi)
Eğer bunları yapabilirsen bekle bekle bekle.
Hak ettiğin hakikate mutlaka kavuşacaksın.
Lâyık olduğun şeye ve lââyık olduğun yere muhakkak ki
kavuşacaksın.
Eğer bunları yapabilirsen bekle bekle bekle.

Çocuk saflığında bir gönüle ulaştığında, ilim sana kapılar açacaktır.

Gönül kirliliğin temizlendiği zaman, edep sana lütuflar sunacaktır.

Bil ki anneden doğan çocuk en saflığıyla tertemiz bir gönüle sahiptir.

O bebekte hiç ayrımcılık yoktur.

Gurur kibir yoktur.

Yalan nedir bilmez.

Dedikodu hiç bilmez.

İnanç ayrımı, millet ayrımı, renk ayrımı, cinsiyet ayrımı yoktur.

Onun gönlü tertemizdir.

En saf haliyle eşyayı anlamak için bakar.

Bil ki sana engel olan şeyler, senin kendi takıntılarındır.

Hâlâ geçmişte yaşadığın bir şeye olan öfken varsa.

Hâlâ geçmişte yaşadığın aldanma ya da aldatmalara takılıp kalmışsan.

Hâlâ geçmişte olan şeylere ahların vahların varsa.

Hâlâ geçmişte yaşıyorsan, geleceğe bakamıyorsan.

Hâlâ dünyaya esir isen.

Hâlâ öfkene, hiddetine, kavgana, küçük görmene, kendini büyük görmene esir isen.

Hâlâ kendi inancını, ibadetini, ibadethaneni, milletini, büyük görüyorsan, başkalarını kâfir görüyorsan.

Hâlâ ayrımcılıklar, ikilikler, dedikodular içinde isen.

Hâlâ ilimden, fenden, irfandan uzak bir halde yaşıyorsan, hurafelerle oyalanıyor, asılsız şeylere inanıyorsan.

Hâlâ kişileri makamlarına göre ayırıyorsan, çıkarın için kişilere yaklaşıyorsan.

Hâlâ yaratılan varlığa hor bakıyorsan, ayrımcılık içinde bakıyorsan.

Hâlâ sevgi dediğin şey, senin çıkarın ise.

Bil ki sana engel olan senin kendi takıntılarındır.

Tüm bunları terk et.

Tüm bunlardan uzak dur.

Eğer bunları yapabilirsen, bekle bekle bekle.

Sabret ve bekle.

Bil ki ilim sana kapılar açacaktır.

Merak ettiğin tüm soruların cevapları zaman içinde sana gelecektir.

Cevaplar gelmeye başladığında huzur da gelecektir.

Cevaplar gelmeye başladığında eğer eski hallerinden birine dönersen, bil ki kapı kapanacaktır.

Döndüğün eski halden pişman olur, tövbe eder, samimi olursan bil ki kapılar tekrar açılacaktır.

Bil ki temiz, samimi gönül, hakikate açılan kapıdır.

Bil ki çocuk saflığını taşıyan gönül, nice lütuflara kapı açar.

Aklını ve gönlünü temizle ve bekle.

Sakın kimseyi hor görme, sakın kimseyi dışlama.

Hakikat her varlıkta Allah'a nazar edebilmektir.

Varlığın sûretinde kalmamak, kimseyi ötelememektir.

Bizi kâfirliğe düşüren duyguların başında ayrı görmek, öteki görmek gelir.

Ayrı görme kardeşim.

Bölme kardeşim, bölücülük yapma.

Öteki görme, hor bakma kardeşim.

İnsanları inançlarına göre ayırma.

İnsanları ibadetlerine göre ayırma.

Kendi inancını üstün görüp, başka inançlara hor bakma.

Kendi inancını büyük görüp, başkasının inancını, ibadetini hor görme.

Hiç kimsenin inancını, ibadetini yargılama.

Her insan, anne babasından ibadet etmeyi nasıl öğrendiyse öyle yapar.

Bir kimsenin ibadeti diğerinden üstün değildir.

Her insan, Allah'a kendi inandığı şekilde niyaz eder.

İnsanların ibadethanelerine saldırma, saldırtma.

İnsanların inançlarına değil, bedenlerine bak.

Onları kim yarattı düşün.

Seni de beni de var eden Allah'tır.

Allah hepimize şah damarından yakındır.

Allah her an tüm vücûdlarda tecelli edendir.

İnsanların inançlarına ibadetlerine takılıp, bedenlerdeki Allah'ı görmekten uzaklaşma.

Kâfir durumuna düşme.

Ten örtüsünde kalıp, özü görmekten uzaklaşma.

Unutma kâfirliğin bir başka anlamı da tenlerde kalıp özü görememektir.

Onun için, insanları şu inançtan bu inançtan diyerek küçük görme, tenler boyutunda kalma, hakikatten uzaklaşma.

Yaratılan her varlık, Allah'ın indinde O'nun kuludur.

Bir varlık diğerinden üstün değildir.

Her varlık kendi içinde değerler taşır.

O değerler Allah'ın değerleridir.

Bir değer, diğer değerden daha az ya da daha çok değerli diye adlandırılmaz.

Yaratılan hiçbir kimse, ya da topluluk diğerinden üstün değildir.

İnsan, yaratılan bir kuştan, bir karıncadan, bir ağaçtan bir çiçekten üstün değildir.

En'âm Sûresi 38: "Ve mâ min dâbbetin fîl ardı ve lâ tâirin yatîru bi cenâhayhi illâ umemun emsâlukum."

Meâli: "Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın."

İşte âyetle belirtildiği gibi, her varlığın sahibi Allah'tır.

Senlik benlik içine girip, bölücülük yapma kardeşim.

Sohbet toplantılarında, tertemiz beyinlere ikilik, bölücülük, ayrımcılık, ötekileştirme ekme.

İnsanları kışkırtma.

Tüm topluluklar ille de senin gibi mi ibadet edecekler, senin gibi mi inanacaklar?

İlle de senin ibadetin mi doğru?

Başkalarının ibadetlerini hor görmek niye?

Başkalarının ibadetlerini Allah kabul etmiyor mu?

Allah kendine yönelmiş bir kulu geri mi çeviriyor?

Niye bu kabullenememe, niye bu ayrıştırma.

İnsanların Allah'a olan inançlarının farklılıklarını kötüleme.

Beyinlere bölücülük ekip, ibadethanelere saldırtma.

Kur'ân'ın şu muhteşem âyetini hiç unutma.

Mücâdele Sûresi 19: "Bölen, ayrımcılık yapan, kışkırtan şeytandır, şeytan bölücü olandır."

Mücâdele Sûresi 19: “İstahveze aleyhimuş şeytânü fe ensâhum zikrallâh ulâike hizbuş şeytân elâ inne hizbeşşeytânî humul hâsirûn.”

Meâli: “Şeytani halleri onların akıllarını esir aldı. Böylece onlar Allah’ı anmaktan uzaklaştılar. İşte şeytani hallerde kalan bölendir, bölen ancak şeytani hallerde kalandır. Onlar kaybedenlerdir.”

Bölücülük yapma kardeşim.

İnsanları, ateist, deist, kâfir, dinsiz deyip bölme.

Şu inançtan bu inançtan deyip, akıllara bölücülük ekme.

Bil ki bu bölücülük, saldırılara yol açacaktır, zulme yol açacaktır.

Akıllara ekilen her türlü bölücülük kâfirlik duygusunu getirecektir.

Hakikatleri örttürecektir.

Hakikati aramaktan uzaklaştıracaktır.

Kimse kimseden üstün değildir.

Kimse kimseden daha değerli değildir.

Yaratılan her varlık kendi içinde değerler taşır.

Yaratılan her şeyden dersler alınır.

Bölücülük yapıp, birilerine zulüm kapılarını açma kardeşim.

Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş:

“Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Âdem’in çocuklarısınız, Âdem ise topraktandır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur.” (Veda Hutbesi)

Hiçbirimiz diğerinden üstün değiliz.

Hepimiz, Allah’a kendi öğrendiğimiz şekilde yönelir, O’na ibadet ederiz.

Allah’a samimi bir şekilde yönelen gönül namazın içindedir.

Hepimizi yaratan aynı Allah değil mi?

Hepimizi nitelikleriyle kuşatan aynı Allah değil mi?

Hepimiz O’ndan gelip O’na dönmüyor muyuz?

Yapma kardeşim.

İnsanları; fırkalara, gruplara bölme, kendi yolunu üstün görme, başkalarına hor bakma.

İnsanları; dinlerine, inançlarına, ibadetlerine göre ayırma, kendi inancını üstün görme.

İnsanları; renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine göre ayırma, kendi milletini, kendi geleneklerini, kendi rengini üstün görme.

İnsanları; bizden, bizden değil diye ayırma.

Kendini cennetlik, başkasını cehennemlik görme.

Erkeği kadından üstün görme, kadını yok sayma.

Yaratılan her varlığa Hakk nazarıyla bak.

Yaratılan hiçbir varlığı küçük görme.

Seni Allah’tan uzaklaştıran her türlü duygudan uzaklaş.

Beynine bölücülük, ayrıştırma bilgileri ekilmesine izin verme.

Gittiğin toplantılarda anlatılan bilgilere dikkat et.

Ve asla unutma, Allah’ın indinde hepimiz biriz.

Ve asla unutma, gönülleri ancak O bilir.

İşte aklımızı ve gönlümüzü, kâfirliğe düşüren her türlü duygu ve düşünceden temizlemeliyiz.

Kâfirlikten kurtulmanın yolu, aklımızı ve gönlümüzü temizlemekten geçer.

Bizi hakikate erişmekten uzaklaştıran her bilgi bizi kâfirliğe götürür.

Yâni hakikatleri örttürür.

İşte hakikatleri anlamaya perde olan her şey bizim putumuz olmuştur.

Bu putları kırmadan hakikatlere temas etmek mümkün değildir.

Onun için Vâkıa Sûresinde bu durum belirtilir.

Vâkıa Sûresi 79: “Lâ yemessuhû illel mutahherûn.”

Meâli: “Ancak tertemiz olanlardan başkası mânevi alana temas edemez.”

İşte âyette belirtildiği gibi, kâfirlikten kurtulmadan yâni, hakikati anlamaya engel olan örtüleri kaldırmadan hakikatlere temas edemeyiz.

Eğer aklımız ve gönlümüz temizlenmemişse, yâni kâfirlikten kurtulmamışsak, aklımız ve gönlümüz perdeli olur, yâni örtülü olur, hakikatlere temas edemeyiz.

Bakara Sûresi 6: “İnnellezîne keferû sevâun aleyhim e en-zertehum em lem tunzirhum lâ yuminûn.”

Meâli: “Muhakkak ki akli ve gönlü örtülü kimselere, onlardaki hakikatlerle onları uyarıp anlatsan da ya da onları uyarıp anlatmasan da bir şey değişmez, inanmazlar.”

Âyette belirtildiği gibi, aklımız perdeli, örtülü olduğu müddetçe hakikatleri anlama yoluna düşemeyiz.

Kur’ân’da, “kâfiri kâlb” âyeti vardır.

Âl-i İmrân Sûresi 151: “Se nulkî fî kulûbillezîne keferûrube bimâ eşrakû billâhi mâ lem yunezzil bihî sultân ve me’vâhumun nâr ve bise mesvez zâlimîn.”

Se nulkî	: Biz, salmak, vardır, bulmak, o halde kalmak,
Fi kulûbi ellezine keferû	: Kâlbleri, hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler,
Er rube	: Korku, dehşet, tereddüt,

Bi-mâ eşrakû bi	: Şeyler, ortak koşmaları sebebiyle, Allah,
Allah	
Mâ lem yunezzil	: Şey, değil, ne, indirmek, sunmak, içinde,
bi-hî	hakikatler,
Sultânen	: Sultan, delil, hükümdar, hâkimiyet,
Ve mevâ hum	: Sığınağı, barınağı, bulunduğu yer, halleri,
	onlar,
El nar	: Nûr, ateş, yakıcılık, yakıp yıkıcı haller,
Ve bise mesve	: Ne kötü, bir hal, bir yer,
El zalimin	: Zalimler, kötülük yapanlar,

Meâli: “Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin kâlb-lerinde, bizi anlayamadıklarından dolayı bir korku vardır. Sunulan hakikatler ile ilgili delillere ulaşmaları olmaz, yönel-dikleri şeylerle Allah’ın varlığının yanında kendilerine varlık isnad ederler ve onların bulunduğu yer ateştir ve zalimler için ne kötü bir hâldir.”

Kâfir-i kâlb; idrak ve anlayışları örtülü olan, örtülmüş, hakikatleri örten, kendi bildiğinden vazgeçmeyen, ilme ka-palı olan, benlikle örtülü kâlb, sûrette kalan kâlb, demektir.

Kâfir-i kâlb içinde olanlar, idrâk ve anlayışlarında bâtıl bil-gilerle hareket edenlerdir.

Bâtıl bilgilerde kalıp, hakikatleri örtenlerin, akılları ve gö-nülleri temizlenmediği müddetçe, hakikat yoluna girmeleri mümkün değildir

Bâtıl bilgilerde kalanlar, sunulan hakikatleri, kendi bildik-leri bâtıl bilgileri önemsediklerinden dolayı, görmezden gelirler.

Bu durum kâfirlik boyutudur, hakikatleri anlamadan dü-şünmeden örtüp geçmektir.

Kâfir kimseler, yâni hakikati görmemezlikten gelen kimse-ler, kâfirliklerini bırakmadığı, kendi vücûdlarını anlamak için gayret göstermediği müddetçe, hidâyet bulamazlar.

Bakara Sûresi 264: “Ve Allah la yehdi el kavm el Kâfirûn.”

Meâli 1: “Kâfir kimseler, Allah’a yol bulamazlar.”

Meâli 2: “Hakikati görmezden gelen kimseler, Allah’ı anlama-
nın yolunu bulamazlar.”

Şimdi Kâfirûn Sûresini inceleyelim.

Hazreti Muhammed yaşadığı topluma hakikatlerin bilgilerini tebliğ etmiştir.

Ama atalardan gelen yargılayıcı bir inancın bilgilerine bağlı olanlar, Hazreti Muhammed’in tebliğini kendi bildikleri ile örtmüştür.

İşte hakikatin bilgilerini görmezden gelenlerin bu durumlarından dolayı, onlara hakikati görmezden gelen anlamında “kâfir” denilmiştir.

Kâfir kelimesinin bir anlamı da hakikati görmezden gelenler, ilmi bilgileri bâtil bilgilerle örtenler demektir.

Mekkenin ileri gelenlerinden Velid b. Muğire, As b. Vâil, Umeyye b.Halef gibi kişiler,

Hazreti Muhammed’e gelmişler.

Ve şöyle tekliflerde bulunmuşlardır.

“Ey Muhammed! Söylediklerini bırak, atalarımızdan öğrendiğimiz inancı bizlere bırakmamızı söyleme.”

“Gel davanı bırak, seni Mekke’nin başkanı yapalım.”

“Ya da, bir yıl biz senin dinine girelim, bir yıl da sen bizim dinimize gir.”

“Eğer bunları kabul etmezsen, biz senin ilâhına tapalım. Sen de bizim ilâhlarımıza tap.

Böylece hayır hangisinde ise ona ulaşırız” gibi tekliflerde bulundular.

İşte bu olay üzerine Hazreti Muhammed bu sûreyi okumuştur.

Bu sûreyi, Mekkeli müşriklere sunulmuş olarak görmeyelim.
Kâfirlik nedir iyi bilelim.

Olumlu ve olumsuz yönlerini iyi araştıralım.

Ve bizi kâfirlik durumuna düşüren her bilgiyi, duyguyu, düşünceyi, iyi analiz edelim.

Bizi Allah'tan uzaklaştıran her şeyi iyi anlayalım.

Bizi Allah'tan uzaklaştıran her türlü zandan kurtulmaya çalışalım.

Bizi Allah'tan uzaklaştıran, kâfir durumuna getiren her türlü duygudan, düşünceden aklımızı gönlümüzü temizlemeye çalışalım.

Kâfirûn Sûresinde kâfirlik kelimesi, olumsuz anlamda belirtilmiştir.

Allah'ın ulviyetinin yanında, kendine varlık isnat etmenin, hakikatleri görmezden gelmenin durumu ortaya konulmuştur.

Şimdi sûreyi tefsir etmeye çalışalım.

KÂFİRÛN SÛRESİ

1-

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ

Kul yâ eyyuhel kâfirûn

Kul ya eyyuha : De, anlat, açıkla, ey,
El Kâfirûn : Hakikatleri örtmek, görmemezlikten
gelmek,

Meâli 1: “De ki: Ey hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler!”

Meâli 2: “Kâfirliğin ne olduğunu açıkla.”

Meâli 3: “Allah’a ait olan bedene benim deme gafletini açıkla.”

Meâli 4: “Allah’ın hakikatlerini görmezden gelmenin ne olduğunu açıkla.”

Meâli 5: “Allah’ın ilmi sunulduğu halde, bâtil bilgilerde kalmanın ne olduğunu anlat.”

Meâli 6: “Benlik gafletine düşerek, Allah’ı görmezden gelmenin ne olduğunu izah et.”

Meâli 7: “Benlik günahına düşerek, kendinde ve varlıkta Allah’a şahit olamamanın durumunu açıkla.”

Yukarıda da incelediğimiz gibi kâfir kelimesinin bir karşılığı da Allah’ın hakikat bilgilerini, bâtil ile örtmektir.

Diğer bir karşılığı da Allah’a ait olan bedene, benim deme gafleti ile görmezden gelmektir.

Âyette “kâfirliğin ne olduğunu açıkla” denilir.

Ya da “Ey hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler” diye de meâl edilebilir.

“Hakikati görmemezlikten gelmek nedir?” iyi anlamalıyız.

Hazreti Muhammed, yaşadığı topluma hakikatleri anlatmış, ama insanların çoğu atalarından gelen yargılayıcı inançlarda kalmışlar ve hakikat bilgilerini duymazdan gelmişlerdir.

Kendi bildiklerinden vazgeçmemişler, hakikatlerin üzerini kendi bildikleri ile örtmüşlerdir.

İşte bunun için onlara kâfir denilmiştir.

Yâni kâfirlik, Hazreti Muhammed’in sunduğu bilgileri, kendi bildikleri ile örtenler anlamında belirtilmiştir.

Hazreti Muhammed onların takva ehli olmalarını tavsiye etmiştir.

Yâni Allah’ın ulviyetinin yanında kendine varlık nispet etmemek.

Kâfirlikten kurtulmanın yolu takvaya erişmektir.

Takva, Allah hakikatine şahit olmaktır.

Hakikatlerin nice nimetleri takva ehline sunulur.

Takva kişiyi Allah’a teslim eder.

Nice lütuflar, nice sırlar muttaki olanlara sunulur.

Takva nedir çok iyi anlamak gerekir.

Varoluşu ve var edeni idrak etmek için, takva sahibi olmak gerekir.

Her varlık bir yoldur, Hakk’a götürür.

Varlık yolundan Hakk’a erişenler takva sahibi olur.

Her varlık bir kitaptır, içinde Allah’ın hakikatleri vardır.

Varlık kitabının sayfalarını aralamak için, takva sahibi olmak gerekir.

Allah sırrına ermek için, takva ehli olmak gerekir.

Peki, nedir takva?

Takva Allah korkusu mudur?

Takva sana öğretildiği gibi, Allah'tan korkmak değildir.

Korku kelimesi "havf"dır.

Meâllerde takva kelimesi genellikle Allah'tan korkun diye çevrilir.

Takva başka bir anlam taşır.

Havf başka bir anlam taşır.

Takva kelimesini, Allah'tan korkun diye çevirmek Kur'ân'ın bütünlüğüne uygun düşmez.

Havf kelimesi şeytan kelimesi ile yan yana kullanılmıştır.

Âl-i İmrân Sûresi 175: "şeytânü yuhavvifu."

Meâli: "Korkutan şeytandır-korkuyu veren şeytandır."

Şeytani hallerde olan korkutur.

Âl-i İmrân Sûresi 175: "İnnemâ zâlikumuş şeytânü yuhavvifu evliyâe hu fe lâ tehâfûhum ve hâfûni in kuntum muminîn."

Meâli: "Şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar. Artık o hallerde olanların korkutmalarına kanmayın ve eğer inananlardan iseniz Beni anlamamaktan korkun."

Takva sahiplerine "lâ havfun" korku yoktur. Zuhruf Sûresi 67-68

67: "El ehillâu yevme izin ba'duhum li badîn aduvvun il-lel muttekîn."

El ehillâu : Halil, uygunluk, dostluk, halleri,

Yevme izin : Günleri, vakit, yetkili,

Badu-hum li badîn : Bazınız bazınıza, birbirlerinize,

Aduvvun : Düşmanlık halinde olan, kötülük peşinde olan,

İllâ : Ancak, başka, sadece,

El muttekine : Takva, fenalardan sakınmak Allah'a ortak koşmamak,

Meâli: “Fenalara düşmekten, Allah’a ortak koşmaktan sakınanların dışındakiler; birbirleriyle düşmanlık hallerindedirler, günlerini o hallerle geçirirler.”

68: “Yâ ibâdi lâ havfun aleykumul yevme ve lâ entum tazenûn.”

Yâ ibâdi	: Ey kullarım, kulluğunu anlayanlar,
Lâ havfun aleykum	: Korku yok, size,
El yevme	: Gün, vakit, zaman, an,
Ve lâ entum tazenûn	: Yok, siz, mahzun olma, üzülme,

Meâli 1: “Ey Benim kulum olduğunu anlayanlar! Sizin için hiçbir zaman korku yoktur ve mahzun olmak da yoktur.”

Meâli 2: Ey kulluk mertebesine gelenler, artık size korku yoktur ve mahzun olmak yoktur.”

Korku “havf” kelimesidir.

Takva ise; muttaki olmak, Allah’ın ulviyetinin yanında kendine varlık nispet etmemektir.

Evet, takva Allah’tan korkmak değildir.

Takva; fenalardan sakınmaktır, kötülüklerden sakınmaktır, benlikten gururdan sakınmaktır, Allah’a ortak koşmamaktır, zerre kadar zarar vermekten sakınmaktır.

Takva kelimesi, kötü şeyden sakınmak mânâsına gelen ittikâ kelimesinden alınmıştır.

İttikâ kelimesinin kökeni “vikaye- وقى-ى” kökünden gelir diye bilinir.

Vikaye; zarar verecek olan her şeyden sakınmak, korunmak demektir.

Takvaya uyana “muttaki” denir.

“Takva-ittika-muttaki” aynı kökten gelen kelimelerdir.

Kur’ân, cennete yâni ilâhî huzura ancak ve ancak takva sahiplerinin ulaşacağını belirtmiştir.

Âl-i İmrân sûresi 133: “Ve cennet ard hâ el semâvât ve el ardu uiddet lil muttekîn.”

Meâli: “Fenalardan sakınan, Allah’a ortak koşmayanlar için gökte ve yerde, huzur veren sonsuz hakikatler vardır.”

Her varlık bir kitaptır.

Bu kitabın içinde yaratılış hakikatleri vardır.

Her varlık, Allah’ın “Hûdâ” esmasının, yâni yol gösterenin gösterdiği yoldur.

Varlıktan açılan kapı, insanı hakikatlere götürür.

Yeter ki insan takva üzere olsun, yâni fenalardan sakınsın, Allah’a ortak koşmasın.

İşte takva; fenalardan sakınmak, Allah’a ortak koşmamaktır.

Allah’ın ulviyetinin yanında ben demekten sakınmaktır.

Allah’a ait olan bedene benim deme gafletine düşmemektir.

Yâni kâfir durumuna düşmekten sakınmaktır

Bakara Sûresi 2: “Zâlikel kitâbu lâ reybe fîhi huden lil muttekîn.”

Meâli: “İşte her varlık bir kitaptır. Onun içindeki hakikatlerde şüphe yoktur. Fenalardan sakınıp hakikatleri arayanlar için hakikatlere yol göstericidir.”

Takva sahiplerine, nice mağfiretler vardır, nice yüce hakikatlerin karşılığı vardır.

Hucurât Sûresi 3: “Li el takvâ lehum mağfiret ve ecrun azîm.”

Meâli: “Takva sahipleri için, mağfiret ve yüce karşılıklar vardır.”

Yeter ki biz, gönlümüzü ve aklımızı temizleyelim.

Anlıyoruz ki takva:

Kâfir durumuna düşmekten sakınmaktır.

Yâni bedenın sahibini bedende görmek, bedene benim demekten sakınmaktır.

Allah'ın ulviyetinin yanında hiçliğini bilmektir, ben de varım demekten sakınmaktır.

Kendine varlık isnat etmekten sakınmaktır.

Allah'a ortak koşmaktan sakınmaktır.

Aklımızdaki bâtil bilgilerden sakınmak, temizlenmektir.

Kötülük içeren hislerden, düşüncelerden sakınmaktır.

Tüm fena hallerden sakınmaktır.

Fitnelikten, fesatlıktan, gıybetten, gururdan, kibirden sakınmaktır.

Birileri hakkında dedikodu yapıp çekiştirmekten sakınmaktır.

Zarar vermekten, yakıp yıkmaktan sakınmaktır.

Kötü düşünmekten, kötü söylemekten sakınmaktır.

Yalan söylemekten, iftira atmaktan sakınmaktır.

İnsanların eksiğini aramaktan, alay etmekten, kötülemekten sakınmaktır.

İnsanları inançlarına göre ayırmaktan, örtülü örtüsüz demekten, namazlı namazsız diye ayırmaktan sakınmaktır.

Birilerini küçük görmekten, kendini büyük görmekten, yarılan bir varlığa kerih bakmaktan sakınmaktır.

İnsanların mallarına, ırzlarına göz dikmekten sakınmaktır.

Çalmaktan, çırpırmaktan, kendine ait olmayanı gasp etmekten, kul hakkına girmekten sakınmaktır.

Emanete ihanet etmekten sakınmaktır.

Kısacası her türlü zarar içinde olma hallerinden sakınmaktır.

Dünya perestlikten, eşya perestlikten, makam, şan, şöret perestlikten sakınmaktır.

İşte takva, bütün günahlardan uzak durmaktır, sakınmaktır. Bizi kâfirliğe düşürecek her türlü duygu düşünceden sakınmaktır.

Yâni Allah'ın ilmini bâtil bilgilerle örtmemektir.

Takva ehli olana yâni zulüm açığa çıkaracak olan her bilgi, düşünce, eylemden uzak duranlara, hakikatler açılır.

Gönlü, akli temiz olanlara, yâni takva sahiplerine nice lütuflar sunulur.

Onlar varlığın varoluş sırlarına kavuşurlar.

A'râf Sûresi 96: "Ve ittekav le fetahnâ aleyhim berekâtin min el semâi ve el ardı."

Meâli: "Takva ehli, yerlerin ve göklerin hakikatlerinden feyiz alır, her şeyin ortaya çıkışının Bize ait olduğunu anlar."

Evet, takva: Mûsâ'nın nalınlarını çıkarması, değneğini bırakması sırrıdır.

Takva, gönlünü ve aklını temizleyenlerin ulaştığı bir makamdır.

Bu makama ulaşmadan sırlar kapısı açılmaz.

Allah hakikatine, ancak ve ancak muttaki olanlar erebilir.

İşte kâfirlik takva ehli olmaktan uzaklaşmaktır.

Kâfirlik hakikatleri görmezden gelmektir.

Bedene benim demekle, Allah'a ait olanı kendine nispet etmektir.

لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ

Lâ abudu mâ tabudûn

Lâ abudu : Yok, kulluk, kulu değilsiniz, kul olmayın,
Mâ tabudûn : Şey, ne, değil, taptıklarınızın, kul olduklarınız,

Meâli 1: “Taptığınız şeylere kul olmayın.”

Meâli 2: “Benliğinize kul olmayın, benliğinize tapmayın.”

Meâli 3: “Kâfirlik durumuna düşmeyin, putperest olmayın.”

Meâli 4: “Sizi Allah’tan koparan, duygu ve düşüncelerin kulu olmayın.”

Meâli 5: “Atalardan gelen yargılayıcı bilgilere kul olmayın, onlarla kimseyi hor görmeyin.”

Meâli 6: “Kul olduğunuz şeyleri anlayın, onlara tapınmayın.”

Meâli 7: “Zalimliğe kaydıran duygulara kulluk yapmayın, onlara tapınmayın.”

İnsan, kendini putperest yapan her bilgiyi gözden geçirmelidir.

İnsan duygu ve düşüncelerini analiz etmelidir.

İnsan, kendini köle haline getiren her duygu ve düşüncenin ne olduğunu çok iyi anlamalıdır.

İnsan, kendini kâfir durumuna düşüren duyguları çok iyi bilmelidir.

Allah’ın kulu olduğumuzu unutup, nelere kul oluyoruz çok iyi analiz etmeliyiz.

Beynimizde nasıl putlar oluşturduk.

Ve onlara nasıl köle olduk.

Öfkemizin, nefretimizin kölesi mi olduk?

Dünya çıkarının kölesi mi olduk.

Paranın, malın, mülkün, kölesi mi olduk

Bunların hepsi bizim gizli putlarımız mı?

Hepimiz kendimizdeki putların etkisi altında hareket ediyor olabilir miyiz?

Bildiklerimizi, isteklerimizi, duygularımızı, makamları putlaştırıyor ve onların etkisi altında yaşıyor olabilir miyiz?

Atalarımızdan gelen inançları putlaştırıyor olabilir miyiz?

Duygularımıza esir olup onları putlaştırıp, başkalarına zarar veriyor olabilir miyiz?

Sevgiyle yaklaşmamızın altında başka amaçlar yatıyor olabilir mi?

Taşıdığımız kimlikleri başkalarına büyüklük taslamak için kullanıyor olabilir miyiz?

İstek ve duygularımızı çıkar uğruna, başkalarından yararlanmak için put haline getirip tapıyor olabilir miyiz?

Hepimizde bulunan, "Lat, Menat, Uzza, Hubel" putlarını bir bir incelersek:

El lat-El lah putu inancı:

El Lat-El Lah putu; atalarından gelen din, ibadet, Allah adına gelen bilgileri doğru bilmek ve bunları diğer inançlara göre kıyaslayıp, kendi inancını üstün görüp, kendi inancını put haline getirmektir.

İnandığı ama şahit olmadığı Allah'ı put haline getirmektir.

Burada put haline gelen kişinin zannıdır.

Furkân Sûresi 43. âyette buna işaret edilir.

"E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh."

Meâli: "Hevâsını-zannını ilâh edinmeyi anladın değil mi?"

Kişi, atalarından miras olarak gelen bilgilere inanır, hevâ-sına göre, aktarılan bilgilere göre zannınca inandığı Allah'ı put haline getirir.

Kendi inancını üstün görür, kendi inandığı Allah'ı kendi yanında görür, diğer inançlarda olan kişileri cehenneme atacağına ve onları cezalandıracağına inanır.

İnandığı Allah'ın, onu ayrı bir özellikte, ona üstünlük verdiğiğine inanır.

Müslüman olsun, Mûsevi olsun, İsevi olsun, kendinin özel yaratıldığına inanırsa, kendini diğerlerinden üstün görmeye başlar.

İşte asıl yaratıcıya değil de, atalarından bir mirasla gelen hevâsına göre inandığı bir Allah'a inanır.

İşte bu inanca “El Lat -El Lah” putu inancı denir.

Mü'minûn Sûresi 68: “E fe lem yeddebberûl kavle em câ- hum mâ lem yeti âbâehumul evvelîn.”

Meâli: “Onlar hakikatlerin sözlerini hala düşünmezler mi? Yoksa onlara sunulan, önceki atalarından gelen aslı olmayan şeyleri yeterli mi görürler?”

Menat-Mena-Men putu:

Menat- mena- men kelimesinin; mina, minna, men, menân, menun kelimesi ile bağlantılı olduğuna inanılır.

Şahsiyet, kimlik, kişi anlamlarına gelir.

Burada anlıyoruz ki, ama kendi şahsiyetini ama bazı şahsiyetleri, kimlikleri daha yüce görüp ön plana çıkarmak “Menat putu” meydana getirmektir.

Her varlıktaki, o varlığı tutan ilâhi kimliğe “Zât” diyoruz.

Ve tüm varlığı tutan kimlik Allah'ın kimliğidir.

Menat'ın ölüm, kader tanrıçası olduğuna inanılır.

Ölen kimseyi musalla taşından alıp ona binek olup, ahirette, rehber olan, yol gösteren, yöneticilik, idarecilik yapan tanrıça olduğuna inanılır.

İngilizcedeki “manager” kelimesi de buradan geliyor olabilir.

İşte kişi;

Kendi millet kimliğini,

Kendi cinsiyet kimliğini,

Kendi inanç kimliğini,

Kendi aile kimliğini,

Kendi meslek kimliğini

Kendi toplum kimliğini,

Kendi mezhep, tarikat, cemaat kimliğini, üstün görürse, bu durumu ilâh edinmiş, put edinmiş demektir.

Ve kişi bu kimliklere göre kendini üstün görmeye başlarsa, kendi menat putunu oluşturmuş olur.

Ve artık bu putu yıkmadığı müddetçe bir ömür bu putun etkisi altında kendi kimliklerini, diğer kişilerden üstün görür.

Onun için Yûnus Emre; “72 Millete aynı gözle bakmayan, halka müderris olsa, Hakk’a asidir” der.

Yâni her varlığa Hakk’ın kimliğiyle bakmayan putperesttir demek istemiştir.

Nisâ Sûresi 36: “İnnallâhe lâ yuhıbbu men kâne muhtâlen fehûrâ.”

Meâli: “Muhakkak ki kendini üstün gören, kibirlilik içinde olan kimselerde Allah sevgisi yoktur.”

Uzza-Aziz putu:

Uzza “El Aziz” kelimesinden gelir.

Aziz, yüce olan demektir.

Kişi; mesleki alanda, inanç alanında, sosyal alanda, bilgi alanında, makam alanında ve diğer alanlarda kendini yüce görürse, kendi uzza putunu oluşturmuş olur.

Cümle varlıkta aziz olan yâni tüm nitelikleriyle yüce olan Allah'tır.

Eğer kişi kendini, yaratılan diğer varlıktan yüce görmeye başlarsa kendi uzza putuna tapıyor demektir.

Allah'ın yüceliğinin yanında, aziz gördüğümüz, yüce gördüğümüz, evliya dediğimiz kişiler, uzza putumuz olabilir.

Kendini efendi, şeyh, evliya, veli, mürşit gören her kişi kendindeki uzza putuna bağlıdır.

Çünkü, aziz olan, yâni yüce olan, her varlıkta sonsuz nitelikleriyle yüceliğini gösteren zâtı mutlak olan Allah'tır.

Allah'ın yüceliğini görmeyip, bir kulu yüce görme durumu, Allah'ın her varlıktaki yüce niteliklerini göremeyip, yalnızca bir kişiye ya da kişilere ya da mekana ya da eşyaya yücelik nispet etmek "Uzza" putçuluğudur.

Bir kişiye, bu kimse çok yüce demek, Allah'ın yüceliğinin yanında ona da yücelik nispet etmektir. İşte bu putperestliktir.

Vâkıa Sûresi 5: "Ve bussetil cibâlu bessâ."

Meâli: "Kendini büyük görenler zarar verdikçe zarar verir."

Hubel- Hub el putu:

Hub kelime olarak; sevgi, ilgi, alaka, güzel, hoş, iyi anlamlarına gelir.

Mekkeli müşriklerin en önemli yüce gördüğü putlardan biri hubel putudur.

Bir kişiye asıl niyetini saklayıp, sevgiyle, iyilikle yaklaşım asıl amacını gerçekleştirmek için olan davranış hubel putçuluğudur.

Bir kişiye güler yüzlü, sevgi diliyle, iyi biriymiş gibi yaklaşım, asıl niyetini en son ortaya koymanın adı hubel putçuluğudur.

Bir kişi gerçek niyetini hiçbir zaman belli etmeden, sevgi içindeymiş gibi tatlı dille ikna edici yaklaşabilir, oysa kişinin asıl niyeti kendi çıkarıdır, kendi putuna hizmettir.

Sevgi içinde yaklaşanlara asıl niyetlerini bilmeden, asla kanmamalıyız.

şeytani hallerde olan kişinin kandırmak için yaptığı en büyük oyun sevgi oyunudur, tatlı dil oyunudur, güler yüz oyunudur, gözyaşı oyunudur.

İşte kişi, kendi çıkarlarına yâni kendi egosuna göre edindiği putlara göre hareket ederse, kişinin edindiği putlar, lat putu, menat putu, uzza putu, hubel putudur.

Âl-i İmrân Sresi 185: “Ve mâl hâÿâtud dunyâ illâ metâul gurûr.”

Meâli: “Dünya hayatının ıkarında olanlar ise, bir egodan başka bir şey elde edemezler.”

Tr Sresi 32: “Em temuruhum ahlâmuhum bi hâzâ em hum kavmun tâğûn.”

Meâli: “Yoksa onların akılları kendi hevâlarına göre mi hareket ediyor? İşte onlar, kendi var ettikleri putlara tapıyorlar.”

Anlıyoruz ki, putçuluk kişinin kendi çıkarları için sığın-dığı kendi duygularıdır.

Bu dört put kişiyi esir alır.

Dördü de yok edilmediği müddetçe, kişi bu putlara esir olarak yaşar.

Bu dört puttan biri kalsa bile, o bir put diğer dört putu uyandırır.

İşte insan put edindiği şeylere tapınır.

Âÿette bildirilir ki “Lâ abudu mâ tabudûn” bunlara tapın-mayın, bunların kulu olmayın.

وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ

Ve lâ entum âbidûne mâ a'bud

Ve lâ entum : Yok, değil, değilsiniz, siz,
 Âbidûne : Kulluk, yöneldiğimiz şey,
 Mâ abudu : Değil, şey, ne, kulluk, kul olamazsınız,

Meâli 1: “Kul olduğunuz şeylerin kulu değilsiniz.”

Meâli 2: “Allah’ı bırakıp, kulluk ettiğiniz şeyleri terk edin.”

Meâli 3: “Sizler Allah’ın kulusunuz, put edindiklerinizin değil.”

Meâli 4: “Kul edindiğiniz şeyleri iyi anlayın, onları terk edin.”

Meâli 5: “Put edindiğiniz şeylere köle olmayın.”

Meâli 6: “Sizi Allah’tan uzaklaştıran köle olduğunuz şeyleri bırakın.”

Meâli 7: “Allah’ı bırakıp, çıkarınıza göre yöneldiğiniz her şey sizin köle olduğunuz şeydir, onları terk edin.”

İnsan, çıkarını köle edinir.

Çıkarı için yakar yıkar.

Çıkarını put edinmiştir.

İşte o put tağut alanıdır.

İnsan tağut alanını çok iyi bilmelidir.

Yoksa Allah’a olan kulluğumuzu anlayamayız, nice duygularımızı put haline getiririz.

Tâğût, Kurân’da yaklaşık 8 âyette geçer.

Peki Kur’ân, tâğûtu nasıl tanımlar.

Bakara Sûresi 257: “Allâh velîyyullezîne âmenû, yuhricu-
hum minez zulumâtî ilen nûr vellezîne keferû evliyâuhumut
tâğûtu yuhricûnehum minen nûri ilâz zulumât ulâike ashâbun
nâr hum fîhâ hâlidûn.”

Meâlî: “Allah’ı dost edinen kimseler iman etmiş kimseler-
dir. Onlar cehaletin karanlığından ilmin aydınlığına çıkarılır-
lar. Hakikatleri görmemezlikten gelen kimseler ise; bâtıl olan
şeyleri evliya edinirler, onlar ilmin aydınlığını bırakıp ceha-
letin karanlığına dalarlar. İşte onlar yakıp yakıcı hallere sa-
hiptirler, devamlı o hallerin içindedirler.”

Zümer Sûresi 17: “Vellezînectenebût tâğûte en yabudûhâ
ve enâbû ilâllâhi lehumul buşrâ fe beşşir ibâd.”

Meâlî: “Bâtıl olan şeylere kul olmaktan sakınanlara ve Al-
lah’a yönelenlere, hakikatleri bilmenin sevinci vardır, artık on-
lar kulluğu anlamının sevincindedirler.”

Nisâ Sûresi 76: “İman edenler, Allah yolunda hakikatleri
anlamak, anlatmak için gayret gösterirler. Hakikatleri görme-
mezlikten gelip örtenler ise, Allah’a kul olduğunu zannedip
kendi zanlarını ilah edinme yolunda olurlar, sonra da şeytani
halleri dost edinip kendilerine yazık ederler. Elbette şeytani
hallerde olanların hileleri zayıftır.”

Kur’ân’ı incelediğimizde tâğût:

Bâtıl olan şeylere inanmak.

Zanlarımızı ilah edinmek.

Çıkarlarımızı ilah edinmek.

Aslını bilmediğimiz şeylere göre hareket etmek.

Hevamıza göre hayal ettiğimiz ilahlara inanmak.

Allah’ı bırakıp başkasına yücelik vermek, ondan medet
ummak.

İşte tâğût alanı çok iyi bilinmelidir.

Allah hakikatini bilen, tüm soruların cevabını Allah’ta arar.

Bilir ki aradığı tüm soruların cevabı Allah'ın hakikatle-
rinde vardır.

Allah'ın hakikatleri her varlıktan kendini gösterir.

İnsan kendi vücûdunu da okunacak bir kitâb bilmelidir.

Varlık kitâbını da okunacak kitâb bilmelidir.

Oku, incele, anla denilen kitâb, yayılmış varlık kitâbıdır.

Kur'ân, bizlere aslı olmayan şeylere inanmamamızı tav-
siye eder.

Bâtıl olan şeylerin, zanna dayalı şeylerin, uydurma olan
şeylerin, çıkara dayalı inanmaların hep tâğût olduğunu belirtir.

Âyette ne güzel belirtilmiş: “Onlar ilmin aydınlığını bıra-
kıp cehaletin karanlığına dalarlar. İşte onlar yakıp yıkıcı hal-
lere sahiptirler, devamlı o hallerin içindedirler.”

Evet, tâğût halinde olan kişiler, hep cehaletin karanlığın-
dadırlar.

İşte o halde olan kişiler, hem kendilerini hem de çevresinde
olan kimseleri bâtıla sürükler ve zarar verici hallerde olurlar.

Kur'ân'ı iyice incelediğimizde, zanna dayalı ilahlar edin-
memiz, çıkarımıza göre Tanrı'ya inanmamız, bâtıl olan şeyleri
ilah edinmemiz hep tâğût olarak adlandırılır.

Kur'ân'da “hevâsını ilah edineni gördün mü?” diye bildirilir.

Yâni “kendi zannına göre kendi yarattığı Tanrı'ya inananı
gördün mü?” diye bildirilir.

Şimdi sormak gerekir acaba bizler, kendi zanlarımıza göre
hayal ettiğimiz Tanrı'lara mı inanıyoruz, yoksa kâinatı ve biz-
leri var edene mi inanıyoruz?

Acaba toplum olarak bizler hep “tâğût” inancında mıyız?

İşte eğer bizler; aslı olmayan, bâtıl olan, kendi zanlarımıza
göre var ettiğimiz ilahlara inanıyorsak bu “tâğût” inancıdır.

İşte eğer bizler; ibadetlerimizi çıkara dayalı yapıyorsak, bu “tâğût” inancıdır.

İşte eğer bizler; yok kadınların çoğu cehennemliktir, cennette erkeğe onlarca bakire, dul verilecektir inancı gibi aslı olmayan şeylere inanıyorsak, bu “tâğût” inancıdır.

İşte bizler; dini terimlerin aslını bilmeden inanıyorsak ve ona göre hareket ediyorsak bu “tâğût” inancıdır.

Tâğût inancında inançlar kavgası vardır.

Cemaat, tarikat, mezhep bölünmeleri vardır.

Tâğût inancında Tanrı’lar kavgası, çıkarlar kavgası vardır.

Mûsevliği din haline getirenlere; “cennete kim gidecek?” diye sorun.

Onlar da diyeceklerdir ki; “yalnızca Mûseviler girecek, İseviler ve Müslümanlar giremeyecek.”

İseviliği din haline getirenlere; “cennete kim gidecek?” diye sorun.

Onlar da diyeceklerdir ki; “yalnızca İsâ’ya tâbi olanlar girecek.”

Müslümanlığı din haline getirenlere; “cennete kim gidecek?” diye sorun.

Onlar da diyeceklerdir ki; “yalnızca Hazreti Muhammed’e inanan, kelimeyi şahadet getiren Müslüman olanlar girecek, asla İseviler ve Mûseviler giremeyecek.”

İşte bu inanç, kendi inancını üstün görüp, başka inançlara hor bakmanın durumu olan “tâğût” inancıdır.

İşte inançlara ayrılıp, kendi inancını üstün görüp, başka inançlara hor bakmaya en güzel örnek, Rum Sûresi 32. âyette vardır.

“Minellezzîne ferrakû dînehum ve kânû şîyeâ kullu hızbın bimâ ledeyhim ferihûn.”

Min ellezîne	: O kimseler, fırka, bölmek, ayrılık,
ferraku	partileşmek,
Dine hum	: Din, varlığın yaratılış yasaları, onlar,
Ve kanu şiyeen	: Tarikat mezhep cemaatlere ayrılmak, fırka fırka olmak,
Kullu hızbin	: Bütün hepsi, grup, fırka, bölünmek,
Bima ledeyyim	: Kendinde olan, her zümre kendi inançlarıyla,
Ferihûne	: Sevinme, şımarma, azma, avunup övündü,

Meâli: “Onlar dini bölen kimselerden oldular ve bütün hepsi tarikatlara, mezheplere, cemaatlere bölündüler. Her zümre kendi inançlarıyla avunup övündü.”

İşte insan kendi inancını da put haline getirebilir.

Başka inançlara hor bakabilir.

Bu durum da tâğût inancıdır.

Kur’ân’ı iyice incelediğimizde anlıyoruz ki, aslı olmayan şeylere inanmak ve ona göre hareket etmek, kendini yüce görmek, başkasına hor bakmak “tâğût” inancıdır.

Tâğût inancında hep zanlara göre hareket etmek, hep çıkarlara göre hareket etmek vardır.

Allah’ı layıkıyla bilmeden iman gelişmez.

İman ancak ve ancak varlıkta Allah’ın tecellilerine şahit olmakla mümkündür.

Aslı olmayan şeylere inanmakla Allah bilinmez.

Anlatılanlara, okuduklarımıza inanıyorsak ve bunların aslını bilmiyorsak hep bunlar “tâğût” inancıdır.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki tâğût:

Allah’ı bırakıp zanna göre inanç içinde olmak

Allah’ın hakikatlerini bırakıp ilmi delilleri olmayan bâtil şeylere inanmak.

Allah’ı bırakıp birilerini yüce bilmek, onlardan medet ummak

Allah inancını alet edip hep çıkar üzere hareket etmek.

Allah'a kul olmayıp, hep bâtil şeylere kulluk yapmak, makam- mevki, şan-şöhrete kulluk yapmak, kulluğunu hep şahsi çıkarlara göre yapmak.

İnşallah tâğût haline düşmemeye dikkat ederiz.

وَلَا أَنَا عَبْدٌ مَّا عَبَدْتُمْ

Ve lâ ene âbidun mâ abedtum

Ve lâ ene abidun : Ben yokum, değilim, kullukta,
Mâ abedtum : Sizin kul olduğunuz, taptığınız, çıkarınıza
göre yöneldiğiniz,

Meâli 1: “Sizin kul olduğunuz şeylere ben kul olmam.”

Meâli 2: “Çıkarlarınıza göre ilah edindiğiniz şeylerden
ben uzağım.”

Meâli 3: “Zanlarınıza göre tapındığınız şeylere ben yöne-
lecek değilim.”

Meâli 4: “Allah’ı bırakıp, ilah edindiğiniz şeylerden uzağım.”

Meâli 5: “Aslı olmayan, bir ilim taşımayan şeylere kulluk
etmeyin.”

Meâli 6: “Tapındığınız şeyler, sizi kulluk mertebesinden
uzaklaştırıyor, benim dünyamda onlar yok.”

Meâli 7: “Neye kulluk ettiğinizi bilin, ben Allah’a kul ol-
maktan vazgeçmem.”

İnsan neye kulluk ettiğini iyi anlamalıdır.

İnsanın değer verdiği nedir?

İnsanın sığındığı nedir?

İnsan neye yöneldiğini iyi bilmelidir.

Kulluk nedir iyi bilmelidir.

Neye, niçin yöneldiğini iyi anlamalıdır.

Allah’a kulluk nedir çok iyi düşünmelidir.

Allah'a yöneliyorum diyerek, öfkemize, nefretimize, çıkarımıza, egomuza yöneliyor olabilir miyiz?

Allah'ı bırakıp ibadetlerimizi put haline getiriyor olabilir miyiz?

İbadetlerimizi Allah için değil de kendi çıkarımız için yapıyor olabilir miyiz?

Niyazi Mısri bir ilâhisinden şöyle seslenir.

Gel ey sofî çıkar sofû kıl insâf

Ko sûret düzmeği kıl içini sâf

Riyâ ile bu ömr-ü nâzenini

Nice bir sarf edip edersin isrâf

Kuru davâ mı sandın sen bu ilmi

Bu yola böylemi gittiler eşraf

Yâni, Niyazı Mısri der ki:

Ey sofî sofî elbisesini çıkar

Şekil üzere, sûret üzere değildir kulluk

Gönlünü tertemiz eyle,

Riya içinde olma, yâni şekil üzere gösteriş yapma

İçindeki enaniyeti temizle

Allah'ı idrak et, kulluk sırrı Allah'ı bilmektir

Sana verilen ömrü boşu boşuna geçirme

Dava kuru sofîlukta olmak değildir

Dava Allah'ı bilmek, her an O'nun kulu olduğunun şuuruna varmaktır

Eşraf kuru sofîluk yapmadı, yâni kâmil insanlar hep tefekkür üzere, tezekkür üzere oldular, vakitlerini hep kâinat kitabını okumakla geçirdiler.

Niyazi Mısri;

“İbadetlerimizi Allah için yapmalıyız.”

“İbadetlerimizde şekilde kalmamalıyız.

“Allah’ın kulu olduğumuzu bilmeliyiz”

“Kuru dava ile vakit geçirmemeliyiz” diyerek seslenmiştir.

Hacc Sûresinde Allah’a şekil üzere kulluk etmememiz, mânâ üzere olmamız bildirilir.

Âyeti inceleyelim:

Hacc Sûresi 11: “Ve minen nâsi men yabudullâhe alâ harf fe in asâbe hu hayrun itmeen ne bih ve in asâbethu fitnetun in kalebe alâ vechihî hasired dunyâ vel âhireh zâlike huvel husrânul mubîn.”

Ve min en nâsi	: İnsanlardan,
Men yabudu Allâh	: Kim, kimse, kulluk eden, Allah,
Alâ harfin	: Karakter, şekil, şekil üzere, yan, ucu, kenarı, üslup
Fe in asâbe hu hayrun	: Böylece, eğer, isabet ederse, o, hayır, iyilik
Itmeen ne bihi	: Tatmin olur, mutlu olur, onunla
Ve asabethu	: İsabet, ona, kendine,
Fitnetun	: Fitne, deneme, sınama, sıkıntılı hal, müşkilli hâl,
İnkalebe ala vechi hi	: Başka bir hale girme, dönüşme, yüzü
Hasire ed dunyâ	: Hüsranda, kayıpta, zarar ziyan,
Ve el âhirete	: Âhîret, sonunda, bir şeyin sonu,
Zalike huve	: Böylece, işte bu, o,
El husrânu el mubîn	: Kayıpta olan, hüsrân, apaçık

Meâli: “İnsanlardan bazı kimseler Allah’a şekil üzere kulluk ederler. Kendine bir hayr isabet etse onunla memnun olur ve bir müşkil isabet etse yüzü başka bir hâle dönüşür. O, dünyada hüsrandır ve böylece o sonunda da apaçık hüsrandır.”

Âyetle belirtildiği gibi insanlardan bazıları “alâ harf” şekil üzere kulluk ederler.

Şekil üzere kulluk ne demektir?

Anne babamızdan öğrendiğimiz ibadetlerin, beden olarak yapılmasıdır.

Beden boyutunda kalıp mânâ üzere olamayışımızdır.

Mesela namazın beden boyutunda kalıp, mânâsına eremeyişimizdir.

Namazda kıyam, rükû, secde vardır.

Bunlar bedensel boyutlar mıdır?

Yoksa mânâlar boyutu mudur?

Allah’a kulluk şekil cihetiyle değildir.

Kâlp cihetiyledir.

Mânâ üzeredir.

Kimi vardır, sakal bırakır, uzun hırka giyer sanır ki bunlar din içindir.

Kimi vardır çok şey bilir, okuduğu kitaplar develer yüküdür, kendini âlim sanır.

İnanç boyutlarında, bir sûrete, bir şekle bürünmekle Allah’a kulluk edildi sanılır.

Şekli üzere ibadetle kurtulduk sanılır.

Bir ömür şekil üzere kulluk yapılır.

Allah’a ârif olmak nedir bilinmez.

Tüm toplumlarda ibadetler, cehenneme düşmemek, cennete girmek için yapılır.

Şekil üzere kullukta kalmak, Allah’a şahitlikten bizi uzaklaştırır.

İnsanların anne babaları hangi inançta ise, onlar da o inanç üzere olurlar.

Kur’ân’da anne babadan öğrenilen inancın düşünülmesi tavsiye edilir.

İnsanı nasıl hallere düşürdüğü anlaşılsın diye öğütler sunulur.

Bu konuda bazı âyetler şöyledir.

Zuhurf Sûresi 22: “Bel kâlû innâ vecednâ âbâenâ alâ ummetin ve innâ alâ âsârihim muhtedûn.”

Meâli: “Bilakis dediler ki: Biz atalarımızı bir inancın yolu üzerine bulduk ve biz onların gösterdikleri yol üzere, onların adetleri üzere oluruz.”

Lokman Sûresi 21: “Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelal-lâhu kâlû bel nettebiu mâ vecednâ aleyhi âbâenâ, e ve lev kâneş şeytânü yedûhum ilâ azâbis saîr.”

Meâli: “Onlara: Allah’ın sunduğu şeylere uyun denildiği zaman, derler ki: Atalarımızdan bulduğumuz inançlara tâbi oluruz. Ya onlar şeytani hâllere uymuş, ötekileştirmenin cehaletinin sıkıntılarında kalmış olsalar bile mi?”

Bakara Sûresi 170: “Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelal-lâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ yakılûne şeyen ve la yehtedûn.”

Meâli: “Onlara Allah’ın sunduğu şeylere tabi olun dendiği zaman, derler, hayır biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tabi oluruz, eğer ataları bir şeyi akıl etmiyorlar ve doğru yol üzere olmasalar da mı?”

Görüldüğü gibi anne babadan gelen âdetler üzere ibadet ederiz.

Kur’ân bunların düşünülmesini ister.

Anne baba, evlatlarına cehennem korkusunu işler.

Cennete gidilmesi için ibadetler yapılmasını öğretir.

Oysa cennet beklentisi, cehennem korkusu, Allah'a olan kulluğumuzun önündeki engellerden biridir.

Beynimize ekilen çıkarlar üzere ibadet etmenin bilgileri, bizi hakikati anlamaktan uzaklaştırır.

Beynimizde neye dayanırız?

Kulluk ettiğimiz nedir?

Allah'a mı kulluk ediyoruz, yoksa çıkarlarımıza mı dayanıyoruz?

Anne babadan bulduğumuz inanç, bizi Allah'a mı yönlendirdi?

Yoksa kendi belli bir inancın alanına mı yönlendirdi?

Anne babamdan öğrendiğim inancın bilgileri, hakikatin bilgilerini örttü mü?

Yâni bizi kâfir durumuna düşürdü mü?

Yoksa bir ilim yoluna yönlendirip, Allah'a şahit eyledi mi?

Annem babam Müslüman inancındaydı, ben de öyle oldum.

Annem babam Hıristiyan inancındaydı, ben de öyle oldum.

Annem babam Musevi inancındaydı, ben de öyle oldum.

Yetmedi:

Annem babam Sunnî idi, ben de Sunnî oldum.

Annem babam Aleviydi, ya da Bektaşî idi, ya da Câferî idi, ben de öyle oldum.

Yetmedi:

Annem babam, Hanefî, Malikî, Şafiî ya da Hanbelî idi, ben de öyle oldum.

Yetmedi:

Anne babamın; ibadeti, ibadethanesi, giysisi, kitabı neyse, benim de o oldu.

Yetmedi:

Anne babamın, tarikat'ı, cemâat'ı neyse, benim de o oldu.

Yâni anne babam ne ise, ben öyle oldum.

Onlar da anne babasından ne gördüyse, öyle oldular.

Onlar da atalarının inancı üzere oldular.

Ve hepimiz, kendi inancımızı diğerlerinden üstün gördük.

Çünkü öyle öğrettiler.

Ve kendi inancımızda olanları iman sahibi, diğerlerini kâfir gördük.

Çünkü öyle öğrettiler.

Ve kendi inancımızda olanları cennete gidecek, diğerlerini cehenneme gidecek diye öğrendik.

Çünkü öyle öğrettiler.

Yâni hepimiz “fâhişe” olduk.

A'râf Sûresi 28. âyette “Ve izâ faalû fâhişeten” belirtildiği gibi bir “fâhşa” durumuna düştük.

Yâni kendimizi üstün gördük, benlik içine düştük, gurur içine düştük, haddi aştık, ben benim dedik, ille de benim inancım doğru dedik.

Hepimiz, zannımızda kendi var ettiğimiz Tanrı'ya inandık.

O Tanrı'yla karşımızdaki kimseye hücum ettik.

Furkân Sûresi 43: “E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh.”

Meâli: “Hevasını Tanrı edineni gördün mü?”

Biz, bizi yaratanı tanımadık, ona hiç şahit olmadık.

Anne babamızın anlattığı Tanrı'ya inandık.

Evet, atalarımızın inanç yolu üzere olduk.

Kendi anne babamızdan bulduğumuz inancı doğru bildik, başkalarının inancını eğri gördük ve onlara saldırdık.

Bakara Sûresi 170. âyetinde belirtildiği gibi; “biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tâbi oluruz” anne babamızdan bulduğumuz inanç üzere olduk.

Kendi inancımızı yüce gördük.

Bizim gibi inanmayanlara hor baktık, onları imansız gördük.

Evet, Allah'ın varlıktan âyetlerle sunduğu hakikatlere değil, anne babamızdan gelen inanç üzere hareket ettik.

Hakikatler varlık kitabında satır satır yazılı idi, hiç oraya bakmadık.

Ne buldu isek, onu doğru bildik.

Ne duydu isek, onu doğru bildik.

Ne gördü isek, onu doğru sandık.

Mâide Sûresi 104: “Ve izâ kîle lehum teâlev ilâ mâ enzelallâhu ve iler resûlî kâlû hasbunâ mâ vecednâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ ya'lemûne şeyen ve lâ yehtedûn.”

Meâli: “Onlara; Allah'ın size sunduğu hakikatlere ve resulün anlattıklarına gelin, denildiği zaman: Atalarımızı ne üzere bulduysak onlar bize yeter, dediler. Ataları hakikatlerden bir şey bilmiyor ve hakikatin yolunu bulanlardan olmasalar bile mi?”

Evet, atalarımız ne sunduysa, onu doğru diye kabul ettik.

Atalarımızı ne üzere bulduysak, onu doğru kabul ettik.

Hiç düşünmedik.

Hiç araştırmadık.

Hiç hakikatine şahit olmadık.

A'râf Sûresi 28: “Ve izâ faalû fâhişeten kâlû vecednâ aleyhâ âbâenâ vallâhu emerenâ bihâ kul innallâhe lâ yemuru bil fahşâ e tekûlûne alâllâhi mâ lâ talemûn.”

Meâli: “Bir benlik içinde haddi aşanlar derler ki: Biz atalarımızı da bu yolda bulduk ve bu bize Allah'ın hükümleridir. De ki: Benlik içinde olmak, haddi aşmak, kesinlikle Allah'ın

hükümleri değildir. Sizler Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylüyorsunuz.”

Fâhişe olduk.

Yâni haddi aştık, benlik içine düştük.

Atalarımızdan gelen inançla yargıladık, bizim gibi inananı kâfir gördük, cehennemlik gördük.

Düştüğümüz kibri hiç görmedik.

Ayrımcılığımızın öfkesine hiç bakmadık.

Allah hakkında şahit olmadığımız şeyleri söyledik de söyledik.

A'râf Sûresi 70: “Kâlû e citenâ li nabudallâhe vahdehu ve nezere mâ kâne yabudu âbâunâ fetinâ bi mâ teidunâ in kunte mines sâdıkîn.”

Meâli: “Dediler ki: Sen bize, tek Allah’a kul olmamız ve atalarımızın kulluk ettiği şeyleri bırakmamızı mı söylemeye geldin? Eğer sen doğruyu söylüyorsan, öyleyse bize söylediğin şeyleri getir, ispat et.”

Evet, Allah bir dedik ama hiç şahit olmadık.

Çünkü anne babam, Allah bir diye öğretti, ben de öyle dedim.

Allah’a kul oluyoruz diye, kendi zannımıza, inancımıza, öfkemize, ayrımcılığımıza kul olduk.

Ama görmedik, düşünmedik, hakikatini araştırmadık.

Hiç anlamadık, hiç fark etmedik.

Hûd Sûresi 109: “Fe lâ teku fî miryetin mimmâ yabudu hâulâ mâ yabudûne illâ kemâ yabudu âbâuhum min kabl.”

Meâli: “Bundan sonra onların taptıkları şeyler hakkında içinde şüphe kalmasın. Onlar önceden atalarının taptığı gibi sadece öyle tapıyorlar.”

Annemden babamdan öğrendiğim gibi ibadet ettim.

Onları taklit ettim.

Yaptığım ibadet değilmiş, tapınmakmış.

Hiç anlamadım, hiç düşünmedim, hiç hakikatini araştırmadım.

Kur'ân'ın defalarca işaret ettiği gibi, hep atalarımın inancı üzere hareket ettim.

Yaptığımın, inandığımın hakikatine hiç ulaşmadım.

Allah'a kendimde ve varlıkta hiç şahit olmadım.

O'nun sonsuz âyetlerini yâni sonsuz işaretlerini kendimde ve varlıkta hiç görmedim, şahit olmadım.

Ve dedim ki:

Ben Müslümanım.

Ben Hıristiyanım.

Ben Mûsevîyim.

Ve dedim ki:

Benim inancım doğru, onların doğru değil.

Benim ibadetim doğru, onların doğru değil.

Benim gideceğim yer cennet, onlarınki cehennem.

Evet, atalarımdan böyle öğrendim.

Böyle dedim.

Böyle yaptım.

Ve hâlâ da demeye, yapmaya, yargılamaya, ille de benimki doğru diye inanmaya devam ediyorum.

Evet, öğrendiğimizle ilahlar mı edindik?

Yoksa Allah'a şahit olma yoluna mı girdik?

Neye kulluk ettik?

Neye tutunduk?

Neye dayandık?

Allah'a mı dayandık?

Edindiğimiz ilahlara mı dayandık?

Mûsâ'ya "tutunduğun, dayandığın şeyi bırak" âyetinde verilen öğütün hakikati neydi?

Kasas Sûresi 31; "En elkî asâ ke-asânî-tutunduğun şeyi bırak" âyetinin sırrı nedir?

Allah'a mı dayanıyoruz?

Yoksa beynimizdeki çıkarlara dayalı ekilen bilgilere mi?

Kişinin beyninde dayandığı bilgiler nedir?

Bâtıl alan bilgileri midir?

Çıkara dayalı duygu ve düşünceler midir?

Zannına göre edindiği putlar mıdır?

Kulluk ettiği şeyler nedir?

Tapındığı şeyler nedir?

Yöneldiği şeyler nedir?

Önemsediği, değer verdiği şeyler nedir?

Evet, Kur'ân'da bildirildiği gibi anne babadan öğrenilen inanç nedir?

O inanç bizi neye kulluk ettirir?

Anne babadan öğrenilen, beynimize ekilen bilgiler nedir?

Beynimize ekilen bilgiler bizi putperest ediyor olabilir mi?

Beynimize ilim, irfan içeren bilgiler ekiliyor mu?

Anne babadan gelen, beynimize kodlanan bilgiler nedir?

Kişî, gurur, kibir içeren bilgilere, duygulara mı dayanarak hareket eder?

Yoksa, edeb, tevâzû, birlik şuuru duygularına dayanarak mı hareket eder?

İşte hepimiz düşünmeliyiz; dayandığımız nedir, neye dayanarak hareket ediyoruz?

Bilmeden de olsa, nelere kul oluyoruz?

Nelere değer veriyoruz, nelere yöneliyoruz?

Bizi kibre düşüren bilgilerin ne olduğunu anlayabildik mi?

Bizi firavun eden, putperest eden duygu ve düşünceleri anlayabildik mi?

İnsan, kendini Allah'tan uzaklaştıran, çıkara göre hareket ettiren, bilgileri, o bilgilerden gelen duyguları, düşünceleri terk etmelidir.

İnsan edindiği ilahları anlamalı, onlara kulluk ettiğini görebilmeli ve onları terk etmelidir.

Ve hakikati arama yoluna dâhil olmalıdır.

Allah'a kulluk etmenin ne olduğunu iyice öğrenmelidir.

Bizi firavun eden, putperest eden duyguların geldiği yere dayanmamalıyız.

O alanı terk etmeliyiz.

Çünkü o alandan gelen bilgiler, inançlar, kişinin kendini yüce görmeye sürükleyecektir.

İlahlar edinmeye yol açacaktır.

İnsan Allah'ın kuludur, edindiği ilahların değil.

İnsan kibrini ilah edinmiştir, kibrine kul olmuştur, farkında değildir.

İnsan, çıkarını ilah edinmiştir, çıkarına kul olmuştur.

İnsan şekil üzere yaptığı ibadeti ilah edinmiştir, ona kul olmuştur, farkında değildir.

İnsan kibir içine düştüğünü görebilmelidir.

Kibir, Allah'a olan kulluğu unutturur, kibirden gelen nice duyguya insanı kul eder, esir eder, köle eder.

Kibir, tenezzülü unutturur, tevâzû içinde olmayı unutturur.

Tenezzül, inzal kelimesinden gelir.

İnzal, inmek demektir.

Menzil de aynı kökten gelir.

Menzile inmek, tenezzüldür.

Menzil, inilen yer demektir.

Menzil, yeryüzüdür, varlık boyutudur.

Menzil Allah boyutudur.

İnzal, Allah'a inmektir, O'na kul olmaktır.

Tenezzül; varlığın seviyesine inmek, kendini yaratılan varlıktan ayrı görmemek, kendini yüce görmemek demektir.

Tenezzül sahibi yaratılan her varlığa, Allah'ın kulu olarak bakar ve kendini asla yaratılan herhangi bir varlıktan üstün görmez.

Tevâzû; paralel, aynılık, eşitlik demektir.

Yâni, kendini yaratılan diğer varlıkla aynı görmek demektir.

Mütevâzi kişi, tenezzül sahibidir.

Tenezzül sahibi, baktığı her varlığa, kendisi gibi Allah tarafından yaratılan bir varlık olarak bakar.

Tenezzül sahibi, asla kendini yaratılan bir varlıktan daha hayırlı, daha değerli görmez.

Kur'ân'da belirtildiği gibi, yaratılan her varlık Allah'ın yarattığı bir topluluktur.

Tenezzül sahibi her varlığa Hakk nazarıyla bakar.

En'âm Sûresi 38: "Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın."

Mü'minun Sûresi 52: "Muhakkak ki siz de o varlıktaki topluluklar gibi bir topluluksunuz."

İşte her varlık Allah'ın kuludur.

İnsan da Allah'ın kuludur.

Her insan, varlığın hakikatini görebilmeli ve varlığı Hakk'tan ayrı görmemelidir.

Her kim varlığın hakikatini göremezse, varlığın sûret boyutunda kalırsa, kendini varlıktan ayrı görürse kibre düşer.

O kibir kişiyi nice duyguya köle eder.

Bir karınca, bir böcek, bir kuş, bir çiçek, bir ağaç, bir taş, bir damla su, hepsi bizler gibi yaratılmış bir varlıktır ve asla bizden aşağı ya da üstün değildir.

Kibre dayanan, kibrine kul olmuştur.

Kibre dayanan, dayandığı o alanı terk etmelidir.

İnsan olan kendini üstün görmez.

İnsan olan hiçbir varlığa hor bakmaz.

İnsan olan kendini daha değerli görerek kibre düşmez.

İnsan olan hiç kimseye zerre kadar zulüm etmez.

İnsan olan iyilik için, yardım için koşar.

İnsan olan karamsarlık ekmez, ümit eker.

İnsan olan korkutmaz, sevindirir.

Ama kendini daha hayırlı gören, yüce gören; korkutur, umutsuzluk verir, karamsarlık verir.

İnsan olan Halk'ta Hakk'a nazar edendir.

İnsan olan kesrette vahdeti görendir.

İnsan olan, tenezzül sahibidir, tevâzû sahibidir.

İnsan olan şefkat ehlidir, aşk ehlidir, sevgi ehlidir.

Hepimiz, Allah'ın rahîmiyet boyutundan süzülüp geldik.

Bizi var eden bizi asla bırakmadı, her an vücûdumuzda tecelli etmekte ve vücûdumuzun sahibidir.

Allah, her vücûdun zâtıdır, sahibidir, orada kendini gösterir.

İnsan neye kulluk ettiğini çok iyi kavramalıdır.

İnancını düşünmelidir.

Dayandığı, tutunduğu bilgileri düşünmelidir.

O bilgiler kişiyi neye kulluk ettiriyor düşünmelidir.

“O bilgiler kişiyi Allah’a mı kul ediyor yoksa, kibrine mi?” düşünmelidir.

Dayandığı alan kişiyi, Kâmil insan mı yapıyor?

Yoksa, kibirli, çıkarıcı, hor baktıran, kendini yüce gösteren biri mi yapıyor?

İnsanın dayandığı, kulluk ettiği, ayrımcılık, egosu, çıkarı mıdır?

İnsanın dayandığı, kibri, gururu, benliği midir?

İnsanın dayandığı, bâtil bilgiler midir, yoksa ilmi değerler midir?

İnsanın dayandığı, kendini yüce görmek, başkasına hor bakmak mıdır?

Yoksa Allah’ın ekberiyeti midir?

İnsan, kendini Allah’tan uzaklaştıran her bilgiyi terk etmelidir.

Senlik, benlik kavgasından gelen, putperestliği bırakmalıdır.

Kendini Allah’tan uzaklaştıran her putu kırmalıdır.

Kur’ân’da geçen, Hazreti İbrahîm’in kırdığı putlar iyi anlaşılmalıdır.

Saffat Sûresi:

83- Doğrusu İbrahîm de Nûh’un yolundan gidenlerdendi.

84- O Rabbine tertemiz bir kâlbile gelmişti.

85- Babasına ve kavmine demişti ki: Nedir sizin kul olduklarınızı?

86- Allah’ı bırakıp zanna dayalı ilahlar var edip, onlara mı yöneliyorsunuz?

87- Âlemlerin Rabbi sizin zannettiğiniz gibi değildir.

88- İbrâhîm baktı; varlığın her parçasını anlamak için, idraki bir bakışla baktı.

89- Sonra da dedi ki: Ben müşkillerdeyim.

90- Sonra da ondan yüz çevirdiler, dönüp gittiler

91- Onların boş olan ilahlarına yöneldi, sonra da dedi ki: Yemezsiniz de.

92- Siz konuşan da değilsiniz.

93- Onların boş olan ilahlarına kuvvetle vurdu.

94- Böylece hızla yürüyerek kavminin karşısına geçti.

95- Dedi ki: Siz yonttuğunuz şeylere mi kulluk ediyorsunuz?

96- Allah sizi halk ettiği gibi, ellerinizle yapıp taptığınız şeyleri de O halk etti.

Kur'ân'da belirtildiği gibi İbrahîm, putları yıkma müca-
delesini verdi.

İbâhîm'in parçaladığı putlar neydi?

Dışarıda bir İbrâhîm aramayalım.

Onu kendimizde bulalım.

Dışarıda İbrâhîm'in kıldığı putları aramayalım.

Kırılacak putları kendimizde arayalım.

Âyetle belirtildiği gibi; "Allah'ı bırakıp zanna dayalı ilah-
lar var edip, onlara mı yöneliyorsunuz?" Allah'ı bırakıp zanna
dayalı yücelik verdiğimiz her şeyi ilah ediniriz.

İşte tüm bu zanlarımızı yıkmalıyız.

İbrâhîm, bizim kendimizde olan rahîmiyet sırrıdır.

Kelimenin aslı "Eb-Rahîm"dir.

Eb; baba, aslımız, demektir.

Rahîm; geldiğiniz öz, kaynak demektir.

Her kim aslını arar, nereden geldiğini merak ederse onda
İbrâhîm damarı tecelli etmiş demektir.

İbrâhîm şu anlamlara gelir:
Aslımız rahîmiyettir.
Rahîm'iyetten gelen bedenlenme boyutu.
Rab boyutu.
Yaratılış idrakinin boyutu.
Tohumdan ağaca dönüşme boyutunun idraki.
Vücûdu tutan Râhîm boyutu.
Vücûdları tutan Zât boyutu.
Vücûdlardaki zâkir, fâil, mevsuf, mevcut boyutlarının açılım boyutu.
Fıtrat, yâni yaratılışı ve yaratana idrak etme boyutu.
İşte her kim "Allah nedir?" hakikatinin arayışına düştü, o İbrâhîm oldu.
İbrâhîm olabilmenin özelliği yine âyette belirtilir.
Saffat Sûresi 84: "İz câe rabbehu bi kâlbîn selîm."
Meâli: "O Rabbine tertemiz bir kâble gelmişti."
Hakikati aramanın sırrı, atalardan gelen yargılayıcı, öteleyici inançtan kurtulmaktır.
Zanna göre inandığı Tanrı inancından kurtulmaktır.
İbrâhîm tertemiz bir kâble arayan olmuştu.
Zaten hakikatin yoluna tertemiz olanlar erişeceklerdi.

وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ

Ve lâ entum âbidûne mâ abud

Ve lâ entum	: Siz yoksunuz, siz değilsiniz,
Âbidûne	: Kullukta, kul olmak,
Mâ abudu	: Değil, şey, ne, kulluk, kul değilsiniz,

Meâli 1: “Benim kul olduğum Allah’a siz kulluk etmiyorsunuz.”

Meâli 2: “Benim Allah’a bağlandığım gibi siz bağlanmıyorsunuz.”

Meâli 3: “Kulluk yaptığınız şeylerin kulu değilsiniz.”

Meâli 4: “Siz kulluğun şuurunda değilsiniz, kul olduğunuz farkında değilsiniz.”

Meâli 5: “Siz çıkarınıza göre yöneliyorsunuz, Allah’a kulluk etmiyorsunuz.”

Meâli 6: “Allah ile bir olduğunuzun farkında değilsiniz, başka şeylere kul oluyorsunuz.”

Meâli 7: “Kendi benliğinizin kulusunuz, çıkarlarınızın kölesisiniz.”

Bu bölümde geçen “abd” kelimesini inceleyelim.

Abd, kulluk diye çeviririz, peki kulluk dediğimizde ne anlıyoruz?

Arapça; abd, عبد, kul, köle, bütüne bağlı olan,

Aramice; abed, bd,

Abd-Ubûdet-Abed; Arap dilinde tezellül mânâsına gelir.

Eski Ahit’te ve yeni Ahit’te “a-b-d” olarak karşımıza çıkar.

Abd kelimesinin, Akad ve İbraniceden geldiği düşünülür.

Abd; çalışmak, iş yapmak, işlemek, hizmet etmek, biçim vermek, hizmetçi, köle, görev yapmak, olay, eylem, biçim vermek, bütünün parçası, deryanın damlası, toprak, sürülmek anlamlarına gelir.

“Kulluk nedir?” iyi anlaşılmalıdır.

Bütünün parçasına kul denir.

Denizin damlasına kul denir.

Hepimiz Allah’ın kuluyuz.

O’ndan geldik, O’nu taşıyan, O’nun damlasıyız.

Kulluk, kölelik nedir?

Allah’a kul olmak nedir?

Allah’ın kölesi olmak nedir?

Kula kul olmak yâni kölelik yapmak var mıdır?

Kul-köle; “a-b-d عبد” kelime kökünden gelir.

İbadet kelimeside “عبادة” aynı kökten gelir.

Kur’ân’da “abd” kelimesi yaklaşık üç yüz yerde geçer.

Abd-kul-köle; her şeyiyle birinin hükmü altında olan, birine bağlı olan, hizmet eden, kendine ait hiçbir şeyi olmayan, efendisine bağlı olan demektir.

Abd kelimesi, Allah’ın hükmü altında olmak, Allah’a her şeyiyle bağlı olmak demektir.

Yâni damlanın deryaya bağlı olma durumu gibi.

İnsan kabul etse de etmese de, Allah’ın kuludur kölesidir.

Her an Allah’a bağlı durumdadır.

Neden dersek?

Kişi dönsün kendi vücûduna bir baksın.

Vücûdunda her an olan işleyişi yapan kendisi değildir.

Yâni hücrelerini çalıştıran, nefes alıp veren, kâlbini çalıştıran, kanını dolaştıran kendisi değildir.

Kendi vücûdunu kendi yaratan değildir.

Kendi vücûdunu şekillendiren kendisi değildir, beden yapısını oluşturan kendisi değildir.

Kendi vücûduna; işleyiş, nitelikler yönünden hâkim olan asla kendisi değildir.

Zümer Sûresi 14: “Kul Allah abudu muhlisan lehu dini.”

Meâli: “De ki: Sadece Allah’ın kuluyum, din ancak O’na mahsustur.”

Dini anlayan, kulluk boyutunu çözer.

Din varlığın yaratılış yasalarıdır ve o yasalar sadece Allah’a mahsustur.

Bedenlerimiz o yasalarla yaratılmıştır ve her an o yasalarla işleyişine devam eder.

Hiçbir insan kendi bedeninin işleyişinde hüküm sahibi değildir.

Hiçbir insan, bedeninin yaratılışında ve bedeninin işleyişinde irade sahibi değildir.

Kendi vücûdunun gücü kudreti kendine ait değildir.

Vücûdunda, iktidar sahibi ve muktedir olan sadece Allah’tır.

İşte hepimiz Allah’a bağlıyız, O’nun kuluyuz, O’nun kölesiyiz.

O, her an vücûdlarımıza hâkim olandır, vücûdlarımızın sahibidir.

Bu biz kabul etsek de etmesek de böyledir.

Başımıza gelecek olan, yaşlanma, ölüm bunun en güzel ispatıdır.

Efendimiz sadece Allah’tır.

Yâni, rabbimiz sadece Allah’tır, yâni vücûdumuzun sahibi sadece Allah’tır.

İnsan bunu anlamalı ve yaşantısını bu şuurda geçirmelidir.

Nisâ Sûresi 36: “Ve abudûllâhe ve lâ tuşrikû bihî şeyen ve bil vâlideyni ihsânen ve bizil kurbâ vel yetâmâ vel mesâkîni vel câri zil kurbâ vel câril cunubi ves sâhibi bil cenbi vebnis sebîli ve mâ meleket eymanukum innallâhe lâ yuhıbbu men kâne muhtâlen fehûrâ.”

Meâli: “Allah’ın kulu olduğunuzu idrak edin ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne babanıza ve yakınlarınıza ve yetimlere ve çaresizlere ve yakın komşularınıza ve uzak komşularınıza ve etrafınızdaki arkadaşlarınıza iyi davranın.”

İnsan ve her varlık Allah’ın kuludur kölesidir.

Allah hepimizin efendisidir.

Yâni hepimizin vücûdlarının sahibi ancak Allah’tır.

Hicr Sûresi 99: “Vabud rabbeke hattâ yetiyekel yakîn.”

Meâli: “Ve ölüm sana gelinceye kadar yalnız seni vücûdlandırana kul ol.”

İnsan ölümlü bir varlıktır.

Ölüm, onun vücûduna, vücûdun sahibi olan Allah tarafından yazılmıştır.

İnsan, asla bunu unutmamalıdır.

Kulluk şuurunda yaşamalıdır.

Ve her varlığın özünde Allah olduğunu asla unutmamalı ve hiçbir varlığa zarar vermemelidir.

Her varlık Allah’ın kuludur, bir varlığa zarar vermek Allah’a zarar vermektir.

Zâriyât Sûresi 56: “Ve mâ halaktul cinne vel inse illâ li yabudûn.”

Meâli: “Bildiğiniz, bilmediğiniz, yaratılan her şey ancak benim kulumdur.”

Gördüğümüz, görmediğimiz, bildiğimiz bilmediğimiz her varlık, sadece Allah'ın kuludur.

Her varlığı tecellileriyle tutan sadece Allah'tır.

Kulluk kölelik ancak Allah'adır.

İnsanın insana kul olması köle olması, kulluk yapması diye bir şey asla yoktur.

Tüm bu kâinatta yaratılan her varlık, sadece Allah'a bağlıdır, Allah'ın hükmü altındadır.

Ve sadece Allah'ın kuludur.

Hepimiz sadece Allah'ın kuluyuz Allah'ın kölesiyiz.

Kulun kula kulluğu yâni köleliği, cariyeliği asla olamaz.

Bunu yapmaya çalışanlar;

Kul hakkına girenlerdir.

Birbirinin hakkına girenlerdir.

Zenginlik, saltanat, şan, şöhret peşinde olanlardır.

Kendi yaratılışlarını idrak edemeyenlerdir.

Allah hakikatinden uzak olanlardır.

Bugün toplumda, cariyelik vardır kölelik vardır, kadın erkek eşit değildir, diyenler "Abd" kelimesine ihanet edenlerdir.

Bir kimsenin, bir kimseye, kadının erkeğe, erkeğin kadına köleliği olamaz.

Kadının cariyeye olması diye bir şey asla olamaz.

Kadını cariyeye gören, köle gören, insan yerine koymayan zihniyet ne yazık ki hiç değişmedi.

Hazreti Muhammed'in yaptığı mücadeleyi anlayamayan zihniyetler hâlâ devam etmektedir ve maalesef bunu Müslümanım diyenler yapmaktadır.

Bugün hâlâ kölelik cariyelik var deyip, kula kulluk etmeyi normal karşılayanlar ve kendilerini Müslüman sananlar, Hazreti Muhammed'i anlamış olanlar değildir.

Her varlık Allah tecellileriyle sarılıdır, Allah ile sarılıdır.

Bunu anlamak kulluğu anlamaktır.

Bunu anlayan, kulluk şuuruna erenlerdir.

Kulluk şuruyla yaşayanlar, tenezzül içinde yaşarlar, asla kibire düşmezler, asla Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmazlar.

Bakara Sûresi 138: "Sıbgata Allâh ve men ahsenu minal-lâhi sıbgaten ve nahnu lehu âbidûn."

Meâli: "Allah'ın boyası. Kim en güzel bir şekilde Allah'ın boyası ile boyanırsa, biz O'nun kuluyuz, der."

O'nun kuluyuzdan maksat, Allah'ın kulu olduğunu anlamaktır, o şuurda yaşamaktır.

Çok iyi düşünmeliyiz!

Allah'ın kulu olduğumuzun şuruyla mı yaşıyoruz?

Yoksa, öfke, hiddet, kavga, gurur, kibir, mal mülk, para, şan, şöhret gibi şeylerin kulu muyuz?

Toplumda, birilerine kulluk mu ediyoruz?

Toplumda ibadet diye bilinen, namaz, oruç, hac, zekât gibi, anne babamızdan öğrendiğimiz gelenek ve görenekler ibadet midir değil midir? Çok iyi düşünmeliyiz.

Her inanç gurubunda, ibadet diye bilinen bu gelenekler farklı farklıdır.

Hangisi doğrudur tartışmasına girmek hiç doğru değildir.

Her inanç, kendi anne babasından ya da bir gruptan öğrendiği şeylere uyar.

İbadet, ancak Allah ile olan yakınlık boyutunu anlamakla mümkündür.

Kendi vücûdumuzun işleyişini anlamakla mümkündür.

Kendi vücûdumuzda, fiil, sıfat, zât boyutunu anlamakla mümkündür.

İşte kulluk, ancak ve ancak, Allah'ı tanımakla, O'na ârif olmakla ulaşılabacak bir şuur durumudur.

Kişi o şuura ulaştığında anlar ki her varlık Allah'ın kuldur ve her varlık her an Allah'a secde hâlinindedir.

Ra'd Sûresi 15: "Ve lillâhi yescudu men fis semâvâti vel ardı tavan ve kerhen ve zilâluhum bil guduvvi vel âsâl."

Meâli: "Göklerde ve yerde olan ne varsa, istese de ve istemese de ve onların gölgeleri dâhil, sabah, akşam hiç durmadan Allah'a secde ederler."

Nahl Sûresi 48: "E ve lem yerev ilâ mâ halakallâhu min şeyin yetefeyyeu zilâluhu anil yemîni veş şemâili succeden lillâhi ve hum dâhırûn."

Meâli: "Onlar, Allah'ın halk ettiği şeylerin gölgelerinin dahi sağa sola dönerek, Allah'a secde ettiklerini ve tüm var olanların bir bütünlük içinde olduğunu bakıp da görmezler mi?"

Nahl Sûresi 49: "Ve lillâhi yescudu mâ fîs semâvâti ve mâ fîl ardı min dâbbetin vel melâiketü ve hum lâ yestekbirûn."

Meâli: "Göklerde ne varsa ve yerde ne varsa, bütün varlıklar ve bütün kuvveler Allah'a secde ederler. Bu hakikati anlayanlarda kibirlilik yoktur."

Kulluk şuuruna ulaşan, her varlığa baktığında Allah'ın ve-chîni seyrededer.

Ve her varlığa saygı ve sevgi gösterir.

Ve artık bilir ki, varlığa saygı sevgi Allah'a saygı sevgidir.

İsrâ Sûresi 53: "Ve kul li ibâdî yekûlûlletî hiye ahsen."

Meâli: "Kulluğunuzu bilin, birbirinize güzel sözler söyleyin."

Öyle sözler söyle ki, gönüllere dokunsun.

Öyle sözler söyle ki, sıkıntıları bitirsin.

Öyle sözler söyle ki, huzur getirsin.

Öyle sözler söyle ki, seni varlığa dost eylesin.

Evet, güzel sözler söylemek için, kulluk nedir bilmek gerek.

Kulluğunu bilen;

Bilir ki her varlık kendisi gibi kuldur.

Bilir ki her varlığı tutan Allah'tır.

Bilir ki her varlıktan yüzünü gösteren Allah'tır.

Bilir ki Allah güzeldir.

Bilir ki kulu güzeldir.

İşte "Ve lâ entum âbidûne mâ abud" bu bölümdeki uyarı çok değerlidir.

Neye kulluk ediyoruz çok iyi düşünmeliyiz.

Allah'a olan kulluğumuzun farkında mıyız?

Yoksa kendi çıkarlarımıza, egomuza, kibrimize mi kulluk ediyoruz?

Her insan kendini muhasebe etmelidir.

Neye kulluk ediyorum?

Yöneldiğim nedir?

Yücelttiğim nedir?

Allah'ın ekberiyetine mi tâbi oldum?

Yoksa birilerine ya da bir şeylere yücelik verdim, onlara mı kulluk ettim?

Zuhruf Sûresi 68. âyette belirtildiği gibi, Allah'a olan kulluğumuzu anladığımızda, sadece O'na kulluk ederiz.

Ve içimizde korku, kaygı, mahzun olmak olmaz.

Takva sahibi olmak, Allah'ın ekberiyetine teslim olmaktır.

Zuhruf Sûresi 68: "Yâ ibâdi lâ havfun aleykumul yevme ve lâ entum tahzenûn."

Meâli: “Ey Benim kulum olduğunu anlayanlar! Sizin için hiçbir zaman korku yoktur ve mahzun olmak da yoktur.”

İşte tüm Kâmil insanlar, Allah’a olan kulluklarının farkındadırlar.

Onlar hiçbir kimseye yücelik vermezler.

Onlar her varlıkta yüce olanın Allah olduğunu bilirler.

Ve bu şuurdan asla ayrılmazlar.

İşte onlar sadece Allah’a kul olurlar.

Çıkarlarına, öfkelerine, korkularına asla kul olmazlar.

Allah’tan korkan, korkuya kulluk ediyordur.

Allah’ın kulu olduğunu bilse, asla bir korkunun içinde olmaz.

Ve asla korkuya esir olmaz.

Bu durum Yûnus Sûresi 62. âyetinde çok güzel açıklanmıştır.

Yûnus Sûresi 62: “E lâ inne evlîyâ Allâh lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenun.”

E lâ inne evliya Allah : Yoktur, muhakkak, elbette, dost, evliya, Allah
Lâ havfun aleyhim : Korku yoktur, onlara,
Ve la hum : Yok, onlara, mahzun, üzgün, kederli,
yahzenûne

Meâli: “Muhakkak ki Allah’ı evliya edinenlere korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

Âyetinde de belirtildiği gibi, Allah’a yerlerde ve göklerde şahit olanlar, O’nu evliya edinirler.

Yâni O’nu dost edinirler, O’nun kulluğuna sığınır.

İşte onlar korku, kaygı, karamsarlık içinde olmazlar.

İşte onlar her an Allah’a kulluk ederler.

O’nun kulu olmanın şuuru içinde yaşarlar.

Asla o kulluktan ayrılmazlar.

Allah’a kendi bedenlerinde şahit olanlar, kulluk nedir bilirler.

Allah deryasının bir damlası olduğunu bilirler.

Böylelikle Allah'ın kendilerine şah damarından yakın olduğunu bilirler.

Allah bir denizdir.

Kulluk O'nun damlasıdır.

Bu şuura erişenler, asla kendi benliklerine esir olmazlar.

İnsan öncelikle kendi benliğine ettiği kulluğu terk etmelidir.

İnsan kendi kibrine kölelik ettiğini anlamalıdır.

Allah'ı bırakıp kendine kulluk edenler, düştükleri bu gafletten kurtulmalıdırlar.

Allah'a kul olmayanlar, kendi egolarına, kibirlerine kul olurlar.

Ve onlar şeytanlaşırlar.

Çevrelerine zulüm verirler.

İsrâ Sûresi 53: “Ve kul li ibâdî yekûlûlletî hiye Ahsen inneş şeytâne yenzegu beynehum inneş şeytâne kâne lil insâni aduvven mubîn.”

Ve kul li abd	: De, anlat, açıkla, kullarım için,
Yekûlû elleti hiye ahsenu	: Söylesinler, ki onu, güzel, iyi,
İnne el şeytan	: Muhakkak, elbette, şeytan, şeytani haller,
Yenzegu beyne hum	: Arasını bozar, fesat çıkarır, ikilik, onların aralarında,
İnne eş şeytan	: Muhakkak şeytan, şeytani haller, kötülük halleri,
Kane li el insan	: Oldu, insan için,
Aduvven mubin	: Düşman, apaçık, apaçık düşman,

Meâli: “De ki: Kulluğunuzu bilin, birbirinize güzel sözler söyleyin. Elbette şeytani hâller insanların aralarını açar, ikilik çıkarır, elbette şeytani hâller insanlar için apaçık düşmandır.”

Allah’a kulluk edenler, iyilikler yolunda olurlar.

Şeytanına kulluk edenler, hep ikilik çıkarırlar, düşmanlığı körüklerler.

Onun için bu bölümün âyetinde “Ve lâ entum âbidûne mâ abud-ben Allah’a kulluk ediyorum, sizin kulluk ettiğiniz şeylere kul olmam” diye belirtilir.

لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ

Lekum dînukum ve liye dîn

Lekum dinu kum : Sizin, din, siz, yolunuz, gittiğiniz yol, inancınız,
Ve liye dini : Benim, din, din anlayışım,

Meâli 1: “Sizin din edindiğiniz size, benim anladığım din banadır.”

Meâli 2: “Sizin din anlayışınız size, benim din anlayışım banadır.”

Meâli 3: “Sizin din anlayışınızla benim din anlayışım aynı değildir.”

Meâli 4: “Sizin din diye bildiğiniz ile benim din diye bildiğim aynı değildir.”

Meâli 5: “Siz inancınızı din edindiniz, ben ise dinin Allah’a ait olduğunu bilirim.”

Meâli 6: “Benim din diye bildiğim Allah’ın yasalarıdır, siz ise inancınızı din sandınız.”

Meâli 7: “Siz din diye ayrımcılıklara düştünüz, ben ise Allah’ın dinine tâbiyim.”

Bu âyeti müellifler genelde “senin dinin sana benim dinim bana” diye meâl etmişlerdir.

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): “Sizin dininiz size, benim dinim de banadır.”

Elmalılı Meâli (Orişinal): “Size dîniniz, bana dînim.”

Mehmet Okuyan Meâli: “Sizin dininiz size, benim dinim banadır!”

Mustafa İslamoğlu Meâli: “O halde sizin dininiz size, benim dinim bana!”

Yaşar Nuri Öztürk Meâli: “Sizin dininiz size, benim dinim bana!”

Kur’ân’ın incelediğiniz zaman din hakikati bambaşka bir anlamda karşımıza çıkar.

Dinin Allah’a ait olduğu, kişinin dininin olamayacağı bildirilir.

Şimdi Kur’ân’a göre “Din nedir?” inceleyelim.

Her toplum, anne babasından öğrendiği din inancını, kendine nispet eder.

Çocuk saf tertemiz doğar, anne ve baba, kendi din inançlarına göre o çocuğu büyütürler.

Her toplum kendi din inancını yüce görür.

Ve “benim dinim, onun dini, bizim dinimiz, onların dini” diyerek, bir din ayrımcılığı içine düşer.

Peki, Kur’ân’a göre dinin açılımı nedir?

Kur’ân’ı çok dikkatlice incelediğimizde dinin anlamı, anne babamızdan öğrendiğimize uymuyor, bambaşka bir anlamda karşımıza çıkıyor.

Kur’ân’a göre din: Varlığın yaratılış yasalarıdır.

Kur’ân’a göre sünnet: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Kur’ân ölçüsüyle din Allah’a aittir.

Kur’ân ölçüsüyle, kişinin dini olmaz. İmanı olur.

Çünkü kişi bir şey yaratamaz.

Yaratan Allah olduğu için dinin sahibi Allah’tır.

Kur’ân’ı incelediğimizde, birçok yerinde, “din Allah’a aittir” hakikatine ulaşırız.

Mü’min Sûresi 14: “Lehu el din-Din O’nundur.”

Mü'min Sûresi 65: "Lehu el din-Din O'nundur."

Zümer Sûresi 11: "Lehu el din-Din O'nundur."

Nahl Sûresi 52: "Ve lehu ed dinu vasıbe-ve din daima O'nundur"

Peki, din nedir?

Kur'ân'ı incelediğimizde Yûsuf Sûresi 76 ve Rûm Sûresi 30. âyetle "Din nedir?" sorusunun hakikatine ulaşıyoruz.

Yûsuf Sûresi 76: "Mâ kâne li yehuze ehâhu fî dînîl meliki."

Meâli: "İşte böylece hükümdarın yasaları olmasa, o, kardeşini tutamazdı."

Yûsuf Sûresi 76. âyetle "Dini Melik" kelimesi vardır, "Hükümdarın yasaları" demektir.

Yûsuf kıssasında, Bünyamin'in heybesinden çıkan Hükümdarın su kabı, Bünyamin'i hırsız durumuna düşürmüş ve Bünyamin, Hükümdarın hırsızlarla ilgili yasasından dolayı alıkonulmuştur.

Buradan anlıyoruz ki din; "Yasa, Kanun" anlamına geliyor.

Yâni Mısır'ın Hükümdarı, Mısır'ı o yasalarla yönetti.

"Dini Melik" âyetinin incelenmesiyle anlıyoruz ki din; "Yasa, Kanun" demektir.

Rûm Sûresi 30. âyetle de "Fıtrat Allah" kelimesi vardır.

Fıtrat şu anlamlara gelir.

Fıtrat, fâtır birbirine bağlı kelimelerdir.

Açığa çıkma, yarıma, yaratılış, yaratmak, varoluş, tüm kâinatın açığa çıkışı.

Tohumun kabuğunun yarıp, filizin açığa çıkışı.

Özde olanın zâhire çıkışı.

Kuluçka sonrası, yumurta yarıp, oradan civcivin çıkması da fâtır, fıtrat olarak ifade edilir.

Bu ne demektir: Allah'ın fıtratı.

Yâni: Allah'ın varlığı yaratması. Allah'ın bir özden varlığı yaratması.

Rûm Sûresi 30: "Fe ekim vecheke lid dîni hanîfâ fıtratal-lâhilletî fataran nâse aleyhâ lâ tebdîle li Halkıllâh zâliked dî-nul kayyimu ve lâkinne ekseren nâsi lâ yalemûn."

Meâli: "Bundan sonra yüzünü, Allah'ın varlığı yaratma-sına, varlığın yaratılış yasalarına, Tevhîd üzere çevir. İnsan-ların vücûda gelişi O'ndandır. Allah'ın Halkiyetinde bir deği-şiklik yoktur. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu dinin hakikatini bilemiyorlar."

Evet, âyetle belirtildiği gibi "li el dini hanifen fıtrata Al-lah, elleti fatara."

Din "Allah'ın fıtratıdır."

Yâni varlığın yaratılış yasalarıdır.

İşte buradan da anlıyoruz ki din: Allah'ın varlığı yaratma-daki yasalarıdır, kanunlarıdır.

Yâni varoluş yasalarına "Din" diyoruz.

Kur'ân, varlıktaki yaratılış, nitelikten niceliğe, atomdan moleküllere, zerreden kûrreye tüm varlığın varoluşundaki yasalara "Din" der.

İşte yaratan Allah'tır.

İnsan bir hücre zarı bile yaratamaz.

Onun için İnsan, benim dinim diyemez.

Din, Allah'a aittir.

Onun için Kur'ân'da birçok yerde "Din O'nundur" der.

Rûm Sûresi 30. âyetle: "Dosdoğru din nedir?" sorusunun cevabı çok güzel açıklanıyor.

İşte bundan dolayı insanın dini olmaz.

İnsanın imanı olur.

Din Allah'a aittir, çünkü yaratılıştaki yasaların sahibi de O'dur.

İnsan, dini anladığında iman sahibi olur.

Eğer bizler, dini anlayamazsak; Rûm Sûresi 32. âyette açıklanan duruma düşeriz.

Rûm Sûresi 32: "Minellezîne ferrakû dînehum ve kânû şeyâ kullu hızbin bimâ ledeyhîm ferihûn."

Meâli: "Onlar dini bölen kimselerden oldular ve bütün hepsi tarikâtlara, mezheplere, cemâatlere bölündüler. Her zümre kendi inançlarıyla sevinip övündü."

İşte dini, Kur'ân'a göre anlayamayan kişi, atalardan gelen inançla, bir ayrımcılığın içinde kalır ve böylece "Benim dinim, onun dini" diyerek, dinin hakikatinden uzaklaşır.

Anne babadan öğrendiği dini inancını yüce görür, başka din inancında kalanları kâfir görerek, onları cehennemlik sanır.

Dinin hakikatini anlayamayan kişi, din ayrımcılığı içinde hareket eder.

İslâm dini, Hristiyanlık dini, Müsevîlik dini diye, bir ayrımcılığın içinde olur.

Ve kendini din savaşlarının içinde, kâfirleri yok etme inancı içinde bulur.

Ayrıca, Rûm Sûresi 32. âyette belirtildiği gibi, kendi din edindiği inançta bile, cemâatlere, tarikâtlara, mezheplere bölünerek, kendi cemâatinde, tarikâtında, mezhebinde olmayanlara hoş bakmaz "Bizden, bizden değil" anlayışıyla bakar.

Kur'ânî ölçüde, din ve sünnet inceliğini anlayan, bir ayrımcılığın içine düşmez.

Tüm varlığa Hakk nazarıyla bakar.

Ve bilir ki, din ve sünnet birbirine bağlıdır.

Dinin hakikatini anlayan, sünnet hakikatini de anlar.

Peki, sünnet nedir?

Yâni sünnetullâh nedir?

Fetih Sûresi 23: “Sunnetellâhilletî kad halet min kabl ve len tecide li sunnetillâhi tebdîlâ.”

Meâli:“Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider ve Allah’ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsınız.”

İşte din; varlığın yaratılış yasalarıdır.

Sünnet; varlığın işleyiş yasalarıdır.

Yâni, varlığın varoluşundaki yasalara “Din” denir.

Varlığın, işleyiş sistemindeki yasalara “Sünnet” denir.

Bunlar birbirinden ayrılmaz.

Tüm İslâm dünyası, peygamberin sünneti lafzını kullanır.

Lâkin Kur’ân’da; sünneti Resûl kelimesi yoktur, sünnetullâh kelimesi vardır.

Yâni resûllerin sünneti olmaz, Allah’ın sünneti olur.

Tüm insanların ve tüm varlığın vücûdlarındaki ve tüm evrendeki işleyiş yasalarına “Sünnetullâh” denir.

İşte tüm bilim adamları, aslında kendi dallarında gece gündüz, Allah’ın sünnetini inceliyorlar.

Resûl, nebî dediğimiz insanların sünneti olmaz.

Onların siyerleri olur.

Yâni yaşamdaki gayeleri, amaçları, tarzları, uygulamaları, makâmları, takip ettikleri bir sistemleri olur.

Yâni kısaca; makâmlara göre davranışları, hâl ve hareketleri, yaşam biçimleri olur.

İşte:

Din Allah’a aittir.

Sünnet Allah’a aittir.

Din; her türlü varlığın, varoluşundaki Allah'a ait olan yasaların adıdır.

Sünnet; görünen görünmeyen her varlığın işleyişinde, sürüp gitmesinde, Allah'a ait olan yasaların adıdır.

İşte Kur'ânî mânâda din kelimesini incelediğimizde;

“Lekum dini kum veliye din” âyetinin, “Sizin din anlayışınız size, benim din anlayışım banadır” diye meâl edilmesi daha uygun düşüyor.

Dinin hakikatini anlayamazsak, inançlar boyutunda kalır, benim dinim, senin dinin kavgasıyla hareket ederiz.

Ne yazık ki inançlarımızı dinimiz olarak adlandırdık.

Dinin hakikatini anlamayı düşünmedik.

Din ayrımcılığına düştük.

Senin dinin, benim dinim kavgası içinde hareket ettik.

Birbirimize saldırdık, birbirimizi cehennemlik ilan ettik.

Birbirimizi kâfir ilan ettik.

İşte bunun için, Kur'ân'da geçen her bir kelimenin gerçek anlamını araştırma içinde olmalıyız.

KUR'ÂN'DA KÂFİR ÂYETLERİNDEN ÖRNEKLER

Kur'ân'da 150'ye yakın kâfir kelimesi geçer.

Şimdi bunlardan bazı örneklerle kâfirliği inceleyelim.

Öncelikle insanların nasıl kâfir durumuna düştüğünü gösteren âyetleri inceleyelim.

A'raf Sûresi 37: "Fe men azlemu mimmenifterâ alallâhi keziben ev kezzebe bi âyâtih ulâike yenâluhum nasîbuhum minel kitâb hattâ izâ câethum rusulunâ yeteveffevnehum kâlû eyne mâ kuntum tedûne min dûnillâh kâlû dallû annâ ve şehidû alâ enfusihim ennehum kânû kâfirîn."

Fe men azlemu	: Artık, öyleyse, işte, kim, zalim olan,
Mimmen ifterâ	: Kimseden, iftira, uyduran,
Alâ Allâh keziben	: Allah'a karşı, Allah hakkında, yalan,
Ev kezzebe bi ayati hi	: Ya da, yalanlarda kalan, onun âyetlerini,
Ulaike yenâluhum	: İşte onlar, kazanmak, erişir, ulaşır, onlar,
Nasibu-hum	: Pay, nasip, hisse, onların,
Min el kitâbi	: Kitaptan, varlık kitabı, hakikatlerden,
Hatta izâ caethum	: Hatta, olduğunda, gelme, onlar,
Resûl nâ	: Hakikati gösteren, resul, irsal eden, biz,
Yeteveffevne-hum	: Sevgiyle olma, sevgi bağlılığı, vefa, onların,
Kâlû eyne	: Dendi, nerede, nasıl,
Mâ kuntum tedune	: Yöneldiğiniz şey, dua,
Min dûni Allah	: Allah'ı bırakıp zanna dayalı şeylere yönelmek,

Kâlû dallu anna	: Dediler, dendi, sapma, hakikatlerden sapma, bizden,
Ve şehid	: Tanık, her an her yerde olan,
Alâ enfusi-him	: Nefslerinde, kendilerinde,
Enne hum kanu kâfirîn	: Olduğuna, onlar, oldu, hakikatleri örtenler,

Meâli: “Öyleyse Allah hakkında bir şey uyduran ve o yalanları aktaran, ya da O’nun âyetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir? İşte onlar, kitaptaki hakikatler hakkında gerçeklere ulaşamadılar, hatta onlara gelen Resûllerdeki sevgiyi onlar anlayamadılar. Onlara bildirildi: Allah’ı bırakıp zanna dayalı yöneldiğiniz şeyler nerede? Onlara bildirildi: Hakikatlerimizden saptınız. Onlar, kendilerinde her an var olanı anlayamadılar, onlar hakikatleri görmemezlikten gelip örttüler.”

Burada belirtildiği gibi, Allah hakkında aslı olmayan şeyleri aktarmak, âyetlerin hakikatini bilmeden duyumlara dayalı aktarmak, kâfirliktir ve beyinlere kâfirliği ekmektir.

Her varlık bir canlı kitâbtır.

Her varlıktaki tüm işaretler, tüm nitelikler âyettir.

Câsiye Sûresi 3: “İnne fîs semâvâtî vel ardı le âyâtın lil mûminîn.”

Meâli: “Muhakkak ki göklerde ve yerde ne varsa elbette müminler için âyettir.”

Yâ-Sîn Sûresi 33: “Ve âyetun lehumul ardul meyteh ahyey-nâhâ ve ahrecnâ minhâ habben fe minhu yekulûn.”

Meâli: “Yeryüzü onlar için bir âyettir. Biz orada nutfelerden hayat vereniz ve ondan bitkiler, daneler çıkartırız. Böylece onlardan beslenirler.”

Kur’ân’ı incelediğimizde varlığın kendisinin de varlıktaki niteliklerin de âyet olduğunu anlıyoruz.

Peki âyet ne demektir?

Âyet: İz, işaret, alâmet, delil, sinyal, demektir.

Evet, tüm kâinatta her şey bir âyettir.

Her şey hakikate götüren işaretlerdir, delillerdir.

Varlığın kendisi de, varlıktaki nitelikler de hep bir âyettir.

Her bir âyet; bir işarettir, bir delildir, bir sinyaldir, bir izdir.

Bu iz bizi varlığın sahibine götürür.

Her âyet, varlığın sahibini gösterir.

Varlığın kendisi, varlıkta bulunan, varlıktan akan her şey âyettir.

Allah dediğimiz, inanıp da şâhit olmadığımız o gizemi, ancak ve ancak âyetlerle, yâni varlıktaki işaretlerle anlayabiliriz.

Yeter ki görünen varlığı inceleyelim, anlamaya çalışalım.

Ve buna kendi vücûdumuzdan başlayalım.

İşte yukarıda belirtildiği gibi âyet diyerek Mushaftaki yazıları gösterirsek, varlıktaki âyetleri görmezden gelirsek, kâfir durumuna düşeriz.

Allah’a şahitliğin yolu, varlıktaki âyetlerle buluşmakla mümkündür.

Hazreti Muhammed, günde 20 defa “Eşhedü” kelimesini insanlara duyurmak için ezanı oluşturmuştur.

Allah’a şahit olanlar varlık kitabındaki ilimden beslenirler.

Yalanlarda kalmazlar, zanlarda kalmazlar.

İlâhi aşka erişirler, ilâhi sevgiyle hareket ederler.

Ama Allah’a şahit olamayanlar, uydurulan şeylerde kalırlar.

Aslı olmayan şeylere inanırlar.

Gerçek sevgiye erişemezler.

İşte onların yalanlarda kalması, zanlarla hareket etmesi onları kâfirliğe düşürür.

Ve onlar hakikatleri görmezden gelirler.

Zaten kâfirlik durumuna düşenler, varlıktaki Allah’a ait olan tecellileri göremezler.

Onlar benlik hastalığına tutulurlar.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

A’râf Sûresi 45: “Ellezîne yasuddûne an sebîlillâhi ve yebgûnehâ ivecâ ve hum bil âhireti kâfirûn.”

Ellezine yasuddun	: O kimseler, mani olma, engel, men etme,
An sebîli Allâhi	: Allah yolundan, hakikatlerden,
Ve yebgûne-hâ	: Aramak, talep etmek, istek, meyil, ona, o hallere,
İvecen	: Eğrilik, çarpıklık, yanlışlık, tahrif etmek,
Ve hum bi el âhiret	: Onlar, sonunda, ahiret, son, başlangıç,
Kâfirûn	: Hakikatleri görmemezlikten gelen, örtenler

Meâli: “O kimselerin halleri, Allah yolunda hakikatleri anlamaya engeldir ve hakikatleri çarpıtmaya meyillidirler ve onlar sonunda hakikatleri görmemezlikten gelirler.”

Bu bölümde bahsedilen onlar, 44. âyette geçen, zalimlik durumunda kalıp, Allah hakikatinden uzaklaşanlardır.

“Zalimler Allah’ı idrak edemeyip rahmetten uzaklaşanlardır.”

İşte insanın birilerine zalimlik yapması da kâfirliktir.

İnsan niye zalimleştik diye düşünmelidir.

Zulüm etmek niye, kâlb kırmak niye, gözyaşı döktürmek niye, acı çektirmek niye, için için ağlatmak niye?

Niye içimiz başka dışımız başka olduk?

Neden birbirimizi ötekileştirdik?

Neden birbirimizin eksiğini arar olduk?

Neden kendimizi üstün sandık, başkasına hor baktık?

Neden fesatlıklar, hasetlikler, fitnelikler içinde olduk?

Neden çevremize fitnelikler eker olduk?

Neden birbirimizle alay eder olduk?

Birbirimizin yüzüne güldük, ama arkasından alay ettik.

Neden iki kişi bir araya gelsek, birileri hakkında onları kötüleyerek alay ederek konuşur olduk?

Sabır niye unutuldu?

Yoksa sabır denen erdemle hiç tanışmadık mı?

Sevgi niye unutuldu?

Yoksa sevgi denen o ulvî duyguyla hiç tanışmadık mı?

Hevâları, bedensel çıkarları, dünya çıkarını sevgi mi sandık?

Allah'a tevekkül etmeyi, O'na teslim olmayı niye unuttuk?

Yoksa tevekkül denen, teslimiyet denen o hakikatle hiç tanışmadık mı?

Yoksa Allah denilen o ulviyete hiç şahit olmadık mı?

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

A'râf Sûresi 101: "Kezâlike yatbaullâhu alâ kulûbil kâfirîn."

Kezalike yatbau	: İşte böyle, bundan dolayı, kapalı, örtülü,
Allah	Allah
Alâ kulûbi	: Kâlbleri, idrakleri, anlayışları,
El kâfirîn	: Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler,

Meâli 1: "Kâfirlik duygu ve düşüncesi, Allah'ı anlamaktan, idrak etmekten uzaklaştırır."

Meâli 2: "Kâfirlik içinde olanların kâlbleri, Allah'ı anlamaya kapalıdır."

Gaflet içinde olanlar, hakikatlere erişemezler.

İşte onların kâlbleri kapalıdır.

İdrak ve anlayışları hakikatleri düşünmek üzere değildir.

Onlar kendi benliklerinde kalıp, çıkarlar üzere hareket ederler.

İşte kâfirlik, idrak ve anlayışları kapatan bir duygudur.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Bakara Sûresi 41: “Ve âminû bi mâ enzeltu musaddikan li mâ meakum ve lâ tekûnû evvele kâfirin bihî ve lâ teşterû bi âyâtî semenen kalîlen ve iyyâye fettekûni.”

Ve âminû	: İnanın, iman edin,
Bima enzeltu	: Sunulan şey, indirilen, bildirilen, inzal, siz,
Musaddikan	: Doğru olan, tasdik eden, doğrulayan,
Li mâ mea kum	: İçin, o şeyi, değil, ne, birlikte, beraber, siz,
Ve lâ tekûnû	: Yok, olmak, olmayın, ilk, önce,
evvele	
Kâfirin bihi	: Hakikatleri örten, görmemezlikten gelen, onu,
Ve lâ teşterû	: Satmayın, çıkarlarınıza alet etmeyin,
Bi âyeti	: Âyet, işaret, delil,
Semenen kalîlen	: Bedel, ücret, karşılık, az bir değer,
Ve iyya ye	: Yalnız ben,
Fe itteku ni	: Artık, fenalardan sakınma ortak koşmama,
	bana,

Meâli: “Size sunduğumuz şeylerin doğruluğunu anlayın ve inanın. Birlik içinde olmaktan ayrılmayın. Hakikatleri görmemezlikten gelme halleri olan önceki o cehalet hallerinizde olmayın. Âyetlerimizi; az bir değere de olsa, çıkarlarınıza alet etmeyin ve yalnız Bana yönelin. Artık fenalardan sakının, Bana ortak koşmayın.”

İnsan, varlıktan sunulan ilmi değerlere erişmelidir.

Ve hakikatlerin yerlerden, göklerden her an sunulduğunu görebilmelidir.

İnsan kendi vücûd kitâbını okumalı, o kitâbdan hakikatlere erişmelidir.

Bâtıl alandan gelen cehaleti terk etmeli, hakikatleri örten her bilgiyi parçalamalıdır.

Kendini kâfirliğe düşüren, her türlü bâtıl şeylerden uzak durmalıdır.

Asla, Allah'a ait olan hakikatleri kendi çıkarına kullanmamalıdır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Bu âyette üç yerde kâfir kelimesi geçer.

Bakara Sûresi 89: "Ve lemmâ câehum kitâbun min indil-lâhi musaddikun limâ meahum ve kânû min kablu yesteftihûne alellezîne keferû fe lemmâ câehum mâ arafû keferû bihi fe lanetullâhi alel kâfirîn."

Ve lemmâ cae hum	: Geldiğinde, sunulduğunda, onlar,
Kitâb	: Hakikatler, hakikatlerin sözleri, varlık kitabı,
Min inde Allâh	: Katından, yanında, ona ait, Allah
Musaddik	: Doğrulayan, sadık olan, tasdik,
Lima mea hum	: Şeyi, beraber, birlikte, onlar,
Ve kanu min kablu	: Oldu, idi, önceden, tarafından, olarak,
Yesteftihûne	: Açık, başarı, ortaya çıkma, fetih, zafer isterler,
Alâ ellezîne keferu	: Onlara karşı, hakikatleri örten kimseler,
Fe lemma câe-hum	: Artık, sonra, onlara geldi, sunuldu,
Mâ arafû keferu bihi	: Şey, ne, değil, ârif, bilen, hakikatleri örtmek, onunla,
Fe leanet Allâh	: Böylece, Allah'ı idrak edemeyip rahmetten uzaklaşma,
Alâ el kâfirîn	: Üzerine, hakikatleri görmemezlikten gelip örtmek,

Meâli: “Onlara, kendilerinde olan şeyleri doğrulayan Allah’a ait olan hakikatler sunulduğunda, onlar hakikatleri görmemezlikten gelip örten kimselere karşı, bir başarı içinde olmak istiyorlardı. Onlara sunulan hakikatleri görmemezlikten gelip örttüklerinden dolayı, onlar hakikatleri bilemediler. Öyle ki hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler, Allah’ı anlamadıklarından dolayı, rahmetten uzaklaşırlar.”

Kendi inançlarının bilgilerinde kalıp, hakikatin bilgilerini örtenler yâni o alanda kâfir olanlar, hep kendi inançlarının üstünlüğünü ortaya koymaya çalışırlar.

Onlar hep bir tartışma içinde olup iddialaşırlar.

İşte bu duyguları yok olmayan insanlara, hakikatler tebliğ edilse de, onlar yine kendilerini ispat etme duygularını ortaya koyarlar.

Çünkü hakikatin yolu, kendini ispat etme yolu değildir.

Kendini üstün görme, seçilmiş görme yolu değildir.

Kibrin üstüne kibir koymak daha tehlikelidir.

Hazreti Muhammed, “ümmetimin şirki hafisinden korkarım” diyerek bu durumu dile getirmiştir.

İşte gizli şirk içinde olanlar, kendilerini gizli gizli üstün, seçilmiş görürler.

İşte bu durum, insanı Allah’ın rahmetinden düşürür.

Lanet kelimesi, rahmetten düşmek demektir.

Burada geçen “lanetullâhi alel kâfirîn” kâfirlik hâli insanı Allah’ın rahmetinden düşürür demektir.

Hakikatler sunulduktan sonra, hâlâ kendini üstün görmek, irfan yolunda nasiplenmemiş kimseler içindir.

İnsan yaratılan her bir varlık gibi bir kuldur.

Asla hiçbir varlıktan üstün değildir.

Her varlığa Hakk nazarıyla bakmak, hakikat yolunda nasipenmiş kimselerin hâlidir.

İşte onlar, kâfirlik duygu ve düşüncelerinden uzaklaşanlardır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Ahzâb Sûresi 1: “Ve lâ tutıl kâfirîne vel munâfikîn.”

Ve lâ tuti	: Yok, itaat etme, uyma, takip etme,
El kâfirine	: Hakikatleri görmemezlikten gelmek, örtme hâli,
Ve el munâfikîn	: Münafıklık, içi başka dışı başka, iki yüzlülük,

Meâli: “Münâfıklık ve kâfirlik duygu ve düşüncelerine itaat etmeyin.”

Bu bölümde kâfirliğe ve münafıklığa uymayın uyarısı vardır.

Münafıklık, hem Allah var hem ben varım gafletidir.

İnsan, Allah'ın ulviyetinin yanında ben de varım derse hem kâfir hem münafık durumuna düşer.

İşte burada sunulan uyarı, Allah'a şahit olun, kendinize benlik isnat etmeyin.

Allah'ın ulvîyetinin yanında hiçliğinizi bilin uyarısı önemlidir.

İnsan Allah'ın ulviyetinin yanında, Allah'a ait olan vücûda benim derse, kendine sunulan vücûdu, kendine nispet etmekle, Allah'a ait olan vücûdu örtmüş olur.

İşte bu durum kişiyi kâfir durumuna düşürür.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Tüm âyetlerde insanlara sunulan hakikat kâfirliği terk edin uyarısıdır.

Ama Tevbe Sûresi 85. âyeti incelediğimizde genelde müellifler, başka bir çevrimle farklı algılar sunmuşlardır.

Allah'ın kâfirler için canlarının güçlkle çıkmasını, onların azap çekmesini istiyor gibi bir algı veren meâl yapmak, ne kadar doğru olabilir?

Şimdi bunu inceleyelim.

Diyanet meâli: “Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah, bunlarla ancak dünyada onların azaplarını çoğaltmayı ve onların kâfir olarak canlarının güçlkle çıkmasını istiyor.”

Böyle çevrilmesi ne kadar doğru olabilir.

Şimdi âyeti kelime kelime inceleyelim.

Tevbe Sûresi 85: “Ve lâ tucibke emvâluhum ve evlâduhum, innemâ yurîdullâhu en yuazzibehum bihâ fîd dünyâ ve tezheka enfusuhum ve hum kâfirûn.”

Fe lâ tucib-ke	: Artık, yok, merak, acayip, hoş, imrenmek özenmek, sen,
Emval hum	: Mallar, değerleri, mal mülk, onlar,
Ve lâ evlâdu hum	: Yok, evlat, çocukları, onlar,
İnnema yurîdu Allah	: Ancak, sadece, istek, irade, Allah
En yuazzibe hum biha	: İçin, azap, sıkıntı, onlar, onda, o halde,
Fi el dünyâ	: Dünya hayatında, yaşamınız,
Ve tezheka enfusu-hum	: Kayıp, çıkar, onların nefsleri, canları, anlamayı kaybeden,
Ve hum kâfirûne	: Onlar, hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler,

Meâli: “Bundan böyle onların mallarına özenme ve onların evlatlarına özenme. Ancak Allah'ın iradesine bağlan. Dünya hayatında onların o sıkıntılı hallerinde olma ve onlar nefslerini anlamayı kaybedenlerdir ve onlar hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerdir.”

Diyanetin meâlinde kızan, sinirlenen ve bazı kullarının kâfir olarak ölmesi ve canlarının da güçlkle çıkmasını isteyen bir Tanrı olgusu sunuluyor.

Tevhîd-i Kur'ân meâlinde ise; mal mülk egosunda olan, dünya hayatını hep kendi çıkarları için kullanan insanlara özenmememiz gerektiği belirtiliyor.

Bu hallerin hakikatlere yönelmeyi unutturduğu ve insanın kendini anlamayı kaybettiirdiği hallerdir deniliyor.

İşte o halde olanların hakikatleri görmemezlikten gelenler olduğu belirtiliyor.

Allah'ın rahmeti öyle sonsuzdur ki, kişi inkâr içinde olsa bile, son nefesine kadar hakikatlere dönme şansı vardır.

İnsanın ölünceye kadar âriflik olma yolu kapanmaz.

Allah'a kinci, sinirlenen, lanet edici, intikamcı, vasıflar biçenler O'nun rahmetini anlayamayanlardır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Fussilet sûresi 7: "Ellezîne lâ yûtûnez zekâte ve hum bil âhireti hum kâfirûn."

Ellezîne lâ yutune	: Ki onlar, o kimseler, vermezler, teslim etmezler,
El zekât	: Zekâ, temizlenmek, taharet, kendindekini vermek,
Ve hum bi el	: Onlar, sonunda,
âhireti	
Hum kâfirûne	: Onlar, hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler,

Meâli: "O kimseler, zihinlerini temizleyip varlıklarını sahibine teslim etmezler ve onlar sonunda hakikatleri görmezlikten gelip örterler."

Burada da belirtildiği gibi, akıl ve gönül temizliği yapmadan kâfirlikten kurtulmak mümkün değildir.

Çünkü aklımızdaki bâtil bilgiler, hor bakıcı bilgiler, hakikati anlamaya engeldir.

Aileler ve toplum tarafından beynimize ekilen yargılayıcı, öteleyici, hor görücü bilgiler varlığın özünü görmekten bizleri uzaklaştırır.

Bu bölümde geçen “Zekât” kelimesini Kur’ân ölçüsüyle inceleyelim.

Zekât nedir?

Zekât, neden Kur’ân’da Salât ile birlikte aynı cümle içinde geçer?

Zekât’sız salât, salâtsiz zekât olamaz mı?

Zekât’ın Kur’ân’î boyutta anlamı nedir?

Salât’ın Kur’ân’î boyutta anlamı nedir?

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde şu anlamlar karşımıza çıkıyor.

Zekât; temizlenmek, arınmak, zekâyâ erişmek demektir.

Temizlenmek ise, akli tüm bâtil bilgilerden temizlemek demektir.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde “Zekât ve Salât” kelimelerinin birlikte kullanıldığını görüyoruz.

Bu bizlere hakikati anlamamız için, çok önemli bir ipucu veriyor.

Zekât, yüzekki, tezekkâ, zekâ, zeki aynı kökten gelen kelimelerdir

Zekât kelimesinin kökeni; Aramice Süryanice “zky” kökünden gelen “zəkūt- זכיות” kelimesinden gelir.

“Zky- zəkūt- זכיות”; aklanmak, temizlenmek, arınmak, be-
raat etmek, hayrı paylaşmak demektir.

Anlıyoruz ki zekât; din adına, Allah adına, ibadet adına öğrendiğimiz aslı olmayan, ayrımcılık içeren, üstünlük içeren,

zulüm getiren tüm cehalet, tüm bâtil olan bilgilerden aklımızı temizlemektir ve tüm kötülük düşüncelerinden arınmaktır.

Zekâ kelimesi de buradan geliyor.

Kişinin, aklını, halini, temizlemesi, hayra dönüştürmesi; zekâtını vermesidir.

Toplumda öğrendiğimiz zekât ise: dinen zenginlik ölçüsü kabul edilen miktarda (nisap) mala sahip olan kimselerin Allah rızası için ihtiyaç sahibi kişilere vermesi gereken belli miktar, diye bilinir.

Oysa zekât; zengin fakir ayrımı yapmadan, her kim olursa olsun, bâtil bilgilerden, cehalet halinden temizlenmektir.

Zekâtın mal ile mülk ile zenginlik ile alâkası yoktur.

Tezkiye kelimesi de zekât kelimesinden gelir.

Tezkiye; temizlenme, temize çıkarma, aklanma demektir.

Yani tezkiye; tüm bâtil bilgilerden, günahlardan temizlenmektir.

Yâni tezkiye, kâfirlikten kurtulmak demektir.

Kur'ân bize bunu çok güzel izah eder

A'lâ Sûresi 14: "Kad eflaha men tezekkâ."

Meâli: "Cehalet hallerinden temizlenen kimse ise kurtuluşa erer."

Nûr Sûresi 21: "Ve lakin Allah yuzekki men yeşâu."

Meâli: "İsteyen kimse Allah'ın hakikatleriyle temizlenir."

İşte zekât; temizlenmek, arınmak, zekâ sahibi olmak, düşünmek, zekânı işletmek, zeki olmak ve sonuçta aslı olmayan zulüm getiren tüm bilgilerden temizlenmektir.

Zeki olan kişi; aklını bâtil bilgiden, zulüm getiren bilgilerden temizleyen, ilim üzere hareket eden, ilimden değerler üreten kişidir.

Zekât boyutuna gelmeyen, Allah nedir hakikatine ulaşamaz.

Zekât boyutuna gelmeyen, kâfirlikten kurtulamaz.

Kişinin din adına öğrendiği tüm bâtil bilgileri temizlemesi zekâtıdır.

Bâtil bilgi yani aslı olmayan bilgi şudur:

Varlıkta karşılığı olmayan her türlü bilgi.

İlme dayalı olmayan her türlü söylenti.

Şahit olmadan söylenen her türlü bilgi.

Uydurmalara dayalı her türlü bilgi.

Ayrımcılık getiren her türlü bilgi.

Zulüm getiren her türlü bilgi.

Küçük görmeye götüren her türlü bilgi.

Allah'ın yüceliğinin yanında, birilerini yüce, seçilmiş, gösteren her türlü bilgi.

Din adına, Allah adına aslı olmayan, ispat edilemeyen her türlü bilgi.

Kendi inancını, yolunu yüce görüp, başkalarının inancını küçük görmeye dayalı anlatılan her türlü bilgi.

Yani kısaca; ilmî temeli olmayan, Tevhîd'e götürmeyen her türlü inanç ve uygulamalara ait bilgilere bâtil, aslı olmayan, zulüm getiren bilgiler denir.

İşte aklımızdan silinecek olan bunlardır.

Bâtil bilgiler silinmeden yani zekât vermeden aklımız temizlenmez.

İlim ancak ve ancak temiz akılla bulunur.

Kur'ân'ı incelediğimizde "salâte ve âtûz zekâte" birlikte geçer.

Bakara Sûresi 43: "Ve ekîmûs salâte ve âtûz zekâte ver-keû mea el râkîîn."

Meâli: “Her an Hakk’a bağlılık şuuru ile hareket edin ve temizlenme içinde olup kendinizdekini paylaşın ve sıfatları anlayanlarla birlikte sıfatları anlayın.”

Ayeti incelediğimizde, salât kelimesinin yanında zekât kelimesini ve iki defa da rükû kelimesinin geçtiğini görüyoruz.

Bunu çok ama çok iyi tefekkür etmeliyiz.

Eğer salât-ı namaz kılın diye çevirirsek, namazın içinde rükû yok mu ki bizlere iki defa ayrıca rükû kelimesi sunulmuş?

Zekât ve salât’ın arasında nasıl yakın bir bağ var ki, bu iki kelime Kur’ân’da yaklaşık 30 âyette birlikte kullanılmıştır?

Başka bir âyette örnek vermek gerekirse:

Mâide Sûresi 55: “Ellezîne yukîmûnes salâte ve yutûnez zekâte ve hum râkûn.”

Meâli: “O kimseler her an Hakk’a bağlılık şuuruyla hareket ederler ve temizlenme içinde olup kendilerindekini paylaşırlar ve onlar sıfatlarının idrakindedirler.”

Bu âyeti incelediğimizde, bir düşünce aklımızı sarıyor!

Eğer salât bildiğimiz namaz ise; “o kimseler namaz kılarlar, zekât verirler, rükû ederler olarak çevirirsek” namaz diye bildiğimizin içinde zaten rükû var.

Peki, neden rükû ayrıca verilmiş?

Yoksa salât diye bildiğimiz namaz değil de başka bir mânâ mı içeriyor?

Rükû diye bildiğimiz de, ellerimizi dizlerimize götürmek değil de başka bir mânâ mı içeriyor?

Salât kelimesinin anlamını Kur’ân’ı incelediğimizde yakalıyoruz.

Hûd Sûresi 87. âyette; “E salâtu ke” âyeti bize bunu en güzel bir anlamada sunuyor.

“Kâlû yâ şuyyb e salâtu ke te emru ke en netruke mâ ya’budu âbâunâ.”

Şuayb’e deniliyor ki: “Ey Şuayb! Atalarımızın kulluk ettiği şeyleri bırakmamızı, senin bağlı olduğun mu sana hükmediyor?”

Evet, anlıyoruz ki salât: “bağlanmak, birleşmek, bütünleşmek, iletişim içinde olmak, Ulvî bağlılık içinde olmak” anlamındadır.

Bir vücûdda; sonsuz hücrenin birbirlerine ve bir vücûda bağlılık içinde olduğu gibi, bu âlemde de sonsuz varlık Allah’a bağlılık içindedir.

İşte bu bağlılık salât’tır ve bu bağlılık şuurunda yaşamak da salât şuurudur.

Zekât veren yani aklını temizleyen kişi, cümle varlığın birbirine bağlılığını anlama yoluna girer ve cümle varlığı tutanın Allah olduğunu idrak eder.

Bu idrak sonucunda kendisi de son nefesine kadar, o bağlılık şuuru ile yaşar.

Ve hakikatlerden ulaştığı bilgileri çevresinde olanlarla paylaşır.

Ve son nefesine kadar tüm varlığın sıfatlarla donatıldığı şuuru ile yaşar.

Lokman Sûresi 4: “Ellezîne yukîmûn el salâte ve yu’tûnez zekâte ve hum bil âhireti hum yûkinûn.”

Meâli: “O kimseler; her an Hakk’a bağlılık şuuru üzere hareket ederler ve temizlenme içinde olup kendilerindekini paylaşırlar ve onlar sonlarına da inanırlar.”

Fussilet Sûresi 7: “Ellezîne lâ yûtûnez zekâte ve hum bil âhireti hum kâfirûn.”

Meâli: “O kimseler, zihinlerini temizleyip varlıklarını sahibine teslim etmezler ve onlar sonunda hakikatleri görmezlikten gelip örterler.”

İşte anlıyoruz ki; zekât ve sâlat aynı cümle içinde birbirinden ayrılamaz.

Zekât; aklı temizlemek, tüm kötü hallerden arınmaktır.

Salât ise; varlığın birbiriyle olan bağılılığı, birliği, bütünlüğüdür. Tüm varlığın Allah'a olan bağılılığıdır.

İşte zekât veren kişi, yani tüm bâtil bilgilerden aklını temizleyen, tüm kötülük hallerinden temizlenen kişi salât boyutuna ulaşır ve o şuurla yaşar

Anlıyoruz ki; salât boyutuna zekâtsız ulaşılmaz.

Anlıyoruz ki kâfirlikten kurtulmanın yolu, zekât ve salâttır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Tegâbûn Sûresi 2: "Huvellezî halakakum fe minkum kâfiru ve minkum mü'min."

Huve ellezî halaka kum	: O ki, yaratandır, var eden, halkeden, siz,
Fe minkum Kâfirûn	: Bir kısmınız, kiminiz, hakikatleri görmemezlikten gelen,
Ve minkum müminun	: Bir kısmınız, kiminiz, inanır,

Meâli: Ki O'dur sizi halk eden. Kiminiz hakikatleri görmemezlikten gelip örtersiniz ve kiminizde inanırsınız.

Hepimizi halk eden Allah'tır.

Kimimiz hakikatleri arar, varlıktaki ilimle Allah'a şahit olur.

Kimimiz, aileden gelen inançların yargılarında, yaptırımlarında kalır, beynimizi hakikatlere kapatır, kâfir durumuna düşeriz.

Düşünmekten uzaklaşmak, hakikatleri anlamaya engeldir.

Korkular, emirler, yasaklar beynin düşünmesine engel olur.

Onun için insan yönünü varlığa döndürmeli, varlığın varoluşunu düşünmeli ve hakikate erişmelidir.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Enbiyâ Sûresi 36: “Ve izâ reâkellezîne keferû in yettehîzû-neke illâ huzuvâ e hâzellezî yezkuru âlihetekum ve hum bi zik-rir rahmâni hum kâfirûn.”

Ve izâ reâ ke	: Seni gördükleri zaman,
Ellezine kefer	: Görmemezlikten gelen, hakikatleri örten kimseler,
İn yettehîzûneke	: Ediniyorlar, sararlar, seni,
İllâ huzuve	: Sadece, ancak, alay konusu, önemsememe,
E haza ellezî yezkuru	: Bu mu, zikreden, söyleyen, söz eden, anlatan,
Âlihete kum	: İlâh, siz, sizin ilâhlarınız,
Ve hum bi zikri	: Onlar, anmak, anlatmak, zikri,
El rahmâni	: Rahman, tüm varlığı saran,
Hum kâfirûne	: Onlar, örten, görmemezlikten gelen, uzak olan,

Meâli: “Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler seni gördükleri zaman sadece alay ederler. Bu mu sizin ilâhlarınıza söz eden, derler. Onlar tüm varlığı nuruyla saranı anlamaktan uzaktırlar.”

Bu bölümü incelediğimizde kâfirlik durumuna düşenlerin, başkalarının inançlarıyla alay ettiklerini görüyoruz.

Kendi inancını, başkalarının inançlarından üstün görmek, başkalarının inancını yok saymaktır.

Bu durum kişiyi saygı ve sevgiden uzaklaştırır.

Başkalarına hor bakmaya götürür.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Zümer Sûresi 59: “Vestekberte ve kunte minel kâfirîn.”

Ve istekberte : Kibirlendin, büyüklük tasladın,
Ve kunte min el : Oldun, hakikatleri görmemezlikten gelip örten,
kâfirîn

Meali:Kibirlendiniz ve hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerden oldunuz.

Kibir, Allah'ın ekberiyetini görmeye engel olan bir örtüdür.

Kibir haline düşen kimse, kendini yüce görür, başkasına hor bakar.

Kendinde ve varlıkta yüce olanı görmekten uzaklaşır.

Şimdi Allah'ın esması olarak da karşımıza çıkan kâfir kelimesini inceleyelim.

Nisâ Sûresi 31: "İn tectenibû kebâira mâ tunhevne anhu nukeffir ankum seyyiâtikum ve nudhilkum mudhalen kerîmâ."

İn tectenibu : Eğer, çekinmek, kaçınırsanız,
Kebaira : Büyüklük halleri, kendini büyük görmek, kibirlilik,
Mâ tunhevne anhu : Zararlı, yasaklandığınız şeyler, ondan,
Nukeffir ankum : Biz, örtmek, örteriz, sizden,
Seyyiati kum : Fenalıklar, günahlar, hatalar, kötülük, siz,
Ve nudhıl kum : Biz, hakikatlerimiz, dâhil olma, girmek,
Mudhal : Makam, girilen yer,
Kerim : Asil olan, erdemlilik,

Meâli: "Eğer siz, size yasaklanmış olan o kibirlilik hallerinden kaçınırsanız, sizin fenalarınızı örteriz ve sizi asil makamlara dâhil ederiz."

İnsan kibre düşerek, kâfir durumuna düşer.

Ama insan Ekber olanı anlar ve düştüğü kibri terk ederse, onun günahları örtülür, hakikatin nice makamına kapı açar.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim

Zümer Sûresi 35: “Li yukeffirallahu anhum esveellezî amilû ve yecziyehum ecrehum bi ahsenillezî kanu yamelûn.”

Li yukeffira Allah	: Örtsün, örter, kaybolur, kurtulur, Allah,
anhum	onlardan,
Esvee ellezi amilu	: Kötü, fena, yaptıkları, amelleri,
Ve yecziye-hum	: Karşılık, mükâfat, ödül, onlar,
Ecre-hum bi ahsen	: Ecir, karşılık, onlar, en güzel,
Ellezî kanu	: Ki o, oldu, yapıyorlar,
yamelun	

Meâli: “Allah, onların amellerinde düştükleri fenalarını örtücüdür ve onlar yaptıkları güzel şeylerin mükâfatını alırlar.”

Zümer Sûresi 33: “Kim ona verilenlerin doğruluğuna ulaşır ve onu tasdik ederse, işte onlar fenalara düşmekten sakınırlar, Allah’a ortak koşmazlar.”

Zümer Sûresi 34: “Onlar, kendilerini vücûdlandırana ait olan hakikatlerden başka bir şey istemezler. İşte tüm içtenlikle Hakk’a bağlı olanların istedikleri karşılık budur.”

Bu bölümde, hakikate erişen, şirkten kurtulan, Hakk’a bağlılık içinde olanların günahları onlarda örtülür diye belirtilir.

35. âyette onların denilen kesim, 33 ve 34. bölümde bahsedilen kimselerdir.

İnsan kâfirlik durumuna düşebilir.

Eğer insan düştüğü gafleti anlarsa ve bu gafletten dönerse, Allah’ın rahmeti tecelli eder, onun günahları Allah’ın rahmeti ve bağışlayıcılığı ile örtülür.

Şimdi başka bir âyeti inceleyim.

Allah'ın insandaki günahlarını nasıl örteceği Kur'ân'da belirtilmiştir.

Enfâl Sûresi 29: "Yâ eyyuhâllezîne âmenû in tettekullâhe yecal lekum furkânen ve yukeffir ankum seyyiâtikum ve yagfir lekum vallâhu zul fadlil azîm."

Yâ eyyuha ellezine	: Ey, iman edenler, emin olanlar,
amenu	
İn tetteku Allah	: Eğer, takva, fenalardan sakınma, ortak
	koşmama, Allah
Yecal Lekum	: Yapar, eder, oluşturur, sizin için, sizi, sizde,
Furkanen	: Fark sahibi, hak ve batılı fark eden, anlayan,
Ve yukeffir ankum	: Kâfir, örter, kapatır, sizden, sizde,
Seyyiati kum	: Fenalar, günahlarınızı, siz,
Ve yagfir lekum	: Size mağfiret eder, temizlenmek,
	kirletmeyen,
Ve Allah zu el fadlı	: Allah, sahip, nitelikler, lütuflar,
Azîm	: Yüce, ulu, kararlı,

Meâli: "Ey iman edenler! Eğer fenalardan sakınır, Allah'a ortak koşmazsanız, siz hakk ve batılı anlayanlardan olursunuz ve sizin fenalarınız sizde örtülür, size mağfiret edenin ve bütün lütufların yüce sahibinin Allah olduğunu anlarsınız."

Bu bölümde belirtildiği gibi, insan;

Kötülüklerden sakınırsa...

Düştüğü gafleti anlar ondan sıyrılırsa...

Allah'a ortak koşmaktan uzaklaşırsa...

Hakk ile bâtılın ne olduğunu anlarsa...

Bâtılı terk ederse...

Hakk olana yönelirse...

İşte o insanın günahları Allah'ın mağfireti ile örtülür.

İşte Allah'ın kâfir esması böyle durumlarda tecelli eder.

Nisâ Sûresi 31. âyette de geçen; “size yasaklanmış olan o kibirlilik hallerinden kaçınırsanız, sizin fenalarınızı örteriz” uyarısı, kibirden kurtulmakla, kâfirlikten kurtulacağımız, kâfirlikten kurtulmakla da Allah’ın mağfiretine erişeceğimiz bildirilir.

KİMSEYİ KÂFİR GÖRME

Kimseyi kâfir ilan etme.

Kâfirliğin ne olduğunu iyi anla.

Seni kâfirliğe düşüren, her türlü bilgiyi iyi analiz et.

Kimseyle alay etme.

Kimseyi dışlama.

Kendi inancını üstün görme.

Kimseyi inancından dolayı kerih görme kardeşim.

Kendi duygu ve düşüncelerini iyi muhasebe et.

Kimseye hor bakma kardeşim.

Hor bakma bana.

Ben de sana.

Kerih görme beni.

Kâfir görme beni.

Ben de seni.

Bak âyette ne güzel bildirilmiş!

“Lâ ikrâhe-kerih görme.”

Hiç kimseyi, inancından, ibadetinden dolayı hor görmemek gerekir.

Hiç kimseyi milletinden, toplumundan dolayı hor görmemek gerekir.

Cinsiyet ayrımcılığı yapmamak gerekir.

Âyette “kerih görme, hor bakma” diye emredilmiştir.

Bir kimsenin başka bir kimseye hor bakmaması gerekir.

Sûretlerde kalmamak gerekir.

Özü görebilmek gerekir.

Sûretlerde kalmanın, özü örtmenin bizi düşürdüğü durum, kâfirlik durumudur.

Bedenleri görüp, bedenlerin sahibini görememek, bizi hakikati görmekten uzaklaştıracaktır.

İşte bu durum da bize kâfirliği getirecektir.

Hepimizin özünde Allah'tan gayrısı yoktur.

Yûnus Emre ne güzel belirtmiş.

“Severim ben seni candan içeri

Yolum vardır bu erkândan içeri.

Beni bende demen bende değilim

Bir ben vardır bende benden içeri.

Nereye bakar isem dopdolusun

Seni nere koyam benden içeri.”

Yûnus'un ilâhide belirttiği gibi hepimizin özü Allah'tır.

Onun için kimseyi hor görmemeliyiz.

Kimseye hâkir bakmamalıyız.

Hepimiz Allah'ı taşıyan O'nun kullarıyız.

Tüm varlığa birlik gözüyle bakmalıyız.

Yine Yûnus'un dediği gibi, tüm varlığa Hakk nazarıyla bakmalıyız.

“Yetmiş iki millete bir göz ile bakmayan,

Şer'in evliyası olsa, hakikatte asidir”

İşte varlığın dış yüzünde kalmamalıyız.

Özlere bakmalıyız.

Varlığı içiyle dışıyla tutanın Allah olduğunu bilmeliyiz.

Benim dış yüzüme bakma kardeşim.

Benim özüme bak.

Ben de senin.

Her organın bir fitratı vardır.

Her organın bir yaratılış gayesi vardır.

Göz görmek için, kulak duymak için yaratılmıştır.

Bunu bil bana öyle davran.

Ben de sana.

İlle de senin gibi olmam mı gerekiyor?

Ben kulak isem, sen göz isen...

ille benim de görmem mi gerekiyor?

Niye beni kendine benzetmeye çalışıyorsun?

Beni olduğum gibi görsen.

İlle de senin gibi inanmam mı gerekiyor?

Benim inancıma saygı göstersen...

İlle de senin gibi ibadet etmem mi gerekiyor?

Benim ibadetime de saygı göstersen...

Senin yöneldiğin ile benim yöneldiğim Allah aynı Allah değil mi?

Ben farklı bir şekilde yöneliyorsam, niye kâfir oluyorum?

Niye beni dinsiz, kâfir ilan ediyorsun?

Niye beni kerih görüyorsun?

Ben ailemden öğrendiğim inanca, ibadete uyuyorum.

Sen de öyle yapmıyor musun?

Benim ailemden öğrendiğim inanç yanlış, seninki doğru mu oluyor?

Senin ibadetlerin doğru, benimki yanlış mı oluyor?

Senin gibi yapmıyorum diye, sana uymuyorum diye niye beni kâfir, dinsiz, zındık ilan ediyorsun?

Niye benim yolum yanlış, seninki doğru oluyor?

Niye beni cehenneme atma derdindesin?

Kerih görme beni...

Ben de seni...

Bak Kur'ân ne güzel bildirmiş.

Bakara Sûresi 256: "Lâ ikrâhe fîd dîn."

Meâli: "Dinin içinde kerih görmek yoktur."

Kerih görme giysimi.

Başım açık oluşumu ya da kapalı oluşumu.

Sakallı oluşumu ya da sakalsız oluşumu.

Beni olduğum gibi kabul et.

Beni dışlama, kerih görme, hedef gösterme.

Sadece şu yönüme bak.

Zalim miyim?

Kötülük yapıyor muyum?

Çevreme zararlı biri miyim?

Dedikoducu, fitneci miyim?

Gıybet eden, haset biri miyim?

Acımasız, gaddar, zalim biri miyim?

Eğer bunlar ben de varsa, beni uyar.

Bende zulme kapı açan bu duyguları bana bildir.

Gel kardeşim!

Sakın kimseyi yargılama.

Kimseyi kâfir görme.

Kimseyi küçümseme.

Kimseyi cehennemlik ilan etme.

Kendini kurtulmuş sanma.

Sakın önyargılı olma.

Kimsenin inancını, ibadetini yargılama.

Kimsenin, milletini, geleneğini yargılama.

Kimsenin, kültürünü, âdetlerini yargılama.

Hiçbir varlığı küçümseme.

Hiç kimseyle alay etme.

Kimseyi aşağılama.

Alay etme, yargılama, küçümseme.

Bil ki böyle durumlara düştüğün an hakikatleri anlamaktan uzaklaşırsın.

Bakışların hakikatlerden sapar.

Öfkeyle, hor görerek bakma durumuna düşersin.

Yanında birileri, bazı kimseler hakkında alay ediyorsa, sen sakın etme.

Yanında birileri, bazı kimseleri yargılıyorsa, sen sakın yargılama.

Sad Sûresi 63:

أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ

Ette haznâhum sıhriyyen em zâgat anhumul ebsâr

Ette haznâ-hum	: Edindik, sarıldık, onlar,
Sihriyyen	: Alay etmek, önemsememek, aldatmak, küçümseme,
Em zagat anhum	: Yoksa, dolayı, kaydı, saptı, onlar gibi,
El ebsar	: Bakış, basîret, anlayış,

Meâli: “Derler ki: Onlardan alay etmeyi, küçümsemeyi edindik. Yoksa bundan dolayı mı bakışlarımız hakikatlerden saptı?”

Âyetle belirtildiği gibi, sakın alay etmeye, küçümsemeye kapılma.

Bu haller seni hakikatleri anlamaktan uzaklaştıracaktır.

Bu haller seni Allah hakikatine erişmekten uzaklaştıracaktır.
Bu haller seni kibir içine sürükleyecektir.
Sakın kardeşim kimseyi yargılama.
Sakın kardeşim kimseye hor bakma.
İnsanları; bizden, bizden değil diye ayırma.
Kendini cennetlik, başkasını cehennemlik görme.
Erkeği kadından üstün görme, kadını yok sayma.
Kadınları başı açık, başı kapalı diye yargılama.
Başın örtülü olup olmadığına değil, başı ve bedeni yaratan bak.

Bedendeki Hakk'a nazar et.
Bil ki başı açıklığın, ya da başın kapalılığına kapıldığın an,
başı ve bedeni yaratanın Allah olduğunu unutacaksın.
Gözleri kim yarattı, o başa kim yerleştirdi?
Kulakları, saçları, kaşları kim yarattı?
Dili, ağzı, dişleri, dudakları kim yarattı, o başa kim yerleştirdi?
Tüm bedeni kim yarattı, hücre hücre kim halk etti?
İşte başı açık, başı kapalı dediğin an, yargıladığın an, âyette belirtildiği gibi; "bundan dolayı mı bakışlarımız hakikatlerden saptı?" durumuna düşeceksin.

Gel kardeşim!
Yaratılan her varlığa Hakk nazarıyla bak.
Yaratılan hiçbir varlığı küçük görme.
Beynine bölücülük, ayrıştırma bilgileri ekilmesine izin verme.
Tecessüs etme.
Gıybet etme.
Hucurât Sûresi 12: "Lâ tecessesû ve lâ yagteb ba'dukum ba'dâ."

Meâli: “Birbirinizin gizli yönlerini, özelini araştırmayın, gıybet etmeyin.”

Bil ki gıybet etmek, seni Hakk’tan hakikatten uzaklaştıracaktır.

Tecessüs etme, yâni insanların hatalarını, özelini araştırma, onları yargılama.

Bil ki tecessüs seni, varlığın özünü görmekten uzaklaştıracaktır.

Seni Allah’a tevekkül içinde olmaktan uzaklaştıracaktır.

Gel kardeşim!

Bilelim ki hiçbirimiz diğerinden üstün değiliz.

Hepimizi yaratan aynı Allah değil midir?

Aynı Allah her an hepimizin vücûdunda tecelli etmekte.

Hepimize şah damarından yakın.

Kimsenin inancını, ibadetini yargılamayalım.

Hepimiz Allah’a kendi öğrendiğimiz şekilde yönelir, O’na ibadet ederiz.

Hepimizi yaratan aynı Allah değil mi?

Hepimizi nitelikleriyle kuşatan aynı Allah değil mi?

Hepimiz O’ndan gelip O’na dönmüyor muyuz?

Gel kardeşim!

Kur’ân’ı duyalım.

Kur’ân’a uyalım.

“Lâ yeshar-alay etme” Hucurât Sûresi 11

Kimseyle alay etmeyelim, kimseyi aşağılamayalım.

İnsanları; fırkalara, gruplara bölmeyelim, kendi yolumuzu üstün görmeyelim başkalarına hor bakmayalım.

İnsanları; dinlerine, inançlarına, ibadetlerine göre ayırmayalım, yargılamayalım. Kendi inancımızı üstün görüp, başka inançlara hor bakmayalım.

İnsanları; renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine göre ayırmayalım.

Kendi milletimizi, kendi geleneklerimizi üstün görmeyelim.

Ey kardeşim!

Gel vicdanlı olalım.

Gel edebli olalım.

İnsan insanla eğlenir mi hiç?

İnsan insanı aşağılar mı hiç?

İnsan insanla alay eder mi hiç?

Neden birini küçük görürüz?

Neden biriyle alay ederiz?

Hepimiz Allah'ın kulu değil miyiz?

Hepimizi yaratan aynı Allah değil mi?

Kur'ân'da nice vurgular vardır.

İblis Âdem'i hor görüp, şeytan durumuna düşmedi mi?

Firavun, Mûsâ'ya hor bakıp, onu alaya alıp, kendi kibrinde boğulmadı mı?

Nemrut, İbrahîm'i küçük görerek, ona tepeden bakarak, kendi başını yakmadı mı?

Nedir bir düşün, Nemrut'un burnundan giren onun ölümlüne sebep olan sinek?

İnsanları ya da bir varlığı hor görmek, alaya almak, insan olana yakışır mı hiç?

Birini alaya alıp, onun kâlbini incitmek kadar kötü bir şey olabilir mi?

Birinin eksikliğini arayıp, onun eksikliğiyle alay etmek insan olana yakışır mı hiç?

Birinin hatasını görüp, onun hatasını birine anlatıp, onu alaya almak, onu küçük görmek insan olana yakışır mı hiç?

Gel kardeşim!
Kimseyi yargılama.
Kimseyle alay etme.
Kimseyi küçümseme.
Birini alaya alarak düştüğün durumu bir düşün.
Alaya aldığın kişinin bedenini sen mi yarattın?
Onun bedenini sen mi şekillendirdin?
Ona nefes aldırıp verdiren sen misin?
Onların kâlbini attıran, kanını dolaştıran sen misin?
Yaratılan her şeyi anlama içinde ol, hiçbir varlığı hor görme,
alaya alma.

Ağaçlara, taşlara, kuşlara, arılara, solucanlara, farelere, sineklere her bir mahlukata muhtaçtır insan oğlu.

Onlar olmazsa insanın yaşamı olmaz.

Gel kardeşim!

Kulluk nedir bilelim.

Kul hakkına girmeyelim.

Hepimizin Allah'ın kulu olduğunu bilelim.

Hepimizin vücûdunda Allah'ın olduğunu bilelim.

Birbirimize sevgiyle, saygıyla yaklaşalım.

Kul hakkına girmeyelim.

Kimsenin hakkını yemeyelim

Açgözlü olmayalım.

Paraya, mala, mülke esir olmayalım.

Bunlara esaret ateştir, yakar bizi bilelim.

Hiçbir kulun hakkına girmeyelim.

Kul hakkı, yerleri gökleri sallar, bilelim.

Kimseye iftira atmayalım.

Kimşenin ardından çekıştirmeyelim.
Hiç kimseye tuzak kurmayalım.
Hiç kimseye tepeden bakmayalım.
Kimşenin boynunu eğdirmeyelim.
Kimseye zalimlik yapmayalım.
Kimseye ah çektirmeyelim.
Ah, Allah’a varır, ateş olarak dönermiş.
Zalimin zulmü kendine dönermiş.
Kimseye kötölük yapmayalım.
Kimseye gözyaşı döktürmeyelim.
Kimseyi aldatmayalım.
Kimşenin gönlüyle oynamayalım.
Asla gönöl kırmayalım.
Sadakatten ayrılmayalım.
Hiç kimseye ihanet etmeyelim.
Sözümüzün ardında duralım.
Kimşenin umudunu yıkmayalım.
Kimseye huzursuzluk vermeyelim.
Kimseyi yargılamayalım.
Kimseyi aşağılamayalım.
Fitnelik yapmayalım.
Bakara Sûresi 191: “Vel fitnetu eşeddu minel katli.”
Meâli: “Fitne öldürmekten daha tehlikelidir.”
Fesatlık yapmayalım.
Fitnelik öldürmekten kötüdür.
Adaletten uzaklaşmayalım.
Edepten ayrılmayalım.
Haktan hukuktan ayrılmayalım.

Gel kardeşim!
İyi insan olalım.
Sevelim, sevilelim.
Saygılı olalım.
Kul hakkına girmeyelim.
Kimseye zerre kadar kötülük yapmayalım.
Arabozan olmayalım.
Ara yapanlardan olalım.
Unutma, kul hakkı yerleri gökleri sallayan bir haktır.
Yapma kardeşim, kul hakkına girme.
Her varlık Allah'ın kuludur.
Hiçbir kulu Allah'tan ayrı görme.
Allah'ın hiçbir kulunu hor görme.
Dedikodu, gıybet, fitnelik hep kul hakkıdır.
Kötü düşünmek, aşağılamak, hor bakmak kul hakkıdır.
Yalan söylemek, iftira atmak kul hakkıdır.
İnsanların eksiğini aramak, alay etmek, gizli yönlerini araştırmak kul hakkıdır.
Birine kendi çıkarın için gitmek, kendi çıkarın için tebesüm bile etmek kul hakkına girmektir.
Zem, haset, fesat, gurur, kibir gibi haller hep kul hakkıdır.
İnsanları inançlarına göre ayırmak, inançlarını küçük görmek kul hakkıdır.
Yaratılmış bir varlığı kerih görmek kul hakkıdır.
İnsanların mallarına, ırzlarına göz dikmek kul hakkıdır.
Dikkat edelim ey kardeşim!
Gel kul hakkına girmeyelim.
Kimsenin boynunu eğmeyelim.

Hiç unutmayalım ki;
Kul hakkı cehennem ateşidir
Yakar insanı baştan ayağa.
Kul hakkına sakın girme.
Huzur ile yatamazsın yatağa.
Gel kardeşim!
Ön yargının ne olduğunu bilelim.
Beynimize sokulmuş olan, öteleyici, hor görücü, küçümseyici, alay edici, gıybet edici duyguları silelim.
Kimsenin eksiğini gediğini aramayalım.
Kendi hatalarımızı arayalım, onları düzeltmeye çalışalım.
Kimseyi kâfir görmeyelim.
Kendimiz kâfir miyiz buna bakalım.
Allah'ın hakikatlerini görmezden geliyor muyuz buna bakalım.
Hakk nazarıyla bakalım.
Eşyanın hakikatini anlamak için bakalım.
Tevhîd şuuruyla bakalım.
Gel kardeşim kimseyi kâfir ilan etmeyelim.
Düştüğümüz hataları anlayalım.
Düştüğümüz günahları anlayalım.
Tövbe edelim.

TÖVBE

İnsan beşerdir şaşar.

İnsan bilmeden de olsa hatalar yapabilir.

Bilmeden de olsa gaflete düşebilir.

Hazreti Muhammed; “ben bir beşerim ben de şaşarım” diyerek en güzel tevâzu göstermiş.

İşte insan düştüğü hatayı görebilmeli ve o hatadan dönebilmelidir.

Kişi kendini her zaman muhasebe etmelidir.

Her zaman kendi düştüğü gafleti görmeye çalışmalıdır.

Asla kibre düşmemeli.

Düştüğünü anladığı an tövbe etmelidir.

Kişi tövbesinde samimi olmalı.

Tövbesine uymalıdır.

Düştüğü kâfirlik durumunu görebilmeli.

Ve arınmaya çalışmalıdır.

Kimsenin günahını aramamalı.

Kendi günahına bakmalıdır.

Her an kendini sıgaya çekmelidir.

Yâni her an kendi yaptıklarını analiz etmelidir.

Düştüğü günahattan dönmeye çalışmalıdır.

Arınmanın yolu tövbeden geçer.

Tövbe nedir?

Tövbede samimi olmak nedir?

Nasûh tövbesi nedir?

Kur'ân açısından tövbeyi inceleyelim.

Neydi tövbe etmek?

Yaptığımız bir zulümden tövbe etmekle kurtuluyor muyuz?

Tövbe; günah işleyip tövbe etmek, yine günah işleyip yine tövbe etmek miydi?

Yoksa kâlden tövbe edip, bir daha günaha dönmemek miydi?

Birine yaptığımız zulüm ortada dururken, Allah yaptığımız tövbeyle bizi affediyor mu?

Tahrîm Sûresi 8: "Tevbeten nasûhâ-içten samimi tövbe edin."

Evet, nedir tövbe?

Nedir nasûh tövbesi?

Tövbe; kişinin, bilerek ya da bilmeyerek kendisine ya da çevresine ya da başka kişilere yaptığı kötülüğü görmesi ve gerçekten pişman olarak, bir daha böyle kötülükler yapmamak için Allah'a söz vermesidir.

Tövbe; gafleti, gıybeti, kibri, bilmişliği, kalp kırmayı, dedikoduyu, çekiştirmeyi, iftirayı, yalanı, kul hakkı yemeyi, hâsetliği, fesâtılığı, zararlı şeyler içinde olmayı terk etmenin adıdır.

Yaptığı hataya tövbe edip, o hataya tekrar dönüp, tekrar tövbe edip tekrar hataya dönüp tekrar tövbe edilmesi tövbe değildir.

Günah; hata demektir, zarar vermek demektir, hak yemek demektir.

Tövbe; hatasını anlayıp dönmek demektir.

Tövbe, yaptığı hatayı anlayıp bir daha o hataya dönmemektir.

Yaptığı zulümden pişmanlık duyan kişiye tövbe kapısı açılır.

Tövbe; iyi kişi olmanın, yâni insan olmanın kapısını açar.

Tövbe, kul hakkına girmekten dönmenin adıdır.

Kişi, bir kulun hakkını yediğinde zalim durumuna düşer.

Zalim kişi kendi cehennemini hazırlamıştır.

Ve yaptığı zulmün muhakkak ki karşılığını alacaktır.

Tövbte “تَوْبَ، بَ”; Günahlardan dönmeye söz vermek, dönmek, vazgeçmek, terk etmek, pişmanlık duymak gibi anlamlara gelir

Nasuh “نُصُوْحَ”; hâlis, temiz, nasihat, bozulmayan, kirlenmeyen, nesh etmek, hükümsüz bırakmak, iptal etmek, kaldırmak, o halden vazgeçmek, gibi anlamlara gelir.

Nasûh tövbesi; yaptığı hataya bir daha dönmemek üzere Allah’a söz vermek ve bir daha o hataya dönmemektir.

Bunun ölçüsü; kişi yaptığı hatayı hatırladıkça, kendinden utanır, tüyleri diken diken olur, kendini ayıplar.

Kişi, yaptığı hataları unutmamalıdır.

Yaptığı hataları hatırlamalı, sanki az önce yapmış gibi büyük bir pişmanlık duymalıdır.

İşte bu pişmanlık, o kişiyi bir daha hata yapmaktan uzak tutacaktır.

Kişi hata yapıp, tövbe edip tekrar hata yapıyorsa buna tavuk tövbesi denir.

Kâmil insanlar tavuk tövbesini şöyle tarif etmişlerdir:

Tavuk yerde gördüğü dışkıyı yer ve gagasını yere silerek “Allah’ım bir daha dışkı yemeyeceğim” diyerek tövbe edermiş.

Ve tövbesini unuttur, tekrar bir dışkı gördüğünde hemen koşar yine yermiş.

İşte kişi tövbe edip, tekrar günah işliyorsa bu tövbeye kâmil kişiler “tavuk tövbesi” demişler.

Onun için kâmil kişiler: “Evladım! Yapacaksan nasûh tövbesi yap, tavuk tövbesi yapma, bil ki hakikat yolu nasûh tövbesi yapana açılır.” demişlerdir.

Nasûh tövbesi dil ile değil, kâlbîdir.

Nasûh tövbesi, bâtil olandan ve kötülükten uzaklaşmakla mümkündür.

Kişinin nasûh tövbesine ulaşabilmesi için, Allah'ın mağfiretine ulaşması gerekir.

Eğer kişi tövbesinde samimi olur ve hata yapmamaya gayret ederse, edep üzere olmaya başlar.

Edep üzere olan kişiye, lütûf açılır ve kişi kendine ârif olmaya başlar.

Kendinde ve tüm varlıkta her an tecelli eden Allah'a şahit olmaya başlar.

İşte bu şehadet, kişinin Allah'a teslimiyetine kapı açar, kişi açılan kapıdan Allah'ın mağfiretine ulaşır.

Ve işte o zaman kul, her an Allah'ın mağfireti üzere yaşar.

Bu mağfiret kişinin günaha düşmesine izin vermez.

İşte o zaman kişi nasûh tövbesine ulaşır.

Nasûh tövbesine ulaşan kişi, hiç kimseye zerre kadar zarar veremez, kimseyi kandıramaz, kimsenin hakkını yiyemez.

Çünkü onun gönlü her an Allah aşkıyla doludur.

O aşk ona hata yaptırmaz.

İşte nasûh tövbesi için mağfiret şarttır.

Mağfiret için de; edep ile ilim ile idrak ile tefekkür ile Allah'a şahit olmak şarttır.

Mağfiret; kirletmeyecek olanı giyinmektir.

Kişiyi günah kirinden uzak tutacak tek şey, Allah'ın mağfiretidir.

Kişi Allah'ın mağfiretine mazhar olmuşsa, Allah o kişinin kâlbinden her an ona sevgisini hissettirir.

O sevgi, kişinin hata yapmasına engel olur.

Allah'ın sevgisine mazhar olan kimse, kimseyi üzemez, kimseye kötü söz edemez, kâlbini kıramaz, hakkına giremez.

O kişi, hiçbir zaman kul olduğunu unutmaz, her an kulluk makamında durur, kulluk şuuru ile hareket eder.

Her varlığın kendisi gibi Allah'ın bir kulu olduğunu bilir ve Allah'ın her varlıkta her an tecelli ettiğini bilir.

Bir kula zarar vermenin Allah'a zarar vermek olduğunu bilir.

İşte nasûh tövbesine ulaşan, nereye bakarsa baksın Allah'ın vechî oradadır, şuuru ile yaşar.

Nasûh: Temizlenmek, arınmak, benliğı bırakmak demektir.

Nasût; İnsan olmak demektir.

Ya Rabbî! Bizlere nâsuh tövbesini nasip eyle.

İnsanoğlu zayıftır, hatalar yapabilir, gaflete düşebilir, günah işleyebilir.

Kul hakkına girebilir, Allah'a karşı şirk koşabilir.

Aklı ve gönlü temiz olmayan insan, Allah hakikatine erişemeyecektir, insan makamına eremeyecektir, İslâm olamayacaktır.

Aklı ve gönlü temizlemenin, günahlardan dönmenin ilk adımı tövbedir.

Hadi gelin tövbe edelim.

Bismillâhirrahmânirrahîm

Estağfirullah, Estağfirullah, Estağfirullahe'l-azîm el-kerîm, ellezî lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyü'l-kayyûmü ve etûbü ileyhi, tevbete abdin zâlimin li-nefsihî, lâ yemlikü li-nefsihî mevten velâ hayâten velâ nüşûrâ. Ve es-elühü't-tevbete ve'l-mağfirete ve'l-hidâyetete lenâ, innehû, hüve't-tevvâbü'r-rahîm.

Meâli: Günahlardan temizleyen Allah'tır, günahlardan temizleyen Allah'tır, günahlardan temizleyen Allah'tır. Azîz olan- dır, Kerîm olandır. O'ndan başka güç yoktur. Diri olan, diriliğiyle varlığı her dâim tutan, sürüp giden ancak O'dur. Tövbe O'nadır. Bir özden var etmede ve hayat vermede ve neşretmede

bir gücü olmayan ve nefesine zulmeden kulunun tövbesini kabul edendir. Bize hidâyet eyle, mağfîret eyle, tövbemizi kabul eyle. Muhakkak ki O'dur rahîm olan, tövbeleri kabul eden.

Tövbe Allah'ım, tövbe Allah'ım, tövbe Allah'ım.

Bu ana gelinceye kadar ettiğim dedikodu ve çekiştirme-lerden, fitnelik ve fesatlıktan, hasetlik ve kıskançlıktan, birilerinin ardından alay etmekten, kulların hakkına girmekten, düştüğüm gururdan, kibirden, kendimi üstün görmekten, başkasına hakir bakmaktan pişman oldum, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

İnsanların inançlarına karışıp onları yargılamaktan, örtülü ya da örtüsüz diye ayırmaktan, namazlı ya da namazsız diye ayırmaktan, cemaat, tarikat, mezhep ayrımcılığı yapmaktan pişman oldum, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Kendi inancımı yüce görmekle, başkasının inancına hor bakmakla, onları cehennemlik görmekle, hüküm sahibinin sen olduğunu unutmakla, nasıl bir gaflete düştüğümü anladım, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Nice kulunun kâlbini kırdım, içimde onlara öfke duydum, sesimi yükselttim onları incittim, bilerek ya da bilmeyerek onlara kötülük ettim, hepsinden pişmanlık duydum, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Dilimi tutamadım, fena sözler ettim, bilmişlik ettim, tartışmalara girdim, kimini yüce gördüm, kimini küçük gördüm, tüm varlıkta senin yüceliğini göremedim, tevazuyu unuttum, tenezzüllü olamadım, pişman oldum tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

İnsanların eksiğini aradım, hatasını aradım, kendi eksikliği göremedim, kendi hatalarıma bakamadım, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Düştüğüm öfkelerden, nefretlerden, kinlerden, kavgalardan, ettiğim zalimliklerden pişman oldum, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Düştüğüm kaygılardan, karamsarlıklardan, umutsuzluklardan, senden umut kestiğimden dolayı tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Dünyanın malına mülküne kapıldım, şana şöhrete aldandım, dünyanın nice çıkarına esir oldum, kendi çıkarım için nice kimsenin hakkına girdim, bilmeden nicesine hakkımı yedirdim, bilmeden aldandım aldattım, nice hatamı anladım, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Varlığın sûretinde kalıp, özünü görmemekle, eşyanın hakikatine erememekle, kendime ârif olamamakla, sana şahit olamamakla, sana şirk koşmakla, aklımı kullanamamakla, ne büyük bir gaflete düştüğümü anladım, tövbe ediyorum, beni affet ya Rabbim.

Varlığın ve kendimin yaratılış hikmetini görememişim, yaşamın sırrını çözememişim, seni bilememişim, beni affet ya Rabbim.

Bilerek ya da bilmeyerek düştüğüm tüm günahlarımdan pişman oldum.

Pişmanlıklarımı kabul eyle, tövbemi kabul eyle ya Rabbim.

İnsanlara karşı samimi olamadım, onları bilmeyerek de olsa kırdım.

Zaman zaman içimden onlara öfke duydum.

Arkalarından konuştum, dedikodusunu yaptım.

Özelini araştırdım, onları suçladım.

İnsanları anlamak için dinlemedim, yargılamak için dinledim.

Konuşurken sesimi yükselttim, iddia peşinde oldum.

Hepsinden pişman oldum.

Pişmanlıklarımı kabul eyle, tövbemi kabul eyle ya Rabbim!
Dünya çıkarına kapılıp gittim.
Makamlara şanlara özendim.
Ölümlü olduğumu unuttum.
Para, mal derdine düştüm.
Böylece Sana olan teslimiyet ve tevekkülü unuttum.
Bunlardan pişman oldum, affet beni ya Rabbim!
Nice günahlara düştüm.
Nice kâfirlikler durumuna düştüm.
Ben egosuyla Seni unuttum.
Sana ait olan sıfatları kendime nispet ettim.
Bana ait olmayan bedeni kendime nispet ettim.
Sana ait olan nice hakikati örttüm, görmezden geldim.
Böylelikle kâfir durumuna düştüm.
Bunlardan pişman oldum, affet beni ya Rabbim!
Tövbe ya Rabbim, tövbe ya Rabbim, tövbe ya Rabbim,
Muhakkak ki sensin tövbeleri kabul eden, affeden, mağ-
firet sahibi olan.
Tövbemizi kabul eyle, bize mağfiret eyle.
Günahlara düşmemeye sana söz veriyoruz, sözümüzü ka-
bul eyle, gönlümüzü samimi eyle ya Rabbim.
Ey Allah'ım!
Sana layıkıyla kul olamadım.
Her varlığın senin kulun olduğunu göremedim.
Seni layıkıyla anlayamadım.
Kâfirlikte kaldım, sûretlerin ardını göremedim.
Varlıktaki sana ait tecellileri layıkıyla anlayamadım.
Gaflet içinde yaşadım.

Şuursuzca yaşadım.
Tüm bunlara tövbe ediyorum.
Beni affet Allah'ım.
Seni layıkıyla anlamamı nasip et.
Kulluk makamına erişmemi nasip et.
Kâfirlikten kurtulmamı nasip et.
Her yerde sana nazar etmeyi nasip et.
Damlaların senden ayrı olmadığını görmemizi nasip et.
Bu zamana kadar bilerek ya da bilmeden kime kötülük et-
timse...
Kimi üzdümse...
Kime karamsarlık verdimse...
Kimi korkuya düşürdümse...
Kime bilerek ya da bilmeden sıkıntı verdimse...
Tüm bunlara tövbe ediyorum.
Beni affet Allah'ım.

NİYAZ-NÂDÂ

- “Benden kimseye sıkıntı gelmesin Allah’ım.”
- “Benim yüzümden kimse acı çekmesin Allah’ım.”
- “Kimseyi kaygıya düşürmeyeyim Allah’ım.”
- “Kimsenin gönlünü incitmeyeyim Allah’ım.”
- “Kimseye karamsarlık vermeyeyim Allah’ım”
- “Benim yüzümden kimsenin gönlüne hüznün düşmesin Allah’ım.”
- “Bilmeden de olsa kimseyi aldatmayayım Allah’ım.”
- “Allah’ım çaresizlere koşmamı nasip et.”
- “Allah’ım insanlara moral olmamı nasip et.”
- “Allah’ım sıkıntısı olana, hiçbir karşılık beklemeden yardım etmemi nasip et.”
- “Allah’ım kaygısı olan kardeşimin kaygısını kaldırmamı nasip et.”
- “Allah’ım insanlara umut olmamı nasip et.”
- “Allah’ım insanları sevindirmemi nasip et.”
- “Allah’ım ihtiyacı olana hayr üzere yardım etmemi nasip et.”
- Sen beni var edensin.
- Sen beni yaşatansın.
- Bedenimdeki tecellilerin sahibi Sensin.
- Bende nefes alıp veren Sensin.
- Tenimin de cânımın da sahibi Sensin.
- Zâkir, Fâil, Mevsûf, Mevcûd Sensin.

Evvelim Sensin Allah'ım.

Âhirim Sensin Allah'ım.

Zâhirim Sensin Allah'ım.

Bâtınım Sensin Allah'ım.

Sana sığındım Allah'ım.

Sana teslim oldum Allah'ım.

Sana güvendim Allah'ım.

Sana tevekkül ettim Allah'ım.

Bakara Sûresi 67: "Eûzu bi Allah."

Meâli: "Allah'a sığınırım."

Nahl Sûresi 98: "Fe isteiz bi Allah."

Meâli: "Hemen Allah'a sığın."

Mü'minûn Sûresi 97: "Eûzu bike."

Meâli: "Sana sığındım."

Âl-i İmrân Sûresi 159 : "Tevekkel alâ Allah."

Meâli: "Allah'a tevekkül ederim."

Ahzâb Sûresi 3: "Ve tevekkel alâ Allah ve kefâ bi Allah vekîlâ."

Meâli: "Allah'a tevekkül ederim ve sadece Allah'a dayanırım."

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın."

"Evvel O'dur."

"Âhir O'dur."

"Zâhir O'dur."

"Bâtın O'dur."

Enbiyâ Sûresi 89: "Rabbi lâ tezernî ferden ve ente hayrul vârisîn."

Meâli "Rabbim beni yalnız bırakma ve her an Sana hayırla teslimiyet içinde olayım."

Âl-i İmran Sûresi 193: “Fe âmennâ rabbenâ fagfir lenâ
zunûbenâ ve keffir annâ seyyiâtinâ ve teveffenâ meal ebrâr.”

Meâli: “Rabbimiz! Sana iman ettik.”

“Rabbimiz! Günahlarımıza karşı bize mağfiret et.”

“Rabbimiz! Dosdoğru hareket etmememizi nasip et.”

“Rabbimiz! Sevgiyle davranmamızı nasip et.”

“Rabbimiz! “Bir sahibi olmamızı, erdemli olmamızı nasip et.”

SON DEĞERLENDİRME

Bu kitabımızda kâfirlik konusunu işlemeye gayret gösterdik.

Kâfir kelimesinin birçok anlama geldiğini gördük.

Olumlu yönleri de olduğunu anladık.

Olumsuz yönleri de olduğunu anladık.

Kâmil kimselerin kâfirliğinin, sırları örtmek olduğunu, akılları henüz uygun olmayanlara hakikatlerin açılmaması gerektiğini öğrendik.

Allah'ın kâfirlik esmasının ne olduğunu anlamaya çalıştık.

İnsanın yaptığı hataya karşı, Allah'ın rahmetinin nasıl bir örtü olduğunu anladık.

Allah'ın "El Kâfir" esmâsının ne kadar muhteşem bir lütuf olduğunu anladık.

Kul günaha düştüğü zaman, Allah'ın merhametinin ne kadar önemli olduğunu, kulunu merhametiyle nasıl koruduğunu anladık.

Kul günaha düşebilir, günahının affı için tövbe kapısı her zaman açıktır.

Allah kullarının günahından dönmesi için, tövbe kapısını açık bırakmıştır.

Allah kulunu affeder.

Günahını örter.

Yeter ki kul günahından dönsün, tövbe etsin, tövbesinde samimi olsun.

Günahlarımızı anladığımızda Allah'ın merhametinin nasıl tecelli ettiğini anladık.

İnsan, günahların rahmet ile örtülmesinin kıymetini çok iyi bilmelidir.

Yoksa düştüğümüz günahlara karşı, hemen cezalandırılış idik, rahmet tecelli etmemiş olsa idi, düştüğümüz durumdan çıkamazdık.

Bu çalıştığımız kitapta kâfirliği birçok yönden incelemeye çalıştık.

Allah'ın, kulunun günahlarına karşı rahmet örtüsüyle, kulunu günahıtan nasıl uzak tuttuğunu anlamaya çalıştık.

Kur'ân'da birçok yerde geçen "Yukeffir ankum seyyiâtî kum-sizin günahlarınızı sizde örtücüdür" âyetlerinde Allah'ın "yukeffir-kâfir" esmasının bizlere ne büyük bir lütuf olduğunu hissetmeye çalıştık.

Bu muhteşem bir hakikattir, Allah'ın rahmetinin ne kadar geniş olduğunun da ispatıdır.

Ayrıca kâfirliğin, Allah'ın hakikatlerini görmezden gelme olduğunu, örtmek olduğunu öğrendik.

Kâfirûn Sûresinde geçen kâfirliğin, bizlerin düştüğü benlik günahına nasıl kaydığımızı anladık..

İnsanın vücûdunun Allah'a ait olduğunu, o vücûda benim demekle ne kadar büyük bir gaflete düştüğümüzü bu sûrede anlamaya çalıştık.

Bize şah damarından yakın olan Allah'ı dışarıda göklerde aradık.

Oysa O bize bizden yakın idi.

O'nu kendimizde bulmayı bilemedik.

O'na ait olan vücûda benim demekle, kâfir durumuna düştük.

Yâni O'na ait olanı örttük, kendimize nispet ettik.

Kur'ân bizlere; ötelerde, göklerde, bilinmeyen bir yerlerde, görünmeyen bir yerde bir Allah tarif etmiyor idi.

Kur'ân bizlere; kendi vücûdumuzun ve cümle vücûdların dışında bir Allah tarif etmiyor idi.

“Allah'ı göklerde, bir yerlerde aramayı bırakın, kendinizde arayın” bilgisini sunuyordu.

“O size şah damarınızdan yakındır”

“O sizin tüm vücûdunuzu kuşatmıştır.”

“Onu kendinizde arayın” bilgisini sunarak, Allah hakika-tine kendi vücûdumuzda erişeceğimizi bildirdi.

Kâfirlikten kurtulmanın yolu, Allah'ı kendimizde bulma-mız idi.

O bize şah damarımızdan yakındı.

Kâf Sûresi 16: “Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîd.”

Meâli: “Ve Biz ona şah damarından daha yakınız.”

İnsan kâfirlikten kurtulmak için; kendi vücûduna dön-meli, o vücûdun nasıl oluştuğunu, nasıl bir kaynaktan geldi-ğini düşünmelidir.

İnsan kendi vücûdunu var etmedi ve kendi vücûdunda her an olan işleyişin sahibi de değildir.

İnsanın kendi vücûdu canlı bir kitaptır.

A'dan Z'ye Allah hakkında aradığı tüm soruların cevabı kendi vücûdundadır.

İnsan kendi vücûd kitabını okumalıdır.

O kitabı anlamaya çalışmalıdır.

O kitabı kendine nispet edip, kâfir durumuna düşmemelidir.

İsrâ Sûresi 14: “İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

Meâli: “Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitabın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol.”

İnsan, Allah'ı göklerde bir yerde değil, kendinde ve varlığın özünde aramalıdır.

Kendi dışında bir Allah'a inanmayı değil, ona şah damarından yakın olan Allah'a iman etmeyi başarabilmelidir.

Bunu başarmanın yolu, kendi vücûdunda ve cümle varlığın vücûdunda her an işleyen, ilâhi kudreti hissedebilmeli ve O'nun tecellilerine şahit olmalıdır.

Bakara Sûresi 67: "Allah, sizin vücûd varlığınıza her an işleyendir, eski cehalet hallerinizdeki o tapınmalarınızı yok edin."

İnsan, göklerde bir yerlerde olduğuna inandığı Allah'ı bırakarak, kendi vücûdunda her an işleyen, ilâhi kudreti hissedebilmeli ve O'nun tecellilerine şahit olmalıdır. İnsanın, göklerde bir yerlerde olduğuna inandığı Allah'ı bırakarak, kendi vücûdunda her an işleyen, ilâhi kudreti hissedebilmeli ve O'nun tecellilerine şahit olmalıdır.

Yâni insan, kendini kâfir durumuna düşüren her türlü gafletten sıyrılmalıdır.

Allah bize şah damarımızdan yakın ise; O, bizim ten boyutumuzu ve cân boyutumuzu kuşatmıştır.

İnsan, O'ndan gelen O'nun kendisidir.

İnsan, O'nu gösteren, O'nun zâhire çıkmış boyutudur.

İnsan, geldiği kaynağı gösteren, kaynağın kendisidir.

Nasıl ki yeraltından çıkan su, yer altındaki kaynağın kendisi ise, insan da Allah kaynağından gelen O'nun kendisidir.

Tohumda ne varsa, zamanı geldikçe o açığa çıkacaktır.

Tohum ağacın evvel boyutudur.

Ağaç tohumun zâhir boyutudur.

Ağacın ve tohumun, görünen yüzünün görünmeyen yüzü bâtın boyutudur.

Ağacın yeni oluşan tohumda gizlenmesi, âhir boyutudur.

Evveliyile, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla O, O'dur.

Hadîd Sûresi 3: "Hu el evvel ve el âhir ve el zâhir ve el bâtın."

Meâli: “O evveli olmayandır, O sonu olmayandır, O zâhir olandır, O bâtın olandır.”

Görünen görünmeyen tüm âlem, Allah’ın kendini zâhire çıkarmış boyutudur.

Bu zâhire çıkış, an be an devam etmektedir.

Sadece zâhire çıkmış boyuta Allah denemez.

Allah’tan ayrı da denemez.

Sadece, Allah’ın zâhire çıkmış boyutu denir.

Evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla tüm boyutlara Allah denir.

Allah’ı göklerde bir yerlerde değil, öncelikle kendi vücûdumuzda ve varlığın kendinde aramalıyız.

İşte kâfirlikten kurtulmanın yolu, Allah’a kendinde şahit olmakla mümkündür.

Teslimiyet ve tevekkül bizleri kâfirlikten kurtaracaktır.

İnsan, Allah’ı görmek isterse, yâni ona şahit olmak isterse, dönüp kendi vücûdundaki işleyişe, niteliklere, vücûdunu tutan ilâhi kudrete bakmalıdır.

Görünen tüm âlem, O’nun kendinden açığa çıkmıştır.

Görünen tüm âlem O’nun kendi görüntüsüdür.

Her varlık O’nun örtüsüdür.

O örtünün ardında olan O’nun kendisidir.

Görünen de görünmeyen de O’dur.

Hadîd Sûresi 3. âyet bunu çok güzel bildirir.

“Hû el zâhir-Görünen O’dur.”

Allah kendi özünden bu âlemi halk eyledi.

Bu halk eyleyiş an be an devam etmektedir.

O’ndan gelen âlem, O’nun görüntüsü ve her an O’nun kendi işleyiştir.

Bir tohumu düşünelim; tohumun içinde ağaç vardır, ama görünmez.

Tohum yarılıp, filizden ağaca akış başlayınca, tohumun içinde olan zâhire çıkmaya başlar.

İşte görünen ağaç, tohumun özünden başka bir şey değildir.

Her varlık da, Allah'ın kendinden açığa çıkar.

Varlığın ana kaynağı Allah'ın kendisidir.

Varlığın görünen ve görünmeyen yüzü Allah'ın kendisidir.

İşte, "Allah size şah damarınızdan yakındır âyeti" O'nu uzaklarda değil, kendimizde aramalıyız mesajıdır.

Tenimizle canımızla O, O'dur.

Vücûdumuzda fiiliyle fâil olan O'dur.

Vücûdumuzda sıfatlarıyla mevsûf olan O'dur.

Vücûdumuzu tutan Zât O'dur.

İşte kâfirlikten kurtulmamızın yolu, Allah'ın zâtının yanında kendimizi hiç bilmektir.

Kur'ân'da kâfirlikten kurtulmanın yolu çok güzel açıklanmıştır.

Her kim;

Düştüğü kibirden kurtulursa...

Zalimliği terk ederse...

Gafletin ne olduğunu anlar, gafletten sıyrılırsa...

Yalanları terk ederse...

Allah'a şirk koşmanın ne olduğunu bilir, müşriklikten kurtulursa...

Tâğût alanın ne olduğunu anlar, o alanı terk ederse...

Hakk ile bâtılın arasındaki farkı bilirse...

Bâtıldan uzaklaşırsa...

Hakk olana rabita kurarsa...

İşte o insan kâfirlikten kurtulur.

O kişiye Allah mağfiret eder.

İşte Allah'ın kâfir esması da böylece tecelli etmiş olur.

Ne kadar kâfirliği anlasak da yine de kâfirliğe düşmemiz olasıdır.

Çünkü bizler topraktan oluşan beşerleriz.

Beşeriz ve şaşarız.

Gaflete düşeriz, benlik içinde olabiliriz.

Yeter ki düştüğümüz gafletten çabuk dönelim.

İşte bu kitabımızda kâfirlik konusunu anlamaya ve anlatmaya gayret gösterdik.

Eksiğimiz hatamız elbette vardır.

Gönlümüz ne kadar izin verdiyse, o kadar anladık ve anladığımızı kaleme almaya çalıştık.

Hatamız eksiğimiz çoktur.

Rabbim bizleri affetsin.

Gönlünüz ilâhi aşkla sarılsın.

Gönlünüzden aşk hiç eksik olmasın.

Gönlünüz her dâim ilâhi heyecan içinde olsun.

Gönlünüz her an Allah'a teslimiyet içinde olsun.

Gönlünüz tevekkül içinde olsun.

Yüzünüzden tebessüm eksik olmasın.

Kâlbınızden sabır eksik olmasın.

Her dâim huzur içinde olun.

Sevgi içinde, saygı içinde hareket edenlerden olalım.

Hayata niçin geldiğimizi bilelim.

Hayat amacımızın ne olduğunu bilelim.

Çevremize hep yardım, hizmet içinde olalım.

Yaşamın sırrını arayanlardan olalım.

Her günün kıymetini bilenlerden olalım.

Her an hakikati arayanlardan olalım.
Kendini bilme yolunda, ilmi yolu bulanlardan olalım.
Bir gayret içinde, üretkenlik içinde olalım.
Her varlığa sevgi içinde davrananlardan olalım.
Hiç unutmayalım, biz de bir varlığız ve doğanın bir parçasıyız.
Biz de Allah'ın kuluyuz.
Kulluğumuzu bilelim ve kulluk şuurunda yaşayanlardan olalım.
Kâfirlik durumuna düşersek, hemen kurtulanlardan olalım.
Kâfirliğin her yönünü bilenlerden olalım.
Olumlu ve olumsuz yönlerini bilenlerden olalım.
Varlığın yaratılış hikmetlerini arayanlardan olalım.
Birbirimize yardım edenlerden olalım.
Birbirimize umut olalım, moral olalım.
Birbirimize huzur verenlerden olalım.
Birbirimize cennet olalım.
Rahmeti, şefkati, sevgiyi, saygıyı, hissettirenlerden olalım.
Gönlünüzden Hakk sevgisi eksik olmasın.
Gönlünüzden Halk sevgisi eksik olmasın.
Cümle Halk'a Hakk nazarıyla bakanlardan olalım.
Kimseye bilmeden de olsa kötülük yapmayalım.
Sevgiyle, huzurla, aşkla kalın.
Her an Hakk'la kalın.
Her dâim kulluk şuuruyla hareket edin.

İsmail Dinçer
19-11-2024